

IUBIRI ȘI DESTINE

CURTEZANE

Magia dragostei

DORA LEVI MOSSANEN

IUBIRI ȘI DESTINE

Viețile celor mai faimoase femei din istorie, cu iubirile, visurile și pasiunile lor

Crescută de bunica și de mama ei, două dintre cele mai căutate curtezanе din Franța, Simone refuză să le calce pe urme și se căsătorește cu Cyrus, bijutierul evreu al șahului persan. Îndrăgostită pentru prima dată în viață, tânăra își urmează soțul în îndepărtata Persie, atât de diferită de lumea pariziană cu care este obișnuită. Însă Cyrus este implicat în periculoșul comerț cu diamante roșii, iar atunci când descoperă o escrocherie de proporții, onestitatea sa îl costă viața. Cu inima frântă, Simone se întoarce la Paris și la decadența plină de farmec a vieții familiei ei, exersându-și calitățile de curtezană cu scopul de a-l descoperi pe ucigașul soțului ei.

Dora Levy Mossanen, scriitoare originară din Israel, și-a cucerit cititorii cu romanele sale de ficțiune istorică, al căror succes a depășit toate așteptările.

De aceeași autoare, la Editura Litera va apărea
O dragoste tragică. Destinul ultimului Romanov.

Alma

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-741-071-6

9 786067 410716

DORA LEVI MOSSANEN

CURTEZANE

Magia dragostei

Traducere din limba engleză
Simona Luncașu

CAPITOLUL 1

Persia, martie 1901

Mă apuc de nas și înghit două fudulii crude de cocoș.

– Nu face mutra asta, *khanom* Simone, poruncește Pearl, moașa. Iă ce-ți spun eu sau pântecele tău va continua să sângereze lunar.

Femeia pisează un amestec maro într-un mojar, cu o expresie atât de gravă, de parcă ar fi o forță creatoare de viață. Zdrăngăne amestecând pasta formată din carnea unui pește rar, găsit în Marea Caspică, cinci perle măcinate fin, luate din stridii fertile, două grame de aur și un alt elixir ale cărui proprietăți n-avea să le dezvăluie.

Îmi vâr mâinile în buzunarele pantalonilor mei scurți de călărie, în timp ce vrăjitoarea cu un singur ochi ridică un degetar de apă de trandafiri la nasul meu, să mă împiedice să vomit.

De ce eu, fiica lui Françoise și nepoata doamnei Gabrielle, idoli ai seducției, m-aș exila într-o casă de piatră în vârful munților Persiei? De ce aș înghiți fudulii de cocoș? De ce aș urma sfatul unei moașe nebune?

Motivul a fost Yaghout, soacra mea.

Obosiți după lunile de călătorie din Franța în Persia, la sosirea în portul Anzali, la Marea Caspică, Cyrus și cu mine ne-am alăturat unei caravane, care a străbătut apoi pasurile montane șerpuite spre Teheran. Prima mea imagine a Persiei pe când ne apropiam de Anzali venind de la Baku au fost acoperișurile de țiglă roșie ale unui oraș aflat într-o vale. Și, în depărtare, un lanț muntos învăluit în nori. De aici, am traversat un deșert pe *kajavehe*, un vehicul pentru doi pasageri care seamănă cu cotețele de pui legănate pe spate de măgari. Cu fețele pline de praf și obosite, am sosit la Mahaleh,

cartierul evreiesc. La ferestrele caselor, pe pervazuri, se vedeau licărind lumânări de Sabat. Am străbătut o rețea de alei înguste, unde pereții păreau gata să se prăbușească, spre Sar-e-châl – marginea gropii.

M-a izbit un miros greu, de putreziciune.

Într-o groapă din mijlocul cartierului era un morman de gunoaie în descompunere. Negustorii, tarabagiii și ceilalți locuitori, învăluți în tristețe ca într-o mantie, își aruncau gunoiul de zi cu zi în această groapă. Bărbații purtau pălării ciudate – conice sau din piele de miel, cei mai înstăriți, cușme de lână căzăcească, cei mai săraci. Prăvălioare ciudate, cu fațada la stradă, se înșirau de-a lungul bazarului. Proprietarii de magazine stăteau unde puteau să ajungă peste tot fără să se ridice. Bucătarii publici prăjeau frigărui cu carne de oaie pe cărbuni încinși. Un sacagiu cu urcior din piele de oaie pe umeri mi-a întins o cană de cositor. Cyrus i-a făcut semn să se îndepărteze, trăgându-mi eșarfa peste buclele roșcate. Nu trebuia să beau nimic, în afară de ceai fierbinte, zicea el, până când mă obișnuiam cu microbii persani. Ascunse sub chador¹, cu ochi obosiți uitându-se pe furiș prin niqabul abia deschis, femeile se vânzoleau în jur ca niște corturi negre. Chiar și fantomele doamnei Gabrielle ar fi ocolit acest loc sumbru.

Și când te gândești că m-am luptat să plec din Vila Gabrielle pentru asta.

Cămila care ne căra bagajele abia se mai strecura prin fundătura îngustă. Am închiriat un catâr să ne care valizele mai departe.

– Casele din capătul aleii sunt mai ferite de raidurile musulmanilor, mi-a explicat Cyrus, făcându-mă să mă îngrijorez și mai tare.

M-am agățat de brațul lui și l-am întrebat care era semnificația peticelor de pe unele haine.

– Evreii trebuie să poarte semne de identificare; așa, musulmanii nu vor intra în contact cu noi și nu se vor pângări.

– Tu nu ai, am spus.

– Refuz să port unul, a răspuns el.

– Dar *tu*, un evreu, cum de ești bijutierul privat al șahului?

¹ Veșmânt de culoare neagră, purtat în Iran, care acoperă aproape în totalitate corpul, lăsând la vedere doar o parte din față și ochii (n.red.)

Fiind singurul specialist persan în pietre prețioase cu un titlu academic în Franța, e nevoie de mine la curte. Și am legături neprețuite cu piețele europene de diamante.

Înainte să apuc să mă îngrijorez și mai mult, m-a luat de mână și m-a condus la viitoarea mea soacră, Yaghout. Informată de sosirea noastră de aducătorul de vești al cartierului, ne aștepta la ușă. Purta genul de colanți, vestă și fustă de balet pe care tatăl actualului șah îl admirase la baletul din Paris și pe care femeile din haremul lui de mai târziu îl transformaseră în modă. Dacă mama lui Cyrus ar ști că bunica mea l-a satisfăcut pe actualul șah în ultima sa vizită la Paris...

- *Madar*, fă cunoștință cu logodnica mea, a zis Cyrus, strângându-i mâinile.

- *Pesaram*, fiul meu! a strigat ea, ignorându-mi mâna întinsă.

M-am crispat sub privirea ei fierbinte, care mi-a cercetat tot corpul, oprindu-se pe părul meu roșu. Izbucnind în accese de strănut violent, a insinuat că are o reacție alergică. Mai târziu mi-am dat seama că era față de mine. Când am intrat în casa ei, a pus o Biblie deasupra capului lui Cyrus. În cealaltă mână, clătina o cădelniță aprinsă, plină cu cărbuni, făcând să zornăie sita metalică. Am simțit impulsul de a-mi deschide porii pielii și a-mi etala parfumul, pentru a acoperi mirosul înțepător de fum de la semințele sălbatice de virnanț, care se crede că alungă deochiul.

Cyrus m-a tras în brațele lui.

- Bine ai venit în Persia, *jounam*.

Yaghout s-a răsucit pe călcâie și s-a năpustit în grădină. M-am uitat înapoi și am văzut-o aruncând cădelnița într-un mic bazin. Tăciunii s-au stins sfârâind în apă.

Dintr-odată, m-a cuprins dorul de Paris. Mi-era dor de Françoise și doamna Gabrielle. Mi-era dor chiar și de grupul de spirite al buniicii mele care cutreieră Vila Gabrielle și valea dimprejur.

În timpul celor două săptămâni în care am stat cu Yaghout, am încercat să-i intru în grații. M-am grozăvit cu dialectul farsi pe care îl învățasem de la Alphonse, majordomul nostru persan de acasă. Am fiert ceai și am tocat plante aromatice pentru orez. Am pregătit *ghormeh sabzi*, o tocană de miel cu verdețuri, fasole roșie și lămâi deshidratate. Dar, în ciuda insistențelor ei fără sfârșit, am refuzat să port chadorul.

Rafala de strănuturi declanșată de prezența mea, bolboroseala *ghalianului* ei din narghilea, tremurul petalelor de trandafir printre bulele de apă și fumul care-i ieșea din nări erau nepoliticoase și înfricoșătoare. Cât timp trebuia să mă aștept să trăiesc cu femeia asta? Când a început să-și bage pe neașteptate pastile sub limbă, ca să prevină un atac de cord care se profila, am fost gata s-o iau la sănătoasa. Nimic din ce spusese Cyrus și, cu siguranță, nici una dintre închipuirile mele nu mă pregătiseră pentru Yaghout cea cu ochi negri și mustață.

– E virgină? a șuierat la Cyrus într-o dimineată. Nu te uita așa la mine, *pesaram*, ci mai gândește-te dacă o vrei cu adevărat de soție. Fiindcă, dacă nu aduce un cearșaf însângerat cu semnătura rabinului Șlomo Penitentul pe cele patru colțuri, ai să fii mort pentru mine.

– Consideră-mă mort chiar aici și acum! i-a răspuns Cyrus tăios.

Întârziasem la micul dejun, încă îmi aranjam buclele, când el m-a luat de braț și m-a tras afară pe ușă, în grădina plină de praf, cu nucii și duzii ei bătrâni, cu pui sfrijiți și cocoși gălăgioși și, dincolo de latrină, cu o groapă căscată.

– Nu mai visa cu ochii deschiși, *khanom* Simone, m-a certat Pearl, moașa, făcându-mă să tresar și să revin la realitate, cu gustul amar de fudulii de cocoș persistent în gură. Dacă nu rămâi gravidă, soțul tău are să fugă la *yengeh donyah*.

Beard, proprietarul ceainăriei de după colț, crede că *yengeh donyah* este un fel de margine a lumii – undeva foarte departe de Persia.

Pearl își dă cămașa jos și își scoate un sân, încrețit și veștejit, apoi îl bagă în gura copilului înfășat în chadorul de pe umerii ei.

– Vezi tu, *Man hameh kareh hastam*.

Oui, oui, presupun că se pricepe la tot felul de modalități de creștere a copilului. Dar eu mai degrabă m-aș întoarce la Teheran și m-aș confrunta cu Yaghout, decât să-i permită femeii ăștea să-mi alăpteze copilul, atunci când o să am unul.

Se uită la mine cu ochiul cel bun, celălalt fiind lăptos și jalnic ca unul de capră moartă. Și-a pierdut ochiul în epidemia de conjunctivită din Rasht, un oraș din nordul Persiei, explică ea, adăugând că vede mai bine cu ochiul ei bun decât văd eu cu amândoi.

Cupește un pic din preparatul din mojar și rulează o fărâmbă în formă de bilă colorată între degetele bătătorite.

Scutur din cap, asigurând-o că n-am să mănânc găinaț de pui, cu care seamănă amestecul.

Bine, atunci, amenință ea, legându-și bocceaua. Dacă nu-ți pasa să rămâi gravidă, așa să fie. Am venit aici să te fac o femeie castă. Ce altceva ar putea să facă un musulman devotat, *khanom*, decât să vină în ajutorul unui străin în munți?

Pearl apăruse pentru prima dată în pragul meu cu o săptămână înaltele. Avea un mesaj de la Yaghout: *Deși Cyrus s-a căsătorit cu o străină, tot evreu persan e. Și la fel ca fiecare dintre noi, merită un flu care să-i recite kadișul¹ deasupra mormântului.*

În acea zi, dând cu ochii de Pearl la ușă, chiar acolo și atunci, o teamă palpabilă mi s-a scurs prin vene. Ce se va întâmpla dacă nu rămân niciodată însărcinată? Ce se va întâmpla dacă nu reușesc să rămân gravidă cu copilul lui Cyrus?

Am deschis ușa larg, m-am dat un pas înapoi și am invitat-o pe moașă în căsuța de piatră care devenise căminul meu.

Prinsă între două stânci, cu o vedere impresionantă asupra vulcanului Damavand, învăluit în legende, casa se află la mii de metri deasupra capitalei Teheran. Pe munții din jur sunt puzderie de izvoare, cascade și șipote care se varsă în râurile Karaj și Jajrud, udând orașul însetat de mai jos. În zori, când norii coboară pe acoperișul nostru de ardezie, drumeții ne bat la ușă. Vor o ceașcă de ceai fierbinte, un pahar de suc de rodie sau o omletă cu curmale și ceapă, înainte să-și continue urcușul spre vârf și înainte ca soarele să încingă bolovanii sau vânturile iernii să spulbere covorul de nea. Nuanțele în continuă schimbare ale pietrei și pământului, ploaia și zăpada dau impresia de patru anotimpuri cuprinse într-o zi. Tăcerea, întreruptă din când în când de tropăitul cailor, croncănitul ciorilor și răgetele catârilor, este complet diferită de haosul senzual de la Vila Gabrielle.

Decorul budoarului nostru, cu oglinda sa veche ce reflectă imagini în nuanțe pestrițe, e rudimentar. Divanul e acoperit cu

¹ Rugăciune la evrei, pe care fiul defunctului sau, în lipsa lui, văduva acestuia trebuia s-o recite la slujbele de la sinagogă timp de unsprezece luni, pentru ca sufletul decedatului să fie iertat de păcate (n.red.)

jupoanele mele puse de-a valma. Treptat, casa își dezvăluie farmecul și am ajuns să-mi dau seama că ceea ce ar fi fost imposibil în Vila Gabrielle – să iubesc un bărbat – e probabil cu putință aici. Aici e posibil să iubesc un bărbat care, pe înălțimile munților, smulge florile sălbatice care ar putea să-mi înțepe degetele, care îmi spune *jounam* – viața mea –, care își strânge la spate părul lung până la umeri, cărunt argintiu, și care poartă un cercel cu un diamant roșu. Într-o societate înapoiată, unde pielea goală nu e permisă, cămașa lui albă e descheiată neglijent, lăsând să se vadă un piept musculos de culoarea cojii de migdale. Este felul lui de a-și transmite dezaprobarea față de o cultură rigidă, care continuă să-i conteste alegerea soției.

Cu toate astea, Vila Gabrielle și femeile sale sunt mereu prezente în cufărul pe care l-am păstrat de la mama. Am scos costumele ei, capele și măștile ca să depăn amintiri aici, în preajma munților și să-mi păstrez vie imaginea familiei mele.

Și pe polița de deasupra sobei cu lemne, mereu la vedere, ca o amintire a ceea ce a pierdut și a câștigat, este geanta cu tallitul¹ lui Cyrus. Geanta de tafta este pătrată și plată, iar când lumina soarelui se revarsă prin fereastră pe steaua brodată a lui David, firele aruncă pe tavan raze subțiri de argint. Ascunse în interiorul Vechiului Testament al lui Cyrus, se află kipa și tallitul cu franjuri tzitzit pe ambele margini. În ciuda faptului că e înclinat spre tot ce e lumesc, Cyrus a început să frecventeze sinagoga din Mahaleh. Biblia și șalul de rugăciune, singura lui moștenire, l-au legat din nou de credința sa. La vedere, pe poliță, geanta îi amintește sigur mai multe decât pot eu să-mi dau seama.

– Șalul ăsta de rugăciune și Tora sunt tot ce o să capeți dacă te însori cu străina asta, a spus mama lui.

– E evreică, a zis Cyrus.

– E fiică de prostituată, i-a răspuns ea.

¹ Șal de rugăciune, de formă dreptunghiulară și culoare albă, purtat de bărbații evrei (n.red.)

CAPITOLUL 2

Equinocțiul de primăvară, *Noruz*, și Anul Nou persan. Pe masa noastră rituală se află *haft sîn* sau cele șapte „S”-uri – simboluri ale renașterii, fertilității și bogăției. Suntem în compania spiritelor pitetenoase ale lui *grand-mère* – trebuie să ai urechi și ochi deosebiți ca să auzi și să vezi spiritele, zicea doamna Gabrielle, și tu, iubita mea Simone, tu ai parte de acea binecuvântare. Au venit nechemate la celebrare și plutesc deasupra și în jurul mesei, cu imaginile lor străvezii reflectate într-o oglindă cu rame de argint care semnifică viața. Se rotesc în jurul flăcărilor lumânării, care reprezintă lumina, și se cocoată pe monede de aur simbolizând bogăție. Ling budincă de grâu pentru dulceață; se așază pe germenii de grâu pentru fertilitate, pe zambilă pentru frumusețe și pe usturoi pentru sănătate. Evitând un castron cu oțet pentru răbdare, dau roată apei de trandafiri, plăcintei cu mere ce reprezintă sănătatea, apoi ating ușor ouăle încondeiate, prăjiturile de orez și obrajii mei.

Nu suntem stingheri, nici singuri, Cyrus și cu mine, cuibăriți pe divan, îmbujorați de la focul din soba pântecoasă și după o cină cu pește alb afumat și orez cu mirodenii. Chemările de seară ale muezinilor de la moscheile din jurul orașului răsună peste munți. Aroma ceaiului de iasomie e liniștitoare.

– Vino mai aproape, *jounam*, șoptește Cyrus, strecurându-și mâna în buclele mele arămii, cu limba alunecând de-a lungul gâtului meu. Vreau să mă cunoști cum nimeni nu m-a cunoscut vreodată. Noaptea trecută, ce desfătare a fost să mă scald în parfumul tău de ambră.

– Recită-mi un poem, am spus.

Îmi spune povestea de dragoste *Laylee și Majnun*, a poetului Nizami, din secolul al XII-lea, apoi legenda lui *Khosrow și Shirin*, din epopeea lui Firdoûsi, *Shahnameh*, din secolul al X-lea.

Mă pierd în inflexiunile vocii lui. Pornește într-o călătorie mistică în inimile vechilor iubiți și în poemele fataliste ale poetului sufist Saadi. De ce legendele și idilele persane sunt mereu neîmpărtaşite? Am găsit pacea în singurătatea munților; aici, comuniunea noastră perfectă face cuvintele de prisos.

Închide cartea și și-o așază în poală. Îmi dă o cutie, privindu-mă cu ochii larg deschiși.

– Rama de fildeș e din Africa de Sud. Dar fotograful e Antoin Sevrughin, un rus crescut în Persia.

Sunt fascinată de grația și misterul chipului *Femeii cu văl purtând perle*, cu profilul ei seducător sub straturile de voal. O coroană de monede de aur i se revarsă în jurul capului, iar gâtul îi e împodobit cu perle. În ciuda faptului că e înveșmântată, emană o senzualitate tăcută, dar puternică.

El își plimbă degetul pe obrazul meu.

– Un chador poate să ascundă trăsăturile și aptitudinile unei femei și s-o facă mai potrivită cu societatea noastră. Ar putea să-ți dea un sentiment de libertate faptul că observi pe toată lumea știind că nimeni nu te recunoaște sau nu știe pe cine apreciezi.

– N-am să port chador – nici măcar de dragul tău.

– E o modalitate de a te supune unei reguli, fără să cedezi îngrădirilor impuse de ea. Nu e întotdeauna o alegere aici.

– Dacă munții devin casa noastră, poate.

– În cazul ăsta, să ne inventăm un trecut și o poveste pentru casa noastră.

Își pregătește accesoriile de scris, hârtia și cerneala indigo. Îmi place felul excentric în care Cyrus își arată sfidarea – cămașa descheiată, culoarea cernelii pe care o folosește și vârful lat al stiloului lui, îndrăzneț ca un strigăt de protest.

– Asta spune ceva despre mine, *jounam*. Îmi avertizează vrăjmașii să se țină departe de cei dragi mie.

Mă minunez de vocea lui de bariton și de puterea imaginației lui, în timp ce el invocă o vreme când vulcanul Damavand era treaz, iar bolovanii din albia râpei Rostam nu fuseseră tociți de vreme, când stelele încă se ciocneau și oceanele nu ajunseseră la armonia lor actuală. Chiar și atunci, cu atât de multă vreme în urmă, un om visa să construiască în vârful munților acoperiți de zăpadă o casă de piatră pentru mireasa lui pariziană. Am brodat

pe marginea acestei lumi de demult, înfrumusețând-o cu amănunte personale, pentru a prinde rădăcini în această izolare. Am evocat o țară îndepărtată, unde răul prosperă, în ciuda abundenței de semințe de frasin și iarbă amară, unde spiritele pândesc în frunze de toamnă și boabe de rouă.

Și plăceri intense, cred.

Hai, iubita mea soție, însoțește-mă prin trecutul meu.

Pierdută în mirosul de cardamom, fum și piele, întreb:

De ce porți cercelul cu diamant roșu?

Eu am primit în stare brută de la tatăl colegului meu de la Borbona – omul care m-a învățat totul despre diamantele roșii. Era un adevărat gigant, cu o strângere de mână care-ți rupea oasele, care purta cravate viu colorate, veste de mătase și căra după el o umbrelă cu mâner în formă de meduză. Energia și farmecul lui l-au ajutat să-și facă prieteni și relații în întreaga lume. Iar ochii lui străni erau de neuitat. Nu păreau normali. Pupilele dilatate și privirea grea te țintuiau.

În timp, am devenit indispensabil pentru negoțul lui. Atât de mult încât, atunci când plecam cu treburi, aveam un dormitor asigurat în vila lui. *Camera călugărițelor persane* era gravat pe o placă. Mi s-a părut și încă mi se pare ciudat și mă întreb dacă e menit să transmită un mesaj.

Într-o noapte, fără știrea tatălui, fiul a invitat niște oaspeți. Simone, poate n-ai să crezi, dar sub privirea mea uluită domnul Jean Paul Dubois i-a salutat pe oaspeții fiului său. Apoi a dispărut într-o cameră și s-a întors cu un vas de lut. Ca și cum ar fi fost vorba de niște pietre obișnuite, el a scos și a dat fiecărui oaspete un diamant roșu. Apoi, fără cea mai mică urmă de supărare, și-a luat rămas-bun de la ei. Într-un mod ciudat, faptul că nu m-a expedit ca pe ceilalți în acea noapte m-a făcut să mă simt special.

Am ciugulit dintr-o prăjitură de orez, fascinată de aprecierea lui Cyrus pentru acest om monstruos, dar impresionant, cu care Cyrus vizitase Congo, Rusia și India, unde descoperise importanța discreției într-o meserie riscantă.

– Am fost prezentat oamenilor influenți și introdus în cluburi exclusiviste. Am aflat ce gust au căpșunele, avocado și icrele de morun de mărimea unei perle. Onestitatea mea a câștigat încrederea negustorilor. Negoțul cu diamante este plin de corupție.

Poate fi brutal și periculos. Banii din acest comerț finanțează războaie și alte atrocități. Oamenii săraci, nevoiași sunt duși cu vaporul în minele din Africa de Sud, să trudească pentru proprietarii de mine lipsiți de scrupule. E o priveliște sfâșietoare.

N-am să uit niciodată prima mea afacere importantă. 1 iunie 1898. Noaptea inaugurării Hotelului Ritz din Place Vendôme. Elegantul hotel a fost primul iluminat electric și care dispunea de camere dotate cu baie proprie și telefon. Eu, un bijutier din Mahaleh, m-am prezentat conților, prinților și regilor. Am fost asaltat de amante care etalau perle, smaralde și safire ca ale mamei și bunicii tale. Dar cel mai uimitor a fost numărul fără precedent de diamante roșii. Nu sunt sigur, dar cred că atunci am pus sub semnul întrebării valul de diamante roșii din cercul elitei. Diamantele roșii, Simone, sunt o greșeală a naturii. O anomalie rară – o deviație în structura lor chimică – ce schimbă modul în care absorb și reflectă lumina și, prin urmare, dau impresia de culoare. Pentru mine, la fel de mult precum culoarea în sine, frumusețea constă în faptul că diferența chimică ce transformă astfel o piatră dură este mică și chiar fragilă. Apare atât de rar, dar când o face, diamantul devine infinit mai valoros.

În acea noapte, la Hotelul Ritz, Cyrus s-a întâlnit cu monsieur Rouge și amanta lui franțuzoaică, ce avea părul roșu. Monsieur Rouge era un comerciant de diamante excentric. Adevăratul lui nume de familie și naționalitatea nu erau cunoscute. Dar pasiunea lui pentru diamante era legendară. Încerca să găsească un diamant roșu pentru amanta lui. Înainte de sfârșitul zilei următoare, Cyrus, necunoscutul, a scos un diamant roșu de cinci carate.

Își atinge cercele.

– Ăsta e procentul meu din acea vânzare. L-am primit nepre-lucrat de la tatăl colegului meu. Am șlefuit chiar eu bijuteria, în loc să-mi pun nădejdea într-un maestru frezor. O astfel de magie, *jounam*, face parte din acest meșteșug complicat și precis. Am șlefuit fiecare fațetă, ca lumina să străbată ușor și să intensifice culoarea diamantului. L-am pus într-o montură de platină în patru colțuri și nu l-am mai scos de atunci. E o parte din mine acum.

Am învățat și eu să apreciez harul și puterea pe care diamantele le ascund în fațetele lor. Inspiră un oarecare sentiment de respect

amestecat cu uimire, diferit de cel pe care l-am resimțit când mama mea, scăldată în diamante, înfășurată în mătase și catifea, cobora treptele Teatrului de Varietăți. Sau când am dat peste bustul de marmură al bunicii mele, pe soclurile din vilele aflate în jurul Parisului. Diamantele sunt similare cu Françoise și doamna Gabrielle – ca să le capete, regii își neglijează responsabilitățile de stat și familiale, iar oamenii obișnuiți plătesc cu viața lor.

Dar, mai presus de orice, m-am îndrăgostit de diamante datorită unei brățări cu diamante roșii pe care mi-a arătat-o Cyrus și fiindcă au devenit sinonime cu libertatea.

Cu ochii ațintiți pe florile roșii țesute pe covor, încadrate de o margine de arabescuri albastre, Cyrus a murmurat:

– Trebuie să mă duc în Africa de Sud, să aranjez un transport de diamante. Nu-mi place să te las singură, dar asta are să fie ultima călătorie. Nu m-aș fi dus dacă n-ar fi fost necesar.

Mă cuprinde un val de panică. Sunt amuțită din cauza șocului. Nu mă tem de munți; mă adăpostesc de oraș.

– Mă tem, Cyrus, mă tem când știu că faci afaceri cu musulmani, și la curte, pe deasupra.

– N-ai de ce să-ți faci griji, te asigur. Am adus multe foloase dinastiei Qajar. De fapt, nu sunt doar respectat, ci și plăcut.

– Totuși, ești evreu.

– Un evreu bun!

Zâmbește, se apleacă în față și-mi mângâie fruntea cu o mână caldă.

– Te rog, *jounam*, ai încredere în mine. Te rog, nu îngreuna situația. Beard e prin preajmă și are să-ți aducă tot ce vrei. I-am cerut lui Pearl să treacă pe la tine. Da, nu-ți place de ea, dar în caz de urgență, ea are să știe pe cine să caute.

Își apasă o mână pe ochi, cerând înțelegere, spunând că mă iubește mai mult decât lumina ochilor lui.

Sorb ceai de iasomie fierbinte, care-mi frige limba, împiedicându-mă să pun alte întrebări.

– Îți mulțumesc pentru înțelegere, Simone. Între timp, dacă ai nevoie de ajutor la Teheran, du-te la Mehrdad. E un coleg de încredere. Beard are să știe unde să-l găsească.

Cyrus mă ia de mână și mă duce în dormitor. Își ia din dulap instrumentele de scris – hârtia albăstruie și cerneala indigo

nestecată cu praf turcoaz și alge verzi. Cu vârful lat al stiloului, rie Mehrdad și un alt nume persan.

– Uite, asta e o altă persoană pe care s-o cauți dacă ai nevoie de utor. Vezi, nu ești singură.

Își ridică geanta în care se află tallitul și bagă biletul între iginile Bibliei sale.

CAPITOLUL 3

- Ți s-a oprit ciclul? întreabă Pearl, moașa.

- *Non*, nu încă.

În absența lui Cyrus, m-am trezit că am devenit mai prietenoasă cu Pearl, care urcă până la cafeneaua lui Beard și apoi acasă la mine să verifice ce fac. Copilul de care are grijă i se leagănă pe spate, în chadorul negru înfășurat în jurul ei. Își apasă urechea pe burta mea, murmură incantații, aruncă o privire în pânțelele meu cu instrumentele ei primitive și mă încurajează că, în cel mai scurt timp, o să-mi crească un fiu în burtă.

- Fiii mei au venit pe lume cu zâmbete largi, spune ea, ca și cum copiii pe care îi moșise ar fi fost ai ei și ca și cum poțiunile ei ar face băieți.

- Toate mamele persane vor băieți?

- *Albateh*, zise ea. Desigur! Și eu sunt mereu cea care-i îngrijește. Bate ușor cu palma copilul adormit din spatele ei.

- Tu, desigur, ai să ai nevoie de mine mai mult decât alte mame. Odată ce intri în travaliu, nimeni n-are să-ți vină în ajutor în iadul ăsta părăsit de Dumnezeu. Și dacă sânii mei, *astakhfol'Allah*, Doamne ferește, se usucă.

Își mușcă degetul mare și arătătorul și scuipă în stânga și-n dreapta ei, ca să alunge gândurile rele, cu privirea acuzatoare alunecând în sus și-n jos pe chipul meu delicat.

- Am sacrificat trei cocoși, astfel că sufletele lor au să intre în pânțelele tău și au să te facă fertilă. Acum, am să alung deochiul, ca pânțelele tău să nu mai sângereze.

Privirea mea alarmată îi urmărește mâna care dispare în interiorul buzunarului adânc de la pantalonii largi, scoțând de acolo un ou. Nu, îmi zic eu, n-am să mănânc ouă crude.

Ea se întinde pe covor și se așază cu picioarele încrucișate. Ia o bucată de cărbune din bocceaua cu poțiuni și începe să deseneze cercuri pe ou. Murmură incantații, iar eu disting numele lui Beard, Cyrus și Yaghout. Presează două monede pe cele două capete ale oului și-l înfășoară într-o batistă, strivind oul în palmă. Din pumnul încheștat se aude un sunet de spart care nu putea fi cauzat de simpla crăpare a cojii de ou. Copilul din desagă țipă. Batista ia culoarea vinului acru.

Sunt gata să-mi arunc mantia mamei pe umeri și să fug, să scap din afacerea asta suspectă.

– Ai auzit? Deochiul s-a spart! Ai fost deocheată cu siguranță.

Un dinte de aur îi strălucește în gură. Sper că Cyrus n-o plătește mai mult decât merită. Se leagănă mai repede înainte și înapoi, ca să calmeze copilul speriat. Ridică o bocceluță de stambă colorată ca s-o inspectez. Ochiul cel bun clipește spasmodic, și nu sunt sigură dacă e mulțumită sau supărată. Mă uit la gama largă de amestecuri, chinuită la gândul altor orori pe care s-ar putea să le aibă în stoc. Am mâncat acel *merde* pe care l-a produs în mojarul ei luna trecută. Acum, cu Cyrus departe, nu pot să risc să mă îmbolnăvesc; așa că, indiferent ce despachetează în timp ce se jură în șoaptă pe toți marii imami că a costat-o mai mult decât un sipet al șahului, n-are decât să și-l bage pe gât.

Își balansează pachetul deschis pe palmă, ca și cum ar fi o bijuterie prețioasă oferită lui Françoise de un admirator bogat. E o grămadă roz din ceva care seamănă cu o parte rușinoasă a unui animal și care miroase a carne putrezită.

– Ia câte unul timp de paisprezece seri, cu ulei de ricin, de preferat cald.

Vântur mâna să alung mirosul scârbos, apoi mă apropii și miros. Să fie oare adevărat? O apuc de guler. Își scutură umerii grași. O îmbrâncesc înainte și înapoi, incapabilă să mă opresc.

– Prepuțuri?

Strig din nou și din nou.

Se desprinde din mâna mea cu lovituri bruște cu palma.

– Femeile ucid pentru prepuțuri!

Îi smulg pachetul și alerg la fereastră.

– Du-te de-aici! Am să fac copii frumoși și fără magia ta.

Arunc pachetul afară, îngrozită de conținutul său – pistol, poțiuni, cărbune, zdrențe – împrăștiindu-l la vedere în grădină.

– *Ahmagh* străină! şuieră ea, ștergând-o afară pe ușă și scuipând pe prag.

– *Adieu*, strig după ea, ușurată să scap de vrăjitoare.

– Orice ar însemna asta, să cadă asupra capului tău, strigă ea de pe cealaltă parte a ușii.

Zâmbesc de neghiobia poveștelor ei – mișcările bruște încurcă cordonul ombilical în jurul copilului și-l strangulează, un vârf de cuțit de șofran întărește inima, lenjeria îmbibată în sare pusă sub pernă alungă coșmarurile. Totuși, pe ultima am încercat-o, mărturisesc cu rușine. Dar n-a alungat coșmarurile cu soacra mea trăgându-mă în jos într-un oraș străin de la poalele munților. *A Dieu ne plaise*, Doamne ferește să ajung față-n față cu Yaghout, să fiu nevoită să o suport din nou. Dar dacă rămân gravidă, dacă Pearl refuză să moșească pruncul, ar trebui să nasc în casa lui Yaghout. Ideea oribilă mă face să sar în picioare și să alerg către ușă. Pearl e la poartă.

– Iartă-mă, Pearl. Vino înapoi. Noi, străinii, nu putem să ne ținem limbile în frâu. Am să aprind samovarul, să fac ceai de cardamom, de iasomie dacă preferi.

Se oprește din mers, nu înaintează, nici nu se întoarce, așteptând să mă umilesc, presupun.

– Te rog, Pearl, dacă n-ai fi fost tu, aș fi murit aici singură. Ești ca o mamă persană pentru mine.

Ultima minciună pare s-o miște. Își clatină spatele, ca să îndrepte copilul în desaga și, mormăind că n-are nici o dorință s-o înlocuiască pe mama mea, trece ca o furtună pe lângă mine în casă. Îi umplu farfuria cu cina de aseară, din miel fript și orez cu șofran. Întind o față de masă pe covor, pun castraveți decojiți, alune și fistic prăjite, apoi servesc pahar după pahar de ceai aburind. După ce se satură de fiecare fel, râgâie și îmi împărtășește încă o perla de înțelepciune.

– Dacă se întâmplă să miroși alimente, ia o mușcătură, altfel nu se formează fătul. Și dacă te sperii, presară un vârf de cuțit de sare sub limbă, altfel inima copilului are să se micșoreze. Emoția e mortală.

Buzele îi clămpăne ca ciocul unei păsări.

– Placenta are să se umfle într-o așa putreziciune, încât însuși Allah...

Își ridică mâinile ca și cum s-ar da bătută, cu ochiul bun închis strâns, iar celălalt uitându-se la mine ca sticla mată. Apoi își rotește *pièce de résistance*:

– Fără sex din prima lună când nu-ți mai vine menstruația până când naști.

Imaginea mamei pe pat, în timp ce-și răcorește sânii după un *ménage* istovitor, mi se ivește pe neașteptate în fața ochilor. Îmi strâng buzele ca să-mi rețin râsul.

Degetul noduros al lui Pearl arată spre zâmbetul meu.

– Nu sunt deloc surprinsă de poftele tale nerușinate, *khanom*, odraslă de prostituate ce ești.

– Femei excepționale, o corectez eu. Cu nimic mai prejos decât cele din familia regală.

CAPITOLUL 4

Paris, 2 august 1900

Înfășurată în straturi de văluri roșii, tul portocaliu și șifon violet, cu buclele albastre căzându-i în cascadă în jurul pălăriei de paie, doamna Gabrielle d'Honoré își fixă privirea indigo în zare. Zgomotul îndepărtat al unei trăsurii și tropăitul cailor care se apropiau răsunară peste Valea Zibetelor.

Nu aștepta vizitatori astăzi.

Din poziția sa avantajoasă aflată în vârful dealului cu trifoii, avea o vedere panoramică asupra Văii Zibetelor și a dealurilor de levănțică din jur. O trăsură coti la ultima curbă a drumului prăfuit care șerpuia prin satele învecinate și se îndreptă spre un drum pietruit care ducea la vila ei. Doisprezece surugii înaintau încet pe doisprezece armăsari bălani. Birjarii strigau și stârneau o furtună de praf.

Își închise jurnalul cu zgomot și își ferecă trecutul. Se ridică într-un cot, se întinse după paharul de lângă ea, își dădu capul pe spate și bău absintul rezervat de obicei momentului culminant al ședințelor ei de spiritism de după-amiază. Lichidul de foc îi alunecă pe gât, încălzind-o.

În tropăitul de copite care se apropia, parfumul de trandafiri deveni amețitor. Un nechezat de cai năvălași se înalță dinspre grajduri, alăturându-se găgăitului de găște țâfnoase aflate mai la vale pe lac și țipetelor păunilor din curte. Mai departe, pe dealuri, zibetele fugiră din vizuini, călcând în picioare lavanda și marcându-și teritoriul cu mirosul lor de mosc.

Trăsura se opri brusc lângă cei doi lei din marmură cu vinișoare roșii care flancau porțile mari deasupra cărora strălucea blazonul

de bronz al familiei doamnei Gabrielle. Porțile din fier forjat erau larg deschise, pentru a permite intrarea trăsurii aurite. Surugiii încetiniră armăsarii care gâfâiau, împodobiți cu obrăzare minuțios executate, cu căpestre cu pene roșii și hamuri din piele încrustate cu nestemate. Birjarii traseră de hățuri ca să țină animalele în frâu, împiedicându-le să calce în picioare trandafirii de pe marginea aleii. Șase bărbați în uniformă săriră din trăsură, apoi străbătură în pas vioi parcul spre dealul cu trifoi.

Doamna Gabrielle puse la loc paharul de absint pe suportul de cobalt, luă o migdală îmbrăcată în ciocolată de pe marginea aurită a farfuriei și și-o vârî în gură.

Monsieur Günter, fantoma malefică a unui amant odinioară grozav, a cărui plăcere izvora din nenorocirea altora, își răsuci silueta îmbibată în absint spre urechea ei și șopti – osândă iminentă, *chère madame*. Soarta ta e pe cale să capete o întorsătură, și mă tem că nu în bine.

Un fior de melancolie îi străbătu mâinile. Ajunseseră cei care îi urau pe evrei în cele din urmă în vale? Înnebunise Franța? Ar fi trebuit ca toți să învețe o lecție de la dragul ei prieten Émile Zola. Fiecare cetățean avea dreptul să-și afirme individualitatea în ciuda presiunii societății de a-i fi respectate normele. Ea era cine era, doamna Gabrielle d'Honoré, o evreică mândră de realizările sale. Își duse mâna înmănușată streășină la ochi, privind oamenii care se îndreptau spre dealul cu trifoi ca și cum ar fi fost familiarizați cu locul. Pe măsură ce se apropiau, detaliile uniformelor și medaliilor lor deveneau tot mai clare. Ce voiau de la ea oficialii guvernamentali de rang înalt? Erau nici mai mult, nici mai puțin decât emisari ai președintelui celei de-a Treia Republici!

Asta nu era bine. Nu era bine deloc.

Alphonse, majordomul doamnei Gabrielle, auzi zgomotul și fugi afară.

– Nu! Nu! *Messieurs!* se zbârli el. Doamna nu poate fi deranjată. E inadmisibil.

– Avem de transmis ordinele președintelui, strigă unul dintre curieri fluturând un ziar în aer. S-a întâmplat ceva cumplit.

Majordomul indignat își îndreptă spatele de o lungime impresionantă. Cu ochii neliniștiți, își corectă ținuta elegantă, luă ziarul din mâna bărbatului și-i conduse cu țâfnă și umeri țepeni.

Labilele curierilor le presau coapsele musculoase, vestind apropierea lor prin parc, pe lângă canale și bălți care reflectau lumina, cotelnd până la vărsarea într-un lac artificial în formă de păun enorm, care, spre tortura doamnei Gabrielle, atrăsese cârduri de găște pe care ea le considera insuportabil de gălăgioase.

Grupul se opri la poalele dealului cu trifoi. Se uitară cu toții în sus la vestitele galerii ale doamnei Gabrielle, vizibile de la kilometri distanță.

Alphonse fugi înainte, fără suflu din cauza efortului de a-și avertiza stăpâna. Ajungând în poiana din vârful dealului, îi înmână zarul. Își împreună mâinile la spate și se postă în fața ei. Clătină din cap trist. Expresia cizelată pe care o afișase în cei treizeci și doi de ani în care își slujise stăpâna fusese îndepărtată, lăsând la iveală un om mai în vârstă.

Doamna Gabrielle goni un grup de păuni și-și ridică un văl de pe față. Privirea îi trecu peste titlul cu litere îngroșate din *Le Monde*.

Tentativă de asasinat asupra șahului persan, împiedicată de ministrul Curții.

Cum se pronunță numele șahului tău? îl întreabă pe majordomul ei persan, vocea ei languroasă făcându-i pe curieri să șovăie.

Mozzafar ad-Din Shah, madame, sublinie Alphonse fiecare silabă, cu nările fremătând de indignare.

La urma-urmelor, agitația n-avea nimic de-a face cu Gabrielle, ci cu țara lui. Părăsise Persia în semn de protest față de politica pro-britanică a dinastiei Qajar, care-i vânduse țara nemilosului imperiu. Se stabilise în Franța, de dragul lui Gabrielle, și ea nici măcar nu încerca să-i pronunțe cum trebuie numele șahului.

– A! *Oui!* murmură ea, revenind la ziar.

Joi, 1 august 1900, un anarhist francez a interceptat trăsura deschisă a șahului persan, pe drumul spre Versailles.

Mirza Mahmud Khan, ministrul Curții persane, a dejucat tentativa schimbând direcția revolverului îndreptat asupra șahului.

Ministrul a smuls arma din mâna anarhistului și l-a ținut captiv până a venit poliția.

Doamna Gabrielle studie reprezentarea evenimentului realizată de un artist, mai ales fața temătoare a șahului care se ghemuise în

spatele ministrului Curtții. Se uită scurt la vârfurile mânușilor ei pătate de cerneală și le șterse de voal. Deși nu era impresionată de șah, era fascinată de ministrul acestuia. Loialitatea lui era și mai impresionantă având în vedere campania de teroare pe care anarhiștii o instalaseră în întreaga Europă. Un italian îl asasinase pe Sadi Carnot, președintele Republicii. Un altul îl ucisese pe regele Umberto al Italiei. Zvonurile vorbeau despre conspirații iminente pentru eliminarea conducătorilor fiecărei țări apusene, în timp ce Parisul găzduia demnitari pentru expoziția din 1900. Era total consternată de extremiștii neputincioși, cu creier de găină, care erau invidioși pe aristocrație. Împăturind ziarul cu grijă, îl așează pe covorul de trifoi. Privirea îi căzu speriată pe jurnalul pe care-l trecuse cu vederea în agitația de mai devreme.

Atent la fiecare gest al ei, Alphonse păși înainte să ia jurnalul cu foi veline legat în brocart de sub fotoliu. Făcând asta, alungă spiritele ei, care-i ținuseră companie când își consemnase povestea. Conștiente de rolul jucat de memorie în modelarea trecutului, ele îi reglaseră fin memoria, atunci când înfrumusețase realitatea sau alunecase în reverii egoiste. Neștiind că sperie fantomele, Alphonse ținu jurnalul până găsi un moment potrivit să-l ascundă.

– Ei, *messieurs*, și ce vreți de la mine? întrebă doamna Gabrielle când jurnalul ei fu în siguranță.

Cu obraji roșii ca miezul unui pepene verde, unul dintre curieri bătut din călcâie, ridică mâna într-un salut și o informă că Émile François Loubet, președintele celei de-a Treia Republici, îi cere să se prezinte la palat.

– De ce, rogu-vă, solicită președintele prezența mea? oftă ea.

Un alt curier făcu un pas înainte și-i predă un plic sigilat, cu antetul prezidențial. Mâinile îi tremurară ușor, rupse plicul să-l deschidă și citi cu atenție scrisul de mână.

Ea, doamna Gabrielle d'Honoré, fiica rabinului Abramovici din Varșovia, era chemată la palat de către președintele celei de-a Treia Republici ca să-l distreze pe șahul persan.

Vocea de soprano a lui Luciano Barbuzzi, fantoma castratului italian, îi confirmă o dată în plus triumful. Când încă trăia și era în culmea faimei lui, castratul îi căutase mâinile atât de renumite, care aveau reputația că aduc la orgasm orice creatură cu acrobațiile lor suple și fără să fie nevoie să recurgă la restul dotatei ei persoane.

ta nu l-dezamăgise. Când murise din cauza unei premature afecțiunii a oaselor, consecință inevitabilă a castrării, se întorsese să se adaptească la subsuoara ei – unde găsisse idealul acustic. În funcție de victoriile sau eșecurile ei, în încrețiturile de un alb spumos ale brațelor ei răsunau opera lui Handel, muzică barocă sau imnuri religioase. Și dacă n-ar fi fost insistența ei ca el s-o lase în pace din când în când, subsuoara ei s-ar fi transformat în clădirea permanentă a operei. Acum, sărbătorea cu o operă veselă de Handel.

Ea avea să revină la curte.

Prețioasele ei mâini se dovediseră încă o dată a fi o binecuvântare. Magia lor o ajutase să strângă o avere fără egal. Și aceeași magie îl făcuse pe președinte s-o aleagă din multe alte curtezane pariziene capabile – și mult mai tinere. Nu degeaba mergea la culcare cu mâinile înmănușate în bumbac din care se scurgeau uleiuri aromatice de semințe de susan și mosc și legate lejer de stâlpii patului, astfel încât să nu-și lovească din neatenție degetele conice sau unghiile lacuite de nuanța și forma migdalelor decojite.

Își trecu degetele înmănușate prin buclele pe care Alphonse le vopsise cu o nuanță albastră din glande de melci hermafrodiți. Înaintase în vârstă grațios, elegant și fără prea mult tam-tam, cum ar fi trebuit să facă toate femeile, doar că puține reușeau, cum îi placea ei să spună, cu o clipire seducătoare din ochi. Oricum, fiind o femeie sensibilă, profundă, cu caracter, se împăcase cu cele trei cute dintre sâni încă grăsuți, a căror existență o ascundea cu eșarfe diafane. N-o deranjau nici ridurile în formă de semilună din colțurile gurii. Sau cele două din jurul ochilor, dându-i aerul unei femei care știe să aprecieze ce e important în viață. Strălucirea de scoică a tenului ei era sporită de voaluri. Pielea ei lăptoasă era răslățată cu *Crème Ancienne*, un elixir creat de eminentul Claudius Galenus, medicul Mariei Antoaneta. Prin urmare, doamna Gabrielle avea aspectul unei femei mult mai tinere, în nici un caz aproape de minunații ei patruzeci și șapte de ani.

Majordomul o ajută să iasă din crisalida ei diafană de borangic și, cu o plecăciune spectaculoasă, îi aruncă o pelerină pe umeri. Îi scrută pe oamenii președintelui. Aveau privirea pironită la celebrele și rău famatele ei galerii, care provocaseră debateri aprinse despre frivolitatea și exhibiționismul ei. La toate acuzațiile, ea ridica din umeri și spunea că galeriile oglindeau viața ei triumfătoare

și că avea dreptul să-și creeze așa cum dorea propria realitate. Prin urmare, își atinsese obiectivul de a stârni controverse în timpul vieții sale, mai degrabă decât după ce dispărea. Viața ei era o scenă, la urma urmelor, iar ea, actorul principal.

– Domnilor, murmură ea, arătând cu brațul înspre galerii. Dacă timpul ar fi permis, v-aș fi arătat împrejurimile. Dar președintele nu trebuie lăsat să aștepte!

Și încă o dată, cu câteva cuvinte simple, transformă bărbați obișnuiți în împărați puternici, și totodată îi provocă majordomului o durere de nesuportat. Țsta era modul lui Gabrielle de a-și etala sexualitatea, reflectă el, și principalul motiv pentru care nu reușise să și-o scoată din minte.

Un grup de păuni care ȕipau o urmă în josul dealului cu trifoii, ciugulind la călcâiele ei, pășind ȕanȕoș și etalându-și în evantai penajul strălucitor ca și cum ar fi curtat o femelă. Degetele ei se plimbară cu dezinvoltură pe vârful capetelor lor irizate, lovind ușor marginile penelor lor moi și-i gâdilară sub aripile uleioase.

Străbătu curtea sirenelor, în care șaiszeci și nouă de statui scoteau apă pe gură, prin sfârcuri și alte orificii. Făcu un pas înapoi, ca să admire *les grands jets d'eau*, arabescuri amintind de Art Nouveaux, noul curent în vogă. Un timp al schimbării, reflectă ea, o invitație să-și reînvie visele.

Femeia cu ochi indigo se îndreptă spre conacul ei, un cadou de la primul ei protector serios, un edificiu viu care licărea în fast, strălucea în lumina lunii și pulsa de oportunități.

Vila se afla pe resturile unei mări de mult dispărute, bogată în minerale, calcar și alge hrănitoare. Câmpurile parfumate de lavandă îmbrăcau cu florile lor violet dealurile din jur. Seara, sute de zibete ieșeau la suprafață printr-o reȕea de tuneluri subterane, transformând dealurile într-o întindere de blană pestriȕă.

Urmată de trimisul prezidenȕial, urcă scările de calcar care se arcuiau până la o terasă întinsă, aflată la primul cat al clădirii cu douăzeci și cinci de dormitoare. Vila din cărămidă și piatră aparȕinuse lui Ludovic al XIII-lea.

Un trandafir căzu de la fereastra de mai sus, rotindu-se, dansând și răsucindu-se în aer, cu petalele roz pe fundalul unui cer azuriu. Tulpina tremură și, cu un pocnet surd, ateriză pe borul pălăriei sale de paie. Se uită în sus la fereastra deschisă de la etajul al doilea,

budoarul principal al vilei, care fusese cândva martorul abilității ei în relații și afaceri. Acum, budoarul era scena unor întâlniri clandestine ale fiicei sale, Françoise, cu cei mai buni bărbați și cei mai răi dintre cei răi.

Chiar în acest moment, în acel budoar, fiica ei o iniția pe nepoata ei, Simone, în lumea minunată a femeilor d'Honoré.

CAPITOLUL 5

Șahul Mozzafar ad-Din se aplecă în jilțul cu spătar înalt, cu un sceptru încrustat cu o piatră prețioasă roșie sprijinit de coapsă. Tunica îi era acoperită de medalii, iar o centură bătută cu smaralde, safire și rubine îi înconjura talia. Trăgea adânc dintr-o narghilea *ghalian* care îi satisfăcea dependența. Pe turban era așezată o garnitură de perle opalescente, în vârful căreia, la fiecare nor de fum expirat, flutura un panaș. Vârful nasului îi atingea mustața, pe care o răsucea în timp ce i se adresa lui Mirza Mahmud Khan, ministrul curții.

După ce-l salvase recent de la moarte, ministrul devenise indispensabil pentru șahul care domnea de mai puțin de patru ani. Era o țintă excelentă care să fie manipulată de către un om șiret precum ministrul, care cunoștea bine politica internă a dinastiei Qajar, asaltată de zvonuri, aluzii și propagandă. Profitând de încrederea șahului și exploatându-i natura superstițioasă, ministrul îl sfătuia și-l influența în alegerea miniștrilor, consilierilor și a femeilor pentru haremul lui. Și a celor de care se bucura în străinătate.

Lumea în care intrase doamna Gabrielle era controlată în mod clar de către bărbatul pe care-l consideră chiar mai fermecător în realitate decât în redarea lui în ziar. Ochii de abanos, bărbia puternică și aroganța pe care o etala fără nici o urmă de modestie atrăgeau atenția. Pentru șah, ea era mai mult ca sigur o noutate exotică, o femeie fatală care avea să-l inițieze în delicii sexuale străine, trase ea concluzia. Ministrul, pe de altă parte, o observase cu expresia calculată a unui politician. N-o deranja să se implice în jocul lui politic. De fapt, decise să-l implice pe *el*.

Gândurile ministrului se potriveau cu cele ale doamnei Gabrielle, care venise la recomandarea caldă a președintelui republicii. Prin

sciza de stat a șahului și prin implicarea persană în recenta Expoziție de la Paris erau consolidate relațiile cordiale dintre Franța și Persia. Dar ministrul francez Ernest Bourgarel încă trebuia să se dovedească aliat. Relația franco-persană rămânea per ansamblu prudentă din respect pentru dorințele britanicilor și rușilor. Și Persia avea mare nevoie de concesiile agricole și financiare. În orice caz, mintea ministrului nu era preocupată de țara sa; era în joc interesul lui personal. Și aici doamna Gabrielle se putea dovedi neprețuită.

În ultimii ani, diamantele roșii înlocuiseră aurul drept coloană vertebrală economică a bogăției în anumite țări – printre care și Persia. Fusesse informat de către bijutierul privat al șahului despre un filon de diamante roșii în Africa de Sud. Se zvonea despre mină care produce un tip rar de diamante, cu o nuanță purpurie deosebită.

Doamna Gabrielle distrase nenumărați francezi influenți. Ar fi putut să furnizeze informații despre un anumit colecționar de artă francez care cumpăraseră licența de exploatare a acestei afaceri.

Doamna Gabrielle păși în spatele șahului, potrivit etichetei regale.

Șahul îi făcu semn să vină mai aproape, permițându-i o anumită familiaritate.

À votre disposition, rosti ea, și „V”-ul i se rostogoli în gură ca pacatul.

Șahul nici măcar nu observă celelalte două femei care, destul de emoționate în prezența lui, stăteau în capătul celălalt al încăperii. Singura femeie ale cărei falduri exotice dorea să le exploreze era doamna Gabrielle, ascunsă sub straturi fremătătoare. Dar, fiind superstițios, ceru îndrumare divină de la astrologul său ca să descopere dacă providența plănuia să-l lase să petreacă noaptea cu zâna. Lovi cu sceptrul de trei ori în brațul scaunului.

Apariția bruscă a unui bărbat ursuz, cu barbă albă, care păru să se întrupeze din narghileaua șahului, o sperie pe doamna Gabrielle.

Cu fața încrețită ca o gutuie bătrână, cu barba parcă împărțită în două cu toporul, bătrânul își adună tunică largă sub el și se așează cu picioarele încrucișate în fața șahului.

Ministrul se instalează în spatele scaunului pe care stătea șahul.

Cerând vechiul ritual *Estekhareh*, șahul caută îndrumarea divină pentru a-și alege femeia. Scotoci în buzunarul hainei și

scoase trei bucăți de hârtie, fiecare inscripționată cu numele uneia dintre femei. Despături prima notă, aruncă o privire la nume și i-o dădu astrologului său.

Privirea bătrânului se îndreptă spre ministru, apoi el se întoarse să examineze atent una dintre femei. Ca și cum cele mai cumplite coșmaruri ale sale se reflectau pe hârtie, fața i se transformă într-o mască a groazei. Mototoli hârtia în pumn și o băgă în buzunar. Șahul îi întinse al doilea bilețel. Astrologul studie numele. Picioarele scheletice începură să-i tremure, rupse hârtia în bucățele și le împrăștie pe jarul din narghileaua șahului.

Doamna Gabrielle își încrucișă brațele peste sâni ca să-l calmeze pe Luciano Barbuzzi, care dădea frâu liber gamei sale dinamice, atrăgând atenția asupra dialogului dintre astrolog și ministru, care gesticula în spatele șahului. Problema era destul de dubioasă, fu și ea de acord, mai ales că, potrivit libretului castratului, celelalte femei fuseseră chemate tot pentru plăcerea șahului.

Nici una dintre medaliile prinse pe haina lui de gală, egreta cu nestemate de la turban, nici măcar gigantica bijuterie roșie de pe sceptrul lui nu erau pe gustul ei în seara aceea. Abacul din mintea ei începu să păcănească, adunând și scăzând. Trebuia să profite de o întâlnire care începuse să se dovedească neplăcută. Se gândi la nepoata ei, Simone, care era mereu în preajma ei. Era timpul ca fata rebelă să-și facă *le début*. Primul ei iubit potențial ar fi fost decisiv pentru a-i face sau a-i desface viitorul ca altă damă d'Honoré. Doamna Gabrielle se trezi evaluându-l pe șah. Era el un candidat potrivit pentru a o iniția pe Simone în gustul dorinței, pentru a-i facilita intrarea în universul d'Honoré?

Avea o prezență care, chiar dacă nu era regală, era impresionantă. Părea oarecum istovit, cu membrele butucănoase. Sprâncenele îi aruncau umbre întunecate, care dădeau impresia de furie cronică. Îi lipsea manierismul elegant al lui Alphonse. N-ar fi fost bine pentru Simone.

Ca o rază de soare, doamna Gabrielle își direcționează privirea plină de adorație spre ministru, care, pe de altă parte, se dovedise mai fermecător decât își imaginase ea. La cincizeci de ani, experiența lui bogată îl trăda drept un bărbat complex. Simone i-ar fi apreciat rafinamentul. Dar pierzându-și orice urmă de candoare,

mai mult ca sigur se transformase într-un bărbat rigid și posibil aspru. Nici asta nu era bine pentru idealista Simone.

Având aceleași idei romantice ca o fată tânără, empatiza cu nepoata ei. Totuși, și Simone avea să învețe într-o zi că idealurile care nu puteau fi puse în practică nu rezistă în fața răului universal.

În acel moment, ministrul Curții, aflat în spatele scaunului cu spătar înalt, dădu din cap când șahul îi înmână astrologului său ultimul petic de hârtie.

Șahul păru deranjat când bătrânul își șterse o lacrimă din colțul unui ochi și murmură cuvinte în farsi care sunau deopotrivă dur și poetic. Șahul se ridică în picioare, scuturându-se ca un leu bătrân. Pocni din degete și i se adresă doamnei Gabrielle.

Sigură că n-avea să permită nimănui, nici măcar șahului Persiei, să pocnească din degete la ea, indiferent de semnificația culturală a gestului, se uită în jur ca și cum căuta o altă prezență căreia șahul îndrăzneă să i se adreseze într-un mod nepolitic. Ea, desigur, nu știa că astrologul prezisese că unirea avea să fie la fel de haotică și pentru ea. Că îl sfătuisese pe șah s-o alunge. Și că ministrul gesticulase emfatic, poruncindu-i bătrânului să-și dea binecuvântarea pentru numele înscris pe ultima bucată de hârtie.

Ochii lui ca de obsidian clipiră, ministrul o prinse de cot și, într-o franceză perfectă și cu un accent pe care ea îl găsi fermecător, o conduse pe ușă afară. În foaier, o asigură că, înainte ca noaptea să se încheie, avea să experimenteze alte obiceiuri pe care s-ar putea să le găsească bizare.

CAPITOLUL 6

Apartamentele șahului din palatul președintelui erau lipsite de eleganța și grandoarea budoarului doamnei Gabrielle. Ea observă pereții de culoarea măslinii verzi, patul cu patru stâlpi de stejar și baldachin de catifea, tapiseria de deasupra grindei, cu o scenă de vânătoare pe care ea o găsi nepotrivită pentru un dormitor. Însă își scoase din minte orice altceva în afară de mulțumirea șahului, ale cărui respirație superficială, ochi tulburi și gesturi nerăbdătoare îi trădau dorința. Bătu cu mâna un loc de pe pat și-l invită să se așeze lângă ea.

Șahul, care își imaginase că ea are să danseze din buric în timp ce-și scoate straturile de straie de pe ea și neștiind ce să facă, se așeză pe locul oferit. Începu să sporovăiască despre excursia la Paris. Fusese la teatru în fiecare seară, plecând imediat după aceea să-și facă rugăciunile. Se plimbaser în parcuri și trăsese la țință, dar cel mai interesat fusese de grădina zoologică. Îi poruncise fotografului lui, *akkasbashi*, să achiziționeze toate echipamentele necesare pentru un „cinematograf“ în Persia. Fusese copleșit de Turnul Eiffel, de străzile cu șiruri de copaci, lămpi cu gaz și cafenele cu vitrine deschise la stradă. Flecări și iar flecări, cu ochii în ochii azurii ai doamnei Gabrielle, o culoare pe care n-o întâlnise în haremul lui sau altundeva în țara sa.

Doamna Gabrielle, care se plictisise de platitudinile neîntrerupte ale șahului și căreia îi era greu să-i înțeleagă franceza, începu să se ciupească de vârfurile mânușilor și să-și scoată crinolina. Cu reticență cochetă, acceptă un sărut de la el pe degete, apoi îi ceru să sufle pe degete ca să le încălzească. Din pelerină, luă un recipient cu uleiuri prețioase – un parfum solid, ca de ceară, din sevă de stirax și smirnă, amestecat cu spermă de balenă. Câteva picături

de ambră și secreție de zibetă creaseră parfumul special pe care tranșoazele încercau să-l copieze. Picură balsamul pe vârful degetului deget, în sus și-n jos, pe fiecare venă translucidă, folosindu-și întregul repertoriu de *savoir-faire*, aptitudinile senzuale și abilitățile amăgitoare.

Unul dintre rarele tipuri de femei care aveau norocul să se laude cu un echilibru perfect al atributelor ei masculine și feminine, ea utiliza aceste înzestrări în avantajul ei. Bărbații se încredeau fără probleme în ea, fiind grosolani în prezența ei, ca și cum ar fi fost în companie masculină, fără teama că sunt judecați. Într-un fel, ea era unul dintre ei. Dar apoi poseda ceea ce bărbaților le lipsea – sensibilitate, indulgență și multă intuiție.

Desăvârșise arta provocării mentale, deși nu testase niciodată egoul fragil al unui bărbat. Chiar Émile Zola fusese captivat de fervoarea ei intelectuală. Obişnuiau să poarte discuții aprinse, cu privire la *Fleurs du Mal* ale lui Baudelaire, chiar dacă unele dintre poemele acestuia fuseseră dedicate mării curtezane Appollonie Sabatier. Discutase aprins despre avantajele și dezavantajele Salonului Artiștilor în Viață și despre exotismul femeilor mulatre. Întrebuse care talismane înlătură răul, și dacă e așa, poate *la peau de chagrin* sau pielea de sagri să se contracte de fiecare dată când îți pui o dorință? Și cugetă de ce, în cele din urmă, când se contractă de tot, pielea de sagri anunță moartea. Îi susținuse privirea lui Zola și întrebuse dacă el crede că Balzac a murit de epuizare, dacă oglinzile reflectă realitatea, dacă Flaubert și Courbet au fost cei doi stâlpi ai realismului și dacă Salammbô e simbolul perversității. Își etalase cunoștințele despre impresionism, despre *Le Naturalisme* și buna cunoaștere a istoriei sociale a lui Zola despre partea mai sordidă a familiei: *Les Rougon-Macquart*. Și voia să cunoască tot timpul punctul lui de vedere cu privire la războiul franco-prusac și dacă dragostea și ura sunt surori.

La apogeul exhibiționismului ei verbal, când era la un pas de cucerire și iubitul ei, copleșit de ea, simțea o nevoie puternică să-i pună cătușele s-o supună, cu o privire senzuală și cea mai ușoară atingere, ca de fulg, ea avea să-i transforme frustrarea într-o energie sexuală enormă.

Când se pregătea să-l dezarmeze pe șah, ușa de la cameră se deschise. Intră un băiat cu pielea gălbuie, îmbrăcat cu pantaloni bufanți. În mână îi atârna o cușcă în care cotcodăcea o găină speriată.

Șahul căută în cușcă și scoase două ouă abia făcute. Îi aruncă o privire semnificativă doamnei Gabrielle.

– Nu călătorim niciodată fără găinile noastre, explică el. E important să consumăm gălbenuș de ou proaspăt după anumite activități care ne diminuează puterea.

Ea luă mâna șahului într-a ei și, din spatele voalurilor, își fixă privirea indigo în ochii lui plini de dorință. Cu gura ca un semn de întrebare amplu și vocea răgușită de fumat, îl asigură că de data asta avea să fie cu totul diferit. De data asta avea să fie energizant mai degrabă decât epuizant. Atât de mult încât pe viitor n-avea să mai aibă nevoie de astrologul lui sau de îndrumarea ministrului său. Și înainte ca el să apuce să reacționeze la remarca ei nerușinată, ea se așează pe spate și-l încurajă să fie oricât de intim dorea.

Doamna Gabrielle era un ascultător desăvârșit. Știa cum să le intre pe sub piele bărbaților și apoi, la momentul potrivit, îi ataca precum o leoaică. Când era mai tânără, se luptase în pat corp la corp cu regi, conți și prinți, garantând un preludiu care-i arunca pe bărbați în frenezie. Dar, din păcate, oasele îi înțepeniseră și trebuia să se mulțumească acum cu stilul de viață relaxat al unei curtezane pensionare. Trebuia să înlocuiască lupta corp la corp cu o altă tehnică.

– Ce te deranjează, șahul meu? întrebă ea când observă că el se foiește și se trage înapoi.

Cum de ghicise lupta pe care o dădea cu durerea jenantă de burtă? se întrebă el. Ezitase să-i împărtășească dilema lui, dar doar pentru o clipă, căci ar fi fost imposibil să-și știrbească prestigiul în fața unei necredincioase și curtezană pe deasupra. Și nu intenționa, cu nici un preț, să strice lunga noapte de plăcere care îl aștepta. O picătură de sudoare i se scurse de pe frunte, rămânându-i atârnată de vârful nasului. Își îndreptă umerii ca și cum era pe cale să anunțe un verdict care avea să schimbe mersul istoriei.

– Întâmpinăm greutăți în utilizarea toaletelor occidentale.

Ea se luptă să-și stăpânească râsul. Nu auzise niciodată de o astfel de problemă. Totuși, această informație intimă îi dădea o imensă autoritate asupra lui.

– *Oh! Pauvre, pauvre petit roi*, murmură ea, cu mâna atingându-l ușor peste piept și trecând peste coapsă, întârziind pe sex pentru a-i măsura dimensiunea.

– Am să intervin în numele tău, şahul meu drag. Am să le recomand autorităților să scoată un scaun de toaletă. Atunci înălțimea ta are să poată sta pe vine și are să se îngrijească de nevoile sale regale. Între timp – toarse ea, arătând spre un urcior cu apă de pe noptieră –, n-am să consider o ofensă dacă eminența ta se ușurează chiar aici.

Bravo! Bravo! Signora Bella! îi gâdilară axilele uralele lui Luciano Barbuzzi, și ea își reprimă un zâmbet.

În acel moment, „Leul Persiei” își văzu de treabă cu un jet abundent de urină și fără alte formalități lepădă ținuta, aruncând fiecare piesă într-un colț, ca și cum servitorii lui erau la îndemână. Apoi urcă treptele patului mare, se întinse pe spate și-și etală trupul păros.

Ea îi observă penisul moale și-și dădu seama că are de-a face cu un bărbat care, înconjurat de un harem de femei slugarnice și de o curte de lingușitori, se afla în pragul impotenței. Luciano Barbuzzi o încurajă prin *Potete farli* să continue, să-i mângâie și să-i ispitească fiecare glandă receptivă, dar nu reuși să-l facă pe şah să păstreze o erecție mai mult de câteva suspine.

Ea agită evantaiul de fulgi, aruncând pelerina și pălăria cu bor larg în vârful grămezii cu îmbrăcămintea lui. Își scoase pantofii cu platformă, arătându-se în toată frumusețea ei miniaturală. La șocul aparent al şahului, care-și închipuise femeia învăluită în mantie mai înaltă, ea scoase un hohot de râs gutural. Își eliberă buclele albastre, își desfăcu eșarfa și începu să descheie numeroșii nasturi de sidef înșirați cât era rochia de lungă.

El îi urmărea degetele scoțând fiecare nasture din butoniera de mătase, dezvăluind o bucățică de gât cremos, un decolteu amplu și sfârcuri îmbujorate. Și, cu fiecare dezvăluire, un degetar de sânge și o gură de oxigen pompau în venele lui istovite.

Ea își lepădă rochia și se opri înaintea lui cu sfârcurile înroșite.

Femeile lui se dădeau cu ceară, se depilau și se curățau, nelăsând nici un singur fir de păr pe corpurile lor. Nu-și imaginase niciodată că părul de pe corp e un așa afrodisiac. Norul azuriu al pubisului și subsuorilor ei îl uimira, ducându-l la erecție completă. Înfipse mâna în părul ei pubian vopsit cu cosmetice, dat cu balsam și dichisit mai sânguincios decât buclele de pe cap. O ridică în picioare, o puse pe burtă și o încălecă, biciuind-o peste fese cu sexul lui lung și subțire.

Articulațiile ei sufereau sub greutatea lui, iar ea se temu că trucurile lui acrobatice ar putea s-o rănească. Își îndoi piciorul de la genunchi, săltă călcâiul înapoi și-l atinse ușor peste scrot.

De frică să nu fie rănit de o lovitură puternică, el sări de pe ea cu o agilitate rară pentru el. Nevenindu-i să creadă că avusese îndrăzneala să-l lovească cu piciorul pe șahul Persiei și neștiind ce să facă cu râsul ei, care răsuna ca o ispită, o ridică de subsuori și o răsuci.

Și fără să se gândească prea mult, își aruncă fața regală în pubisul ei oceanic și se scufundă în ceea ce râvnise dintotdeauna.

În zori, el deschise ochii și văzu o doamnă de onoare spălând de sudoare regală coapsele doamnei Gabrielle, șamponându-i și periindu-i pubisul încurcat. Norii albastrui dintre picioarele ei îl stârniră, provocându-i o oarecare consternare. Programul fusese stabilit. Era așteptat la Expoziția de la Paris. Ar fi fost imposibil să se urce înapoi în pat. Respiră o dată adânc, simțindu-se reîntinerit și mai puternic decât fusese vreodată. Avea dreptate, gălbenușul de ou era inutil. Trase de cordonul clopoțelului și începu să pocnească din degete – un obicei pe care doamna Gabrielle îl considera destul de enervant.

Ca și cum ar fi tras cu urechea toată noaptea în spatele ușii, ministrul intră imediat și, drept răspuns la întrebarea șahului de ce bijutierul lui întârzie, strigă pe coridor.

Doamna Gabrielle își înfășură pelerina strâns în jurul ei, hotărând că, dacă se așteptau ca ea să ia parte la un *ménage à trois*, să-i lase baltă pe șah și președinte. Să părăsească fără întârziere palatul, mai degrabă decât să se implice, la vârsta ei, într-un circ persan.

Se auzi o singură bătaie și ușa cu balamalele bine unse se deschise. Un persan slab, cu aspect de tigră, apăru în prag. Rămase la intrare, cu casetele de bijuterii stivuite până sus în mâinile lui, comportamentul lui degajat făcându-l să pară superior în rang șahului. Părul lung până la umăr era pieptănat pe spate, o tristețe romantică îi umbrea ochii căprui, iar un zâmbet indiferent îi atârna de colțurile gurii.

Indignarea de mai devreme a doamnei Gabrielle își luă zborul. Fu invadată de un val de energie. Un sentiment pe care nu-l mai trăise din ziua în care plecase din Marais și pășise în inima Parisului. Încercă să-și scoată mânușile, lăsându-și mâinile goale,

și și răsuci pelerina în jurul gâtului, ca să-și ascundă vârsta. Făcând asta, aproape se împiedică în pantofii cu platformă, recăpătându-și echilibrul cu o rotire dramatică a pelerinei. În ciuda repertoriului ei bogat de bărbați, nu mai întâlnise o grație așa de aristocratică, umeri atât de bine proporționați, o frunte așa de mândră. Era, desigur, prea bătrână ca să se uite pentru ea însăși la persanul cu privire pierdută și siguranță de sine. Dar Simone nu era.

El ar fi fost candidatul perfect pentru a o iniția pe nepoata ei virgină în universul magnific al celor mai pline de farmec, emancipate și căutate femei din Europa.

Înainte ca doamna Gabrielle să aibă ocazia să repete mișcările senzual teatrale ale mâinilor ei, el păși înăuntru. Punând cutiile căptușite cu satin pe o masă, le săltă capacele, etalând o serie de rubine, smaralde și diamante. Ea ținu lupa primită peste coliere, brățări și inele. Abia auzi șușotitul ministrului în ureche, întrebând-o dacă dăduse din întâmplare peste un anumit proprietar de mine. Nu remarcă faptul că ministrul, nu șahul, îi indica bijutierului ce să expună mai întâi. Avea o mulțime de pietre, cadouri de la regi, conți și duci, dar nu întâlnise diamante de o așa claritate, smaralde de o asemenea puritate, rubine de o profunzime și execuție excepționale. Își trecu mâinile peste setul de rubine.

Bijutierul persan desprins colierul de perna de catifea și-l ținu sub candelabru. Îi legă colierul în jurul gâtului, îi fixă cerceii de lobul urechii și-i puse un inel pe deget. Fu uimită de efectul atingerii lui trecătoare pe încheietura mâinii ei. Respirația lui pe gâtul ei, când închisese încuietorea de aur, își făcu drum spre inima ei. Se gândi să-și folosească bogata experiență pentru o explozie reînnoită de vigoare tinerească, dacă avea să fie posibil. Nimeni, nici chiar nepoata ei cu cap de *cochon*, n-ar refuza un astfel de romantism, farmec și o voce care făcea să vibreze corzile inimii doamnei Gabrielle.

Șahul îi atinse cu palma încheietura mâinii, sub brățara unde pulsul îi zvâcnea mai repede decât în ziua în care avusese primul ei orgasm cu Émile Zola.

– Presupun că asta e pe placul lui madame, zise Alteța Sa regală cu o nou-descoperită încredere.

Ochii ei îi susținură privirea, dar degetele ei îl căutau pe bijutier. Îi desenă cercuri în palmă, îi mângâie o venă și alunecă în sus și-n jos pe piele.

– Cum te cheamă, tinere?

– Cyrus, răspunse el cu o licărire în ochi. La fel ca pe marele conducător persan.

Ea se întoarse către şah și-i spuse că s-ar bucura nespus dacă monsieur Cyrus ar veni la Vila Gabrielle cu bijuterii pentru nepoata ei. Și, înainte ca şahul să aibă ocazia să-și consulte ministrul, ea căută în poșetă și scoase o carte de vizită.

– Nepoata mea, Simone, oftă ea, întâlnind expresia uimită a persanului.

Cyrus își pironi privirea pe imaginea fetei călare, profilul ei evitând aparatul de fotografiat, nerăbdătoare să gonească în pădurea din spate. Fără ezitare sau rușine, se uită cu lupa la buclele ei sălbatice, la coapsele care strângeau armăsarul și la curbura gâtului alb. Îl șoca și-l fascina că pariziencele renunțaseră la călăritul într-o parte și, mai mult, înmânau străinilor cărți de vizită cu adresa completă și fotografia nepoatei lor. Ascunse cartea de vizită în portofel.

– Am să caut bijuterii potrivite pentru nepoata dumneavoastră.

Considerând nemulțumitor răspunsul lui anost, ea încercă să-și îndulcească și mai mult invitația. Ce bijuterie rară ar avea pentru ea, doamna Gabrielle d'Honoré? Privirea îi alunecă prin încăpere, pe lângă ministrul Curții, bijutier și se așează pe sceptrul şahului. Răspunsul o privea în față.

– *Chèr monsieur*, murmură ea cuprinzându-i mâinile. Pentru nepoata mea foarte specială nu e nimic mai potrivit decât un diamant roșu.

CAPITOLUL 7

Persia, august 1901

Închid ochii și ascult cu plăcere ecoul galopului armăsarului lui Cyrus, în timp ce animalul își croiește drum în sus, pe stâncile abrupte.

Soțul meu vine acasă din Africa de Sud.

Călărește armăsarul lui alb, un cadou de la monsieur Amir, însărcinatul cu afaceri persan. Coama armăsarului amintește de cătușele de aur ale doamnei Gabrielle, iar urechile lui pătate cu negru sunt atente la loviturile ușoare cu bastonul cu vârf de argint al stăpânului său. Cyrus dă piteni animalului prin orașul în care trecătorii, catârii și cămilele sunt prezente obișnuite, unde bărbații se îmbracă în culori sumbre și femeile acoperite cu văluri se vânzolesc ca niște suflete rătăcitoare.

Inima îmi plesnește în piept la imaginea calului care își scutură urechile pătate ca să alunge licuricii de deasupra capului. Ce spectacol oferise, coborând din trăsura președintelui, cu părul pieptănat pe spate, barba tunsă perfect, bastonul cu vârf de argint și ceasul de buzunar sclipind în lumina soarelui.

Acum, pe drumul de întoarcere acasă, se leagănă în ritmul trapului armăsarului pe care-l conduce prin piața orașului, pe lângă tarabe cu nuci decojite și migdale, piramide de dude și stafide stivuite pe tăvi de cositor și straturi de vișine uscate. Din spatele lui Mirza, băcanul, Cyrus îndeamnă armăsarul spre aleea bijutierilor, unde Turquoise, negustor pe cont propriu în murdăria de la marginea drumului, expune bijuterii ieftine. Ridicându-și bastonul în semn de salut, Cyrus o ia la prima curbă strânsă și în sus, pe cărarea îngustă și tocită, în spatele ceainăriei lui

Jaffar-cel-cu-ochi-negri, unde clienții se întind pe saltele de paie acoperite cu covoare, sorbind ceai și pufăind din narghilea, scoțând rotocoale de abur, în timp ce agită lemnele de foc în cutiile de sub duzi. De aici, el își face drum spre casa noastră, în sus printr-un pasaj subteran de după un cot de piatră unde vâjăitul vântului îi rănește timpanele. Tresare, ținând frâiele cu o mână, cu cealaltă apăsând pe ureche. O infecție l-a lăsat cu urechea sensibilă la zgomot puternic și minciuni.

Vântul poartă ecoul copitelor, din ce în ce mai ușor de auzit pe măsură ce se apropie de cafeneaua lui Beard. Un afiș pus afară, pe zidul de cărămidă înclinat într-o parte, anunță meniul de azi: smântână din lapte de oaie în capul listei, brânză de capră înfășurată în pâine *lavash*, omletă cu ceapă și curmale, iahnie caldă de linte și – dacă preferați – cafea turcească tare.

O proprietate abandonată se conturează în zare, destul de aproape de casa noastră. Terenurile au fost odată plantate cu arbori transportați cu dificultate în acest loc arid. Grădina a aparținut cândva unei familii de evrei care a fugit de mânia unui șah odinioară slab, care și-a recăpătat graiul cu ajutorul unei franțuzoaice.

Cyrus trage de frâie și dă ocol grădinii, unde copacii neîngrijiți seamănă cu niște bătrâni bărboși și cu niște femei sumbre. Are să adăpostească, să țeșale și să hrănească aici calul, până când căpeteniile din munți, oricine ar fi ele în acel moment, au să-l alunge ca să mai pretindă o altă bucată de pământ drept a lor. Bate calul cu palma, ușor, descalecă și se uită la valea impunătoare de mai jos și la munții maiestuoși de deasupra, scăldați în nuanțele sălbătice ale răsăritului. Golindu-și plămânii de murdăria lungii călătorii, soarbe din aerul cristalin de munte.

Mă uit în oglindă.

Târșăitul cizmelor pe pietriș mă face să ies repede în grădină, unde Cyrus și cu mine am smuls buroiile din crăpături și dintre bolovani.

El merge agale spre poartă, o descuie și o împinge s-o deschidă, sare peste o piatră, apoi peste alta, lovindu-și ușor cizma cu bastonul.

– Simone! N-am să te mai părăsesc niciodată, spune el atingându-și un ochi cu vârfurile degetelor pentru a întări promisiunea.

În brațele lui sunt mai ușoară decât miracolele. Lumina lunii strălucește lăsând dăre argintii pe gura lui umedă, și ling diamantul

roșu. Mă poartă în brațe și ne ghemuim jos, pe divan. Mă cuibăresc în îmbrățișarea lui de catifea, înconjurată de o sobă pântecoasă și perne aruncate pe jos, înfățișând scene mitologice.

– Lasă-mă să-ți miros părul, murmură el. Să-ți inspir parfumul. Dă-mi parfumul tău.

Îmi îmbrățișez genunchii și râd. Sunt fericită. Am nevoie de timp să lenevesc, vreau ca dorința noastră să crească și să clocoțască.

Limba lui se plimbă în jurul sânilor mei, iar sfârcurile mele întărite îl salută.

– Sunt însărcinată, șoptesc.

CAPITOLUL 8

Soarele prinde putere peste conturul munților Damavand acoperiți de zăpadă, strălucind deasupra cafenelei lui Beard și încălzind ramurile acoperite pentru protecție împotriva înghețului, în grădină, unde Simone și Cyrus au convins pământul să lase semințele de frasin să încolțească. Își aruncă razele asupra casei de piatră în care Cyrus stă la o masă de lângă fereastră, ca să prindă strălucirea puternică a soarelui de la prânz.

Simone încă doarme.

Cyrus, îmbătat de parfumul ei de ambră și smirnă, are câteva ore la dispoziție să testeze un element suspect descoperit în Africa de Sud. Nedorind s-o alarmeze inutil, lucrează în tăcere, desfășurându-și batista pe masă și trecând o lupă peste pulberea metalică aproape imperceptibilă. E preocupat de configurația camerei peste care dăduse în casa Minerului, unde se aflau cuptoare de înaltă temperatură.

Când ajunsese la porțile orașului, noaptea trecută, se gândise să-i ceară ajutorul lui Gholam Ali, metalurgistul cu un singur ochi care se pricepe să identifice compuși chimici specifici. Dar Gholam Ali e un bârfitor înrăit, iar ultimul lucru de care are nevoie Cyrus e să-și facă publice bănuielile. În consecință, folosindu-și propriile cunoștințe în materie de geologie, împăturește o batistă și o leagă în jurul părții de jos a feței și la gură, ca o mască improvizată în caz că urmele elementului din fața lui se dovedesc toxice. Răsușește capacul să deschidă borcanele cu elemente ușoare pe care le-a obținut de la Teheran, în drum spre casă – crisoberil, magneziu, litiu, oxid de aluminiu. Un morman de lupe și curele din piele stau aranjate în fața lui. Trăgând scaunul în față, își sprijină brațele de masă. Atent să nu risipească pulberile, le presară cu grijă din

diverse borcane și acoperă reziduul din Africa de Sud. Substanțele chimice au nevoie de o oră să acționeze.

Își freacă ochii injectați și se lasă pe spate în scaun, amintindu-și cum fusese cu vreo doi ani în urmă, când diamante roșii de două, trei și patru carate începuseră să circule pe piață. Pentru a investiga această aberație a naturii, călătorise din Africa în Europa și în cele din urmă în Persia, unde monitorizase procesul extragerii din râuri și mine de suprafață, comercializarea în stare brută și drumul parcurs de diamante până la șlefuire și vânzare. Cu ochi critici și lupe puternice, examinează profunzimea, culoarea și aspectul fiecărui diamant.

Negăsind dovezi de intensificare prin tratament termic, compară propriul diamant roșu cu cele de pe piață. Formau un univers magic, ca și cum stropi de sânge ar fi picurat în adâncimile unui pârau limpede. Proprietățile diamantului său erau identice cu celelalte. Practic toate, își dădu el seama, inclusiv diamantul lui, proveneau din aceeași mină.

Se uită pe fereastră la soarele strălucitor de deasupra munților acoperiți de zăpadă. E începutul după-amiezii. Simone încă doarme. Va fi tată, se gândește el, și expresia lui gravă se transformă într-un zâmbet larg.

Ține lupa peste urma de pulbere dobândită în Africa de Sud și se apleacă peste masă, să privească mai bine. Sare brusc înapoi, aproape răsturnând scaunul. Sub influența substanțelor chimice, pulberea se transformase într-un gri metalizat. Era o urmă remanentă de beriliu, un metal foarte toxic, izolat cu șaptezeci de ani în urmă. În mod normal invizibil cu ochiul liber, metalul putea fi observat sub influența unui alt metal precum cuprul sau nichelul.

Își amintește un accident ciudat care avusese loc atunci când căuta subiecte pentru teza sa. Includerea accidentală a crisoberilului într-un grup de safire tratate termic le schimbaseră culoarea, iar el își găsisese astfel subiectul. Cercetări ulterioare demonstraseră că particulele microscopice de beriliu puteau să transforme culoarea safirelor într-o nuanță mai vibrantă, când se împrăstiau în micile spații deschise ale nestematelor. Dar diamantele sunt pietre mult mai dure, reflectă el. Atomii de carbon sunt prea strâns legați pentru ca beriliul să pătrundă printre ei.

Neîncrezător, se hotărâște să efectueze două experimente. Își scoate cercelul și-l pune pe masă. Trebuie să lucreze rapid, în cele câteva ore rămase înainte de apus. Dar mâinile îi tremură și ochii sunt obosiți. Se lasă să cadă pe o saltea japoneză din colț, apoi bagă mâna sub pernă și ia Vechiul Testament, citind primele pagini ale Genezei. Pune cartea pe piept și închide ochii. Dacă bănuielele lui aveau să se dovedească adevărate, piața de diamante urma să fie cuprinsă de panică. Și coloana vertebrală financiară a unor națiuni avea să se rupă.

Se luptă cu opțiunile sale, cu nebunia de a se îndoi de oameni influenți precum șahul și ministrul Curții, punându-se pe sine și pe Simone în pericol.

Acum, că are o familie, prudența e de maximă importanță.

Își va folosi concluziile ca un atu care n-avea nimic de-a face cu lăcomia. Avea de-a face cu principiile și cu dorința de a-și proteja soția însărcinată.

Mintea lui rătăcește din nou cu patru ani în urmă, când monsieur Jean Paul Dubois căpătase o simpatie pentru el. Vorbea franceză fără accent și negocia cu clienți pe care Minerul prefera să-i evite. Curând, învățase să studieze reacția unui cumpărător, ca să regleze prețul în consecință și să vândă o mulțime de diamante, de calitate scăzută și ridicată, în pachete sigilate. Dacă un comerciant pune la îndoială calitatea diamantelor presortate, o umbră îi întuneca ochii Minerului. El i-ar fi oferit partenerului de afaceri o ceașcă de ceai de piper și și-ar fi luat rămas-bun de la el cu o strângere de mână și o privire rece.

Nu-i plăcuse ce descoperise în Namaqualand și decisese să se întoarcă acasă. Minerul ar fi putut să se bizuie pe el, chiar să-l pregătească pentru această mișcare. Ar fi fost infinit mai valoros în Persia, o țară cu resurse vaste, dar neîncrezătoare în străini.

Pornise pe drumul spre Persia cu o pungă de diamante roșii pentru ministrul Curții și o notă care-l recomanda pe Cyrus ca ambasador al lui Dubois.

I se oferise mai mult decât ceruse, râvnitul post de bijutier regal. Călătoria încolo și-ncoace, din Persia în Africa de Sud, dura luni de zile. Furtuni, taifunuri și boli fatale erau amenințări constante. Cu toate astea, călătoriile obligatorii de cumpărare de diamante brute însemnau luni de zile în care putea uita de intrigile Curții.

Apoi, remarcabil și de necrezut, împrejurările i-o scosese ră pe 'amone în cale.

N-avea s-o lase singură în munți. Dar adânc implicat în importul de diamante care îmbogățea tezaurul regal și pe Mirza Mahmud Khan, trebuia să vină cu o alternativă viabilă înainte de a-și prezenta demisia.

Ziua în care solicitase să fie primit în audiență îi rămăsese în minte.

Mirza Mahmud Khan se lăsase pe spate în scaunul cu spătar înalt și ascultase propunerea lui Cyrus. Neprezentând nici un semn că are să explodeze într-una dintre furiile lui vulcanice, ministrul își scosese pălăria de fetru și o aruncase pe masă cu o bufnitură înfundată, făcând să vibreze medaliile.

Cyrus era conștient de faptul că minele din Africa de Sud produceau diamante albe de calitate bună și cu prețuri competitive. De asemenea, știa că ministrul avea acces la toate diamantele albe pe care le dorea. El nu voia decât o cotă-parte din extraordinara bogăție de diamante roșii dintr-un filon fertil de diamant care acaparase piața. Cyrus era singurul comerciant căruia i se oferea favoarea sortării și alegerii diamantelor roșii din loturile sigilate smulse de la alții. Visul ministrului – fuzionarea Mirza Diamond Inc, compania lui de distribuție, cu Dubois Enterprises, pentru a crea un conglomerat cu resursele necesare pentru a prelua marele De Beers și a crea un cartel al diamantului roșu – ar fi murit, fără îndoială, dacă pleca Cyrus.

– Am înțeles, răspunsese ministrul, cu ochii sfredelindu-i pe-ai lui Cyrus. Poți să pregătești pe oricine crezi de cuviință că este mai competent ca să te înlocuiască. După ce primul transport de diamante pleacă spre portul Khoramshahr, poți să demisionezi.

Cyrus avea de făcut o ultimă călătorie la Namaqualand. Și nu numai în scopul de a aranja transportul de diamante roșii spre portul persan.

Ajunsesse înainte de prânz. Monsieur Jean Paul Dubois plecase de mult la minele lui. Slujitorul său îl servise cu ceai de piper, cu crutoane de pâine, ouă, smântână și bucăți de șuncă prăjită. Cyrus nu îi spusese că el nu mănâncă șuncă, ci îl invitase pe slujitor să i se alăture la masă. Omul rămăsese în picioare, în timp ce Cyrus întinsese unt condimentat pe o felie de pâine și i-o dăduse cu un

gest de egalitate între stăpân și servitor. Dar servitorul rămăsese nemișcat.

– Nu face pe ceremoniosul cu mine, îi spusese Cyrus. Suntem amândoi slujitori. Eu mă spetesc pentru Curte, tu pentru monsieur Dubois.

De parcă așteptase doar un semn pentru a da drumul nemulțumirilor sale zăgăzuite, servitorul începuse să se plângă de munca de rob și de violul la care era supusă țara lui iubită prin depozedarea de kilometri de nisip de coastă fără nici un alt motiv decât pentru a fura diamante.

– Aici se întâmplă ceva suspect, fusese Cyrus de acord. Chiar sub nasul tău. Singurul mod în care am să fiu capabil să ajut Africa e cu ajutorul tău.

Aruncându-i o privire cu coada ochilor blânzi, servitorul tăcuse multă vreme. Apoi, ca și cum ar fi ieșit din transă, îi făcuse semn lui Cyrus să-l urmeze. Familiarizat cu topografia complicată a casei-labirint, servitorul îl condusese, Cyrus urmându-l îndeaproape. Trecuseră prin coridoare de piatră și coborâseră o scară într-un subsol. Huruitul mașinilor se auzea constant în spatele unei uși. Servitorul dusese un deget la buze, sugerând ca Cyrus să revină după miezul nopții.

Soarele își trimite razele prin fereastră, făcându-l pe Cyrus să tresară din somn. Se ridică împleticindu-se în picioare, trăgând afară ceasul de buzunar. Soarele începe să-și piardă forța, și el nu și-a început încă experimentele.

Pune Vechiul Testament pe masă și se uită la diamantul lui. Nu e sigur că are dreptul să pună în pericol securitatea financiară a lui Simone. Dar ar pierde amândoi mai mult decât bogăția lor dacă nu și-ar asuma riscul ăsta. Gândul la ea îi face pieptul să se strângă de plăcere. E un bărbat norocos, își spune el, un bărbat norocos să aibă o femeie așa minunată.

Prima lovitură a copilului meu mă surprinde într-un somn languros, după ce am făcut dragoste. Mă întind spre partea de saltea a lui Cyrus, iar mâna mea rătăcește pe cearșafurile goale. Gura mi se usucă. A fost îmbrățișarea lui un vis, la fel ca promisiunile lui că nu mai pleacă niciodată? O altă lovitură nerăbdătoare

ma ia prin surprindere. Ai să-ți vezi tatăl în șase luni, șoptesc. Deocamdată, cel mai bine e să stai unde ești. E un loc mai sigur decât unde ai să-ți petreci tot restul vieții.

Pentru copilul meu are să fie diferit să crească în Persia decât a fost pentru mine, străina? Am să mă obișnuiesc cu țara aceasta sau am să rămân mereu o străină, în ciuda intimității cu soțul meu?

Cyrus, strig din spatele ușii închise a dormitorului. Mi-e foame. Să mergem la Beard să mâncăm.

Neauzind nici un răspuns, răsucesc clanța și deschid ușa. Rămân paralizată în prag.

Cu mușchii încordați, cu maxilarul încleștat, Cyrus e concentrat pe diferitele accesorii împrăștiate pe masă. Diamantul lui e prins într-un clește de bijutier și pe un fel de dispozitiv cu trei brațe. O nojiță de piele orizontală trece de la peretele de deasupra ferestrei până pe peretele opus. Lentile și o lupă atârnă de fire.

– Ce faci? țiip. Diamantul nostru!

El sare în picioare. Mă apucă de umeri.

– Nu-ți face griji. Nu fac nimic prostesc.

Scoate cerceul din dispozitiv și și-l pune la ureche.

– Ia uitate. E în regulă. Calmează-te, *jounam*, nu-ți face bine.

– Nu răspunzi niciodată la întrebările mele. Continui să mă ții în întuneric. Ce fel de iubire e asta?

– Iubirea unui bărbat care vrea să-și protejeze familia.

– Nu e suficient! Spune-mi. Chiar acum! De ce-ai mutat masa, scaunele?

– Le-am mutat departe de obiectele inflamabile. Am făcut experimente cu căldură. Și asta e tot ce pot să-ți spun deocamdată. Hai să mergem la Beard.

– Nu-mi mai e foame.

– Bineînțeles că ți-e, zice el ridicându-mă în brațe.

CAPITOLUL 9

Frigul îmi înțeapă fața și mi se așterne peste inimă. Răsuflarea mea învăluie obrajii lui Cyrus, când mă cară în jos pe panta muntelui cu zăpadă întărită, la cafeneaua lui Beard.

Ceainăria se află pe locul unde, când permite vremea, o singură telecabină duce drumeții pe munte. În timpul iernii, turiștii care caută euforia munților vizitează cafeneaua, ghetele lor de drumeție cu crampoane găurind noroiul întărit și chilimurile de sub picioare.

Ne întâmpină samovare aburinde, vase de mangal umplute cu tăciuni aprinși, narghilele bolborositoare și aromă de ceai de mentă și iasomie, unt și untură de oaie.

Beard se uită în jos, principiile lui islamice și buna-cuviință cerându-i să-și ferească privirea de ochii mei galben-verzui, care probabil că-mi trădează feminitatea, și de claia de bucle roșii pe care eșarfa nu reușește s-o ascundă. Se uită în altă parte fiindcă imaginea păcătoasă a lui Cyrus cu mine în pat – unul neobișnuit de înalt, celălalt abia ajungând la pieptul soțului ei – îi vine în minte? Diavolul din mine vrea să-l liniștească, îl asigură că încă n-am întâmpinat nici o dificultate în acest domeniu. E prieten cu Cyrus și mă simt binevenită aici, unde Beard a ajuns să se obișnuiască, în felul lui, cu excentricitățile mele, și eu cu ale lui.

E un bărbat îndesat, de înălțime medie. Claia lui de păr, de culoarea fânului, arată ca o perie, iar barba seamănă cu niște funii răsucite de culoarea terciului ars. Stând cu picioarele încrucișate pe podeaua acoperită cu un chilim, își ridică barba din poală și o răsucește sub bărbie într-o serie de noduri complicate. Gemând, se pregătește să-și dezmoștească picioarele, subțiri ca niște crengi, în ciuda unui trunchi masiv ca urmare a consumului de slănină și brânză de capră.

În tinerețe a avut parte de un miracol, o poveste greu de crezut, dar pe care el o repovestește cu un așa entuziasm, că îl ascultăm politicos. Când era de numai cincisprezece ani, fusese mușcat de o tarantulă chiar în acest loc de pe munte unde a construit mai târziu ceainăria, în semn de venerare a lui Allah și miracolului său. Cu plăcere absolut sadică, descrie detaliile înspăimântătoare ale tarantulei de aproape 20 de centimetri – una dintre cele mai mari și mai mortale – care paralizează înainte să sugă lichidul tisular din pradă. Cleștii creaturii se fixaseră în gamba lui și nu-i mai daduseră drumul, acul ascuțit și concav din coada segmentată pompându-i otravă în picior. Veninul îi curgea prin sânge cu o viteză atât de mare, că, în momentul în care a fost descoperit și transportat într-o targă improvizată și lăsat în coliba celui mai apropiat șaman, trupul i se umflase și se învinețise și, în stare de delir, el începuse să recite poezii într-o limbă de neînțeles. Șamanul l-a tăiat la gambă și a scurs cantități atât de mari de sânge, că luni de-a rândul venele lui Beard au ieșit în relief ca niște ramuri însetate. Deși a supraviețuit, picioarele lui nu și-au mai recăpătat niciodată puterea.

Se îndreaptă spre noi, cu mușchii pulsându-i ca niște șerpi furioși pe stomac și în jurul brațelor, tarantula roșie tatuată dansându-i din buric de-a lungul unui biceps. Ca două marionete tăiate pe jumătate din talie în jos, cu picioarele subțiri ale uneia atașate de trunchiul voluminos al celeilalte, picioarele lui se luptă să echilibreze greutatea. Duce ceai fierbinte în pahare înguste la mijloc și boluri de alamă cu dudge uscate, cuburi de zahăr și curmale. Nu se abate de la maniera corectă în care trebuie servit ceaiul – ceremonios, fierbinte și în pahare înguste la mijloc, care-i dezvăluie aroma.

– *Shab bekeir, khosh amadid.*

– Bună seara. A trecut mult timp, răspunde Cyrus. Ce-ai mai făcut în ultimele trei luni?

Îl lovește pe Beard cu palma pe spate, de parcă ar fi fost fratele lui preferat.

Beard se uită pieziș la mine înainte să-și întoarcă privirea spre Cyrus. Deși i-am vizitat ceainăria luni la rând, se pare că încă îl nedumeresc. Cum ar reacționa la decolteul lui Françoise, mă întreb, la părul albastru al lui Madame Gabrielle, la nimicurile pe

care le port acasă, atât de diferite de fusta de lână și puloverul negru în care transpir acum.

Cyrus îmi ridică eșarfa, strângând nodul sub bărbie.

– Nu fi supărată pe mine. Nu în seara asta. Ce ți-ar plăcea să mănânci?

Ne e foame, și mie și copilului meu, dar nu răspund. Pentru prima dată, *sunt* supărată pe Cyrus. Îi întorc spatele și-l ascult pe Beard.

Stând în picioare pe pielea unui tigru pe care l-a vânat odată în junglele din Mazandaran, ne spune cu glas tare meniul din această seară, o litanie de feluri de mâncare apetisante și mai puțin apetisante: creier de oaie, ficat și ouă prăjite, kebab cu ceapă și osânză crocantă de oaie.

Cyrus comandă pâine caldă barbari și brânză Tabriz, cu pahare mari de ceai îndulcit. Mă sprijin de perne, salivând de poftă.

Înainte să înghit ultima bucată de pâine cu ceai dulce, Cyrus își deschide ceasul de buzunar din vestă, să vadă cât este ora. Îi inhaliez mirosul de tutun și semințe de cardamom, pe care le mestecă pentru a ține la distanță mirosul clienților lui – mirosul înșelăciunii, îmi spune. Semiluni vineții îi umbresc ochii și paloarea îi conturează gura.

– Sunt obosit după călătoria lungă spre casă, spune el împingând deoparte farfuria neatinsă.

Mă poartă în sus pe munte ca și cum aș fi o încărcătură de diamante prețioase. Traversează drumul pietros, terenul alunecos, o porțiune scurtă de drum cu pietriș spre casa noastră, descuie poarta, străbate cu pași mari grădina acoperită cu un strat de zăpadă scânteietoare și urcă cele trei trepte ale casei noastre. Gura lui îmi atinge ușor stomacul. Sclipirea din ochi îl face să arate mai tânăr decât cei treizeci și doi de ani ai lui, când îmi atinge talia odinioară îngustă și stomacul plat care pare să se umfle cu fiecare oră. Începând din această dimineață, artere proaspete germinează în inima lui, legându-l de copilul nostru nenăscut.

– E băiat. O să-i punem numele Elijah.

– Și o fată ar fi frumos, răspund. Mi-ai spune ce-ai face dacă ți-aș dăruia un fiu?

Își îngroapă fața în buclele mele și îmi sugă lobii urechilor. Limba lui alunecă de-a lungul gâtului meu, lenevind sub curba bărbiei.

Noapte bună, *jounam*. O să vorbim mâine. Promit. Trebuie să mă duc în oraș dimineața devreme. Tu ai să dormi atunci.

- Cine face afaceri așa devreme?

- Regalitatea, zâmbeste cu amărăciune. Zori. Amurg. Ori de câte ori vinovăția îi ține treji.

- De ce anume sunt vinovați?

- De mult mai multe decât îți poți imagina.

Expresia gurii și gravitatea intenționată din ochii lui nu lasă loc pentru alte discuții.

Mi-e teamă și mă gândesc că e îngrijorat de situația noastră financiară.

- Vinde calul. O să ne aducă bani buni.

- Nu! Nu calul. Într-o zi are să fie al lui Elijah. Fiul nostru n-are să fie un bărbat adevărat până când nu învață să se ocupe de cai.

Trage banda elastică din jurul cozii lui de cal și o prinde în mână. Se înfiorează trecându-și degetele prin părul desfăcut.

- Promite-mi că o să-l crești pe fiul nostru să fie om cinstit, Simone. Și învață-l să poarte pumnalul la vedere.

Se întoarce, cu profilul încadrat de lumina palidă, și împinge cu vârful de argint al bastonului său ușa de la dormitorul nostru.

CAPITOLUL 10

Paris, 1900

Françoise deschise larg ușile apartamentului ei.

– Vino cu mine, o să fie o călătorie pe care n-ai s-o uiți.

Simone zăbovi în pragul garderobei mamei sale – un univers de dorințe și exces, dragoste și ură, invidie și obsesie. Genele ei aruncă umbre mari pe obraji, pistrii de pe gât lucesc aurii în lumina lumânărilor. E îmbrăcată în pantaloni de călărie, cizme până la genunchi, iar la centura din talie poartă un toc, pentru revolver.

Are șaisprezece ani. În sfârșit, a fost convocată să facă cunoștință cu mitologicul pat „Serai“ al mamei ei. În ciuda indiferenței sale față de o profesie pe care nici n-o respectă, nici nu intenționează s-o urmeze, curiozitatea legată de pat o tentase să accepte invitația.

În întreaga țară fuseseră vândute la standuri cărți poștale cu patul. Ziarele vorbeau despre proprietățile lui afrodiziace. Unul dintre cei mai renumiți fotografi, care cere de obicei mii de franci pentru serviciile lui, și-a asumat responsabilitatea să-i immortalizeze imaginea. Probabil că și el a fost curios, se gândește Simone, amintindu-și de lungile dezbatări dintre mama și bunica ei, în urma cărora au stabilit că o fotografie făcută de un astfel de fotograf celebru n-ar afecta, ci ar spori reputația patului ca simbol al plăcerii carnale. Și au avut dreptate. „Serai“ a devenit celebru în rândul aristocrației pariziene de sex masculin care a avut norocul să se afunde în faldurile sale de satin. În perioada de glorie a lui madame Gabrielle, reputația patului ca afrodiziac se răspândise dincolo de Paris, în alte orașe și provincii. Odată cu ascensiunea socială a lui Françoise, poveștile șoptite despre atributele mitice

ale patului au asaltat saloane și baluri mascate, cluburi și cazinouri, și au însuflețit bârfa nevestelor și amantelor invidioase.

Pereții căptușiți cu mătase brodată cu modele de păsări fantastice și o garderobă opulentă de țesături bogate, pantofi de lux și umbrele de soare pline de culoare o întâmpinară pe Simone. Imaginea ei se reflectă în luciul ușii lustruite din celălalt capăt al încăperii, care ducea în budoarul mamei ei. Părul fin de pe brațele lui Simone se zbârli ca o presimțire.

De ce patul „Seraï” o atrăgea ca o îmbrățișare gigantică? Gândirea ei era diferită de cea a lui Françoise, care privea cu dispreț conceptul de dragoste și căsătorie. Încă putea, desigur, să se întoarcă și să iasă pe ușă. Știa mai mult decât suficient despre viața mamei și bunicii ei, din traiul alături de ele. Cum ar fi putut să rateze constantul preludiu dramatic care avea loc în vilă? Începea cu huruit de trăsură care sosește, cu șoaptele adulatoare ale unui pretendent, spuse lui Françoise în hol, cu săruturile senzuale pe mâinile lui madame Gabrielle, la baza scării mari, și cu flirtul nerușinat pe palierul de sus. Și dacă Simone se întâmpla să treacă pe terasă, pe sub fereastra lui Françoise, încerca să ghicească ce iubit ofta la nesfârșit, avea un râs copios sau era generos în suspine.

Informațiile ei sexuale erau completate de singura broșură pe care mama îi sugera s-o citească – dovadă în plus, conform lui Françoise, a modului în care sexul masculin își tratează perechea. Spre amuzamentul ei, Simone aflase că penisul uriaș al limaxului rămâne blocat în femelă în timpul copulației, forțând-o pe aceasta să roadă organul. Că leii masculi se pot împerechea de 157 de ori cu două femele în mai puțin de o oră. Că atunci când ating punctul culminant, trântorii, albinele de sex masculin, explodează, lăsându-și organele genitale în matcă, pentru a împiedica alte împerecheri. Că elefanții în perioada de rut – o perioadă de furie sexuală care durează patru luni – mârâie și salivează incontrolabil, penisurile lor devenind verzi de la urina acidă.

Françoise merse cu pași ușori de-a lungul garderobei ei, legându-și silueta goală sub straturi de voal. Se uită în cufere, deschise cutiile de pălării, pescui camizole de mătase și le aruncă deoparte.

– Simone, desfă pistolul și scoate-ți pantalonii.

Supunându-se fără tragere de inimă, Simone alunecă în faldurile încrețite ale unui neglijeu verde fistic, aruncat la picioarele

ei și evazat în spate. Françoise îi puse oblic peste bucle o bonetă cu boruri mari, cu șnururi portocalii.

Effat, camerista persană a lui Françoise, păși cât de grațios îi permiteau greutatea și picioarele strâmbe, cu un șorț scrobit foșnindu-i pe abdomenul durduliu. Își mângâie vârfurile părului fumuriu și-și dădu ochii peste cap. Irișii de mărimea unui ac cu gămălie, abia vizibili în albul ochilor ieșiți din orbite dădeau impresia tulburătoare că ar fi oarbă. Dar privirea ei cântărea fiecare detaliu.

Alphonse, majordomul, o descoperise pe Effat în timpul vizitei lui săptămânale la piața de duminică, unde *marchands de quatre saisons* își înșirau cărucioarele cu fructe, nuci și brânză. Ezitând cu mâna peste o grămadă de cod, ea îl alesese pe cel mai mare, controlându-i solzii și ochii ca să vadă dacă e proaspăt și presându-i burta să-i încerce fermitatea. Majordomul îi oferise pe loc o slujbă la Vila Gabrielle. La acea vreme, ea lucra pentru o familie persană aflată în vacanță la Paris, și gândul de a nu mai mânca felurile ei preferate fusese un motiv suficient să refuze. Săptămână după săptămână, majordomul îi încurajase dezertarea, îndulcind oferta. În același timp, o convinsese pe madame Gabrielle că persana ar fi putut să gătească delicatese exotice și că nu exista mâncare mai delicioasă. În curând, farmecul Senei, luminile electrice recent inventate, femeile pline de farmec și delicatesele franceze, care, conform logicii ei ciudate, aveau să topească grăsimea în plus de pe coapsele ei plinuțe se dovediră irezistibile. Effat nu numai că se alătură gospodăriei, care-i oferea materie primă de bârfă din belșug, dar se și căsătorii cu paznicul grădinii și deveni indispensabilă. Privirea ei înghețată scotocea acum prin mintea stăpânei ei și răzbătea prin unghere unde nici Françoise n-avea acces.

Cameriste, doamne de companie și servitori în livrea se buluceau să execute ordinele cele mai banale ale lui Françoise. Cea mai mare parte a zilei era petrecută cu pregătirea serilor ei. Amiaza începea cu o baie într-o cadă din fontă umplută cu calmant de nervi Sarah Bernhardt, camfor, sare de mare și tinctură de valeriană. În timp ce Françoise lăsa în urmă oboseala serii precedente, Effat îi hrănea părul drept cu uleiuri pe bază de plante și-i catifela tenul cu creme. În restul zilei, presăra trandafiri în stilul dramatic al actrițelor din filmele mute. Dar mintea ei nu era nici pe departe inactivă. Fiecare moment de deplină trezie era petrecut

evaluând anatomia ultimului ei iubit și explorând noi metode de a-i face plăcere.

– Effat, neglijoul nu e bun, zise Françoise vârându-și degetele într-un borcan cu balsam de buze. Să încerce fusta asta și, *oui*, corsetul. Poate pelerina căptușită cu hermină. Tu ce crezi, Simone?

– Sunt urâte, zise Simone iritată.

Irosise o oră îmbrăcându-se și dezbrăcându-se, și nici măcar nu intrase în budoarul principal.

– A! Asta o să-ți placă, cu siguranță. Effat, *dépeche toi*.

Effat dădu din cap cu un gest nici afirmativ, nici negativ, merse legănat la dulap și alese o *robe de bal* cu corset strâmt și fustă cu volane.

Simone simți nevoia să strice cumva rochia de 1 600 de franci pe care mama ei o purtase la Théâtre des Variétés. O rochie trebuia să fie simplă și confortabilă – volanele împiedicau mișcările, corsetele de gală erau ca niște armuri și crinolinelte te transformau într-o mumie. Ea se simțea cel mai confortabil în cizme și pantaloni care nu împiedicau mișcarea și locul în care își putea ține tocul și revolverul. S-ar compromite într-un *petit costume*. Iar fusta oribilă pe care i-o aducea Effat nu mergea. Deloc. Ar fi vrut să fi fost călare, explorând Valea Zibetei cu Sabot Noir, prietenul ei și băiat de la grajduri, la fel de liber și de imprevizibil ca și armăsarii dresați de el.

– Fii atentă, Simone, zise Françoise lovind ușor un evantai de pene de păun ca să-l deschidă, o creație uimitoare a celebrului monsieur Rimbaud.

Flutură penele, dând din cap ca și cum fusta fusese mai degrabă alegerea ei decât a lui Effat.

Simone își trase fusta, se împiedică în cusătura unui volan și căzu cu capul înainte pe canapea.

Françoise țipă.

Effat se grăbi să salveze ce mai putea.

Îngrozită de expresia de pe chipul mamei sale, Simone se luptă să-și elibereze călcâiul. Vârful cizmei ei se afundă în tiv și-l rupse cu un pârâit ușor. Izbucni în râs.

Françoise se lovi cu evantaiul de frunte, consolându-se singură că oricum terminase cu fusta, din moment ce-o purtase deja. Da, fiecare nobil care merita osteneala o admirase în ea.

– De îndată ce termin cu tine, Vâlvătaie, ai să frângi inimi, nu propriile-ți picioare, oftă ea cu gura pungită ascunsă în spatele penelor de păun.

Porecla pe care mama ei o utiliza când era furioasă nu fu sesizată de Simone, care se lupta să respire printre faldurile fustei trase peste cap.

– Astea sunt rochiile de muzeu. Arăt ridicol în tot materialul ăsta.

Era adevărat, cugetă Françoise. Ele erau femei delicate – ea, madame Gabrielle și Simone –, prin urmare trebuia să depună mai mult efort în selectarea ținutelor lor. Totuși, bărbații preferă femeile minione. Îi fac să se simtă mai înalți, mai puternici. Nu că majoritatea bărbaților – creaturi ale impulsului și plăcerii de moment – erau conștienți de asta. Dar Françoise era fiica lui madame Gabrielle și, ca și aceasta, putea să miroasă un trandafir înainte ca sămânța să fi fost plantată. *Certainement*, era descendenta viclenei doamne Gabrielle. O femeie care subjugase regi. Un idol al epocii sale. Și așa era și ea, Françoise d'Honoré – cât timp își păstra tinerețea.

La gândul bătrâneții inevitabile, își închise evantaiul, lovindu-l de obraji și-l aruncă în cameră. Vârsta începea să se simtă din ce în ce mai nemilos la femeile de genul ei. La matura vârstă de treizeci de ani, se ivea pericolul alunecării pe panta gloriei. Scoase șiraguri de perle din cutia ei de bijuterii, așezându-le în jurul gâtului și în păr. Se uită cruciș la o pereche de cercei, pe care-i ținu atârnați în fața lui Simone.

– Un cadou ieftin de la un bărbat și mai ieftin. Cretinul a crezut că aş confunda sticla cu diamantele tăiate din mină.

Aruncă cerceii într-o cutie de agrafe.

Simone luă cerceii, agățându-și-i de lobul urechii.

– O, *non, non*, țipă Françoise. Femeile nu trebuie să aibă gusturi mediocre.

Răscoli prin dulapul ei și găsi un diamant de zece carate de culoarea smaraldului.

– Țasta e darul tatălui tău pentru mine.

Amintindu-și de contele Mirfenderesky, un bavarez care-i provocase o suferință nemăsurată, ochii îi străluciră ca oțelul. Când fugise cu o respingătoare, umilă *grisette*, Françoise își căutase refugiul în „Sera” toate cele nouă luni ale sarcinii. Deși pretindea că e conte, era un simplu parfumier care-i furase inima provocându-i

orgasme explozive de fiecare dată când destupa una dintre sticlele de parfum. Nu mai iubise pe altul după ce-l pierduse pe el, singurul ei *amant en cœur*. Îi arată fiicei sale inelul de smarald.

- Țsta e mult mai potrivit decât cerceii ăia ieftini.

- Nu, zise Simone prinzându-și cerceii în lobul urechii. Nu vreau un inel de la *el*. Mai degrabă port astea.

- *Pauvre* Simone, gemu Françoise. Faci și tu niște alegeri, *ma chère*... Nu te mulțumi cu puțin. Ești mult mai frumoasă decât mine sau decât bunica ta. Bărbații ar muri să-și îngroape gura în buclele tale. Dă-le ce vor – durere și tot mai multă durere.

Își dădu capul pe spate, ca pentru a-și pune ordine în gânduri.

- Totuși, îți lipsește acel *Je ne sais quoi*. Să trecem la treabă. Ai multe de învățat, Vâlvătaie.

În timp ce Françoise își continua monologul, iar Simone se lupta să-și ascundă nerăbdarea tot mai mare, Effat o îmbracă pe Simone într-un costum pe care Françoise îl purtase ultima dată la Bois de Boulogne. Făcuse așa furori, încât contele Valois de Medici și ducele de Suasions se întrecuseră luni de-a rândul pentru atenția ei și o copleșiseră cu daruri până când, obosită de gelozia lor meschină, îi trimisese pe amândoi la soțiile lor frigide.

Pantalonii scurți din satin strângeau picioarele lui Simone, iar corsetul dantelat îi strivea sânii ca niște rodii. Era pe punctul să-și ridice mâinile și să uite de „Seraî“, când, cu o mișcare a brațului său alb, Françoise o invită în universul ei de plăceri.

CAPITOLUL 11

„Seraî“, legendarul *lit à baldaquin*, patul cu patru stâlpi, se arătă în toată splendoarea sa aurită. Draperii de voal erau prinse de tavan, formând un cort arab în jurul cadrului de abanos sculptat cu cupidonii bucălați, și cordoane aurii atârnavau de stâlpi. Oglinzi înalte cu rame mobile reflectau în adâncul lor imaginea voluptuoasă a patului.

Alcovuri curbate și mulaje complicate ascundeau cablurile electrice recent instalate. Notele pline de viață din cadrulul „Amin-tiri din München“ al lui Chabrier pătrundeau în budoar.

Françoise își aruncă straturile de voal de pe umeri și se întinse pe „Seraî“ în toată strălucitoarea ei goliciune. Licărul metalic din privirea ei pluti peste obiecte, sigur de faptul că ea, și nu „Seraî“ trezeau din emoție mădularele bărbaților, umplându-i de dorință. Un trandafir violaceu se ivi din părul ei galben. Își întinse coapsele ca o cobră, făcând să vibreze șirurile de perle din jurul gâtului. Își lăsă capul pe spate, expunându-și subsuorile pudrate.

Simone fu uimită de lipsa de cumpătare din jur – aur și argint dădeau pe-afară din casete Limoge, pietre prețioase erau împrăștiate pe etajerele patului, lenjerie de mătase, piese de păr din fildes, bice asortate cu hainele de echitație și un mulaj al faimoaselor ei picioare pe un pedestal de bronz. Mama ei avea un apetit atât de mare pentru exces! Și pentru parfumuri. Miresmele atât de plăcute se simțeau până și pe draperii și lambriuri. Simone mângâie canapeaua pe care stătea. Cadrul lustruit de lemn de trandafir era uns cu mosc. Își simți sânii ca pietrele. În ciuda, sau datorită privirii acum dezaprobatore a mamei ei, n-avea să-și strângă picioarele într-o postură pe care o găsea incomodă și pretențioasă.

Înarmată cu un pulverizator, Effat reapăru, înconjurând-o pe Françoise și pulverizând spre ea *Rose de Mai*.

Fii drăguță, Simone, murmură Françoise. Dă-mi alt trandafir. Sunt amețită, se întrec prea multe miresme aici.

Se completează, nu se întrec, o corectă mama ei. Amintirea și parfumul se împletesc în creierul nostru emoțional. Bărbaților li se face dor de tine când îți lași parfumul în urmă.

Simone scoase un trandafir galben dintr-o vază plină de flori.

Non, ma chère! Niciodată, nici măcar o dată galben, roz e cel mai bine; asta le amintește bărbaților de sfărcurile roz. Dă-mi-l pe cel cu petale încrețite.

După ce-l alege pe cel potrivit, Simone fixă trandafirul în spatulele urechii mamei sale și se întoarce cu fața la „Seraï“. În ciuda adierii de vânt care intra pe ferestre, îi era greu să respire. Voia să se termine. Avea nevoie de aer proaspăt.

Din mijlocul patului ei masiv, de unde își conducea universul de bărbați, Françoise își aținti privirea între picioarele fiicei sale.

– Dorința ne ține în viață, Simone. Folosește-ți sexualitatea așa cum un bărbat face cu sabia sau pistolul. Hrănește-i dorința – cea mai vitală dintre toate emoțiile.

Își smulse trandafirul din păr și, pentru a-și celebra trecutul, prezentul și viitorul, îl aruncă pe fereastră.

Trandafirul se roti pe fundalul unui cer senin, se arcui în jos, făcând piruete spre parcul cu garduri vii de iasomie și păuni care se plimbau țanțoș, aterizând pe borul pălăriei de paie a lui madame Gabrielle, când aceasta trecu pe terasa de sub fereastră.

Françoise luă o banană.

Simone sări în sus, cu ochii înflăcărați.

– Mama, *non! Assez!* Ajunge!

Îmbrățișarea uriașă a patului „Seraï“, stăpânit de dorințele și visele mamei ei, o impresura. Dacă nu pleca, avea să piardă, cu siguranță, o parte esențială din ea.

– Nu sta așa, cu picioarele desfăcute, Vălvătaie, o certă Françoise. Ți-ai pierdut orice bun-simț? În primul rând, pretinde o lojă privată la Operă, promisiunea unui conac, apoi *peut-être oui, peut-être non*, nici chiar atunci nu deschide pur și simplu picioarele, fără o grămadă de muncă de lămurire din partea lui. Te rog, nu te mai zgâi pe fereastră. Nu pleci nicăieri, *ma chère*, pentru multă vreme. Și ridică-ți ochii. Sunt cel mai valoros capital al tău.

Pentru o clipă, Françoise contemplă această ultimă afirmație.

Ma rog, de fapt al doilea cel mai valoros, se corectă.

Își îndoi gâtul pe spate și vârî banana în gură, lăsând doar extazul să i se citească pe față.

Simone crezu că are să moară de rușine.

– Să trăiești în opulența asta, să pornești în viață ca o doamnă cu pretenții, să cultivi convingeri atât de contrare față de cele ale altor femei e motiv de sărbătoare, murmură Françoise.

– Să ai norocul să dai peste bărbatul care ar face ca nici un alt bărbat să nu conteze, *ăsta* e motiv de sărbătoare, răspunse Simone.

– *Pour l'amour de Dieu!* Ce prostii. Când ai norocul să-ți începi ziua fără nici un motiv de îngrijorare, ci satisfăcând și manipulând bărbați, de ce ai încuraja încarcerarea posesivă a iubirii care duce invariabil la sarcină?

Mereu conștientă de prefigurarea aceluia pericol – după ce o născuse pe Simone la paisprezece ani –, Françoise întrerupsese câteva sarcini. Continua să folosească bureți vaginali înmuiți în oțet și alaun, dușuri cu soluții de legume și minerale, să utilizeze frecvent bideul și să insiste pentru coitus interruptus ori de câte ori era posibil.

– Iubirea e ca un combustibil, Simone, ca varul nestins sau ca țigetiul. Iubirea se consumă singură.

– Iubirea e vitală pentru dezvoltarea emoțională a unei femei, insistă Simone.

Fără nici un pic de urmă de bună-cuviință, Françoise scuipă într-o scrumieră de pe marginea mesei.

– Căsătoria ne fură identitatea. Iar încurcăturile și complicațiile sunt unicul scop al iubirii.

– Eu cred în iubire, zise Simone simplu.

CAPITOLUL 12

În capătul îndepărtat al terenului din fața casei, cu lornionul de operă în mână, Sabot Noir urmări arcu descriptiv de trandafir roz aruncat pe fereastră de Françoise și care aterizase pe borul pălăriei lui madame Gabrielle, aflată în drum spre Casa Mare. Cu lornionul îndreptat spre dormitorul lui Françoise, mormăi în barbă. Acum, că o zărise puțin pe Simone, ar fi dat un grajd de cai arabi ca să afle mai multe despre spectacolul aflat în desfășurare în budoarul de la etaj.

Sabot Noir era înalt și slab, cu șuvițe de păr castanii lucioase care cădeau pe omoplații la fel de înguști ca aripile păsărilor. Șirul de mărgelile de castan pe care-l purta în jurul gâtului, tenul *café au lait* și conturul delicat al feței – atât de nepotrivit cu senzualitatea lui masculină – îi dădeau un aspect efeminat. Părinții lui emigraseră din Alger să se stabilească în Franța, cu sprijinul guvernului colonial francez. În slujba lui madame Gabrielle, tatăl lui începuse ca băiat la grajduri, ridicându-se la rangul de administrator al grajdurilor și supraveghetor al terenului din jurul casei.

Mama lui îi pusese numele Sabot Noir, sau Copită Neagră, fiindcă se născuse cu un semn ca o copită pe talpa piciorului stâng. Mama lui ajunsese să creadă că se înrudea îndeaproape cu bivolul cu copite negre, al cărui umblet, la fel ca al fiului ei, părea un dans atent executat. Îi povesti despre reproducere și obiceiurile migratoare ale animalelor și îl învăță să le trateze cu respect, chiar și atunci când le vâna, astfel ca spiritele lor să-l ajute.

Într-o vară, ca să asimileze puterea cailor, mama lui înghițișe păiuș înalt și trifoi alb de pe pășuni. Murise otrăvită. Jelindu-i pierderea, Sabot Noir se înfășurase în piele de bivol, urcase unul dintre cele mai înalte dealuri ale zibetelor – și aruncase carne grasă de bivol spre est, ca jertfă pentru sufletul ei.

Din acea zi își pierduse arta de a zâmbi.

Curând după aceea devenise indispensabil pentru ferma de armăsari de rasă a lui madame Gabrielle. Ținea omizile sub control, stropea împotriva viermilor și le punea botniță cailor, ca să nu-i lase să pască plante dăunătoare. Deși Valea Zibetelor fusese bine-cuvântată cu un sol bogat în minerale, care le făcea cabalinelor oasele sănătoase, el fortificase și mai mult caii prin curse și exerciții de dresaj. Era veterinar, dresor și crescător de animale neprețuit. Și îi împărtășise și lui Simone, partenera lui de joacă și confidentă, arta chiromanției și secretul îmblânzirii cailor. Ea, în schimb, îl învățase să citească și să scrie, pașii unui vals perfect și cum să folosească un pistol – ca să-și apere onoarea, dar niciodată ca să comită o crimă.

Cu părul în nuanța blănii de vulpe și cu înțelegerea aparte pe care o dovedea față de cai, ea făcea parte din lumea lui. Ea, ca și mama lui, înțelesese puterea cailor, dar într-un mod mult mai puțin fatal. Ajunsesse să creadă că Simone era sufletul lui pereche. Zeița lui mitologică. Își canalizase pasiunea spre țesălat, hrănit, înhămatul cailor și pregătirea trăsurilor pentru plimbări. Era socotit cel mai conștiincios muncitor de la grajduri de către doamne și disprețuit de băieți din cauza ritmului febril cu care lor li se părea imposibil să țină pasul. Nimeni nu bănuia sursa energiei sale. În fiecare țesălare a coamei unei iepe, cu fiecare inspecție a unei copite și fiecare mângâiere a unei crupe încordate, se pregătea pentru invitația lui Simone să călărească în Valea Zibetelor.

Pentru el, madame Gabrielle și Françoise erau doar femei, călărindu-i pe Balzac, Flaubert sau Nabis în *bois*, unde le ducea prânzul, fixa un ham slăbit sau schimba o potcoavă la nevoie. Părul galben al lui Françoise, drept ca o sabie, străpungea aerul când iapa ei sălta în plin galop, în timp ce coama albastră a lui madame Gabrielle se învolbura ca un ocean. Dar Simone era cu totul diferită. O iluzie învăpăiată pe care își dorea s-o prindă când îi îngrijea armăsarul și-și presa nasul de blana lui, unde persista parfumul ei.

Apoi, nu la mult timp după ce murise mama lui, tatăl său se căsătorise cu Effat, servitoarea persană a lui Françoise, și viața lui se schimbaseră. Tatăl lui își petrecea timpul liber în compania lui Effat. Simone mergea la *Lycée* și se cufunda în cărți. Nu mai dădea pe la grajduri să-i ghicească viitorul în harta din palmă sau să-i

prezintă un cal proaspăt castrat. Nu se mai ascundeau sub podul peste lac, cu urechile înfierbântate de bârfele ei. Nici chiar străbunicul lui Simone, rabinul, nu era imun la fanteziile băiatului de la grajduri, pe care și-l imagina plimbându-se în jurul Casei Mari și trăgând cu ochiul în budoarele de basm ale nepoatei lui, ca s-o mustre pentru păcatele ei.

Din când în când Simone își făcea timp să călărească împreună cu Sabot Noir, să-i dea cadouri – o pereche de butoni de onix, o carte de mitologie, lornionul din fildeș –, dar lui niciodată nu-i erau de-ajuns momentele când o vedea. Începu să pună la îndoială înțelepciunea de a trăi într-un paradis care era din ce în ce mai înșelător. În casa asta de femei pe care nu și le putea permite, se temea de focurile infernale ale cărnii lui.

Pleca rareori ceva mai departe, de teamă c-o ratează pe Simone dacă îl căuta. Însă plecase atunci când aflase din ziare că o femeie săracă avea să ajungă sub ghilotină. Atunci, se dusesese să se rezeme de pereții închisorii La Roquette, între Bastilia și cimitirul Père Lachaise, să spună un adio tăcut sufletului care avea să se alăture celui al mamei lui. Altă dată se dusesese călare la Cour d'Assises, principala instanță penală, unde infractorii mergeau la proces. Holbându-se la persoana care stătea în fața judecătorului de la Cour d'Assises, mușchii i se încordaseră de plăcerea pericolului.

Acum se uită în sus, la dormitorul lui Françoise, ca să descopere dacă Simone, în ciuda promisiunii pe care i-o făcuse lui, îmbrățișă stilul de viață al mamei și bunicii ei. Își fixă lornionul spre fațada vilei cu cele treizeci și două de ferestre. Le cercetase cu privirea mai mult decât îndrăzne să mărturisească, de la cel mai îndepărtat capăt al terenului din jurul casei către cel mai aproape de el, de care îndrăzne să se apropie în spatele curții cu sirene, unde celor șaiszeci și nouă de statui le țâșnea apă dintre coapse, electrizându-i venele.

Și-o imagina pe Simone în cadrul ferestrei, cu brațele întinse peste pervaz, invitându-l să se tolănească în goliciunea ei – dureros de dulce – iar el, iubitul, să fie stăpânul patului ei.

Observând agitație la fereastră, întinse gâtul. Lornionul mări clăia de bucle roșii ale lui Simone deasupra pervazului ferestrei. Era în budoarul lui Françoise. Căzuse în ispită. Își încălcase promisiunea. Cu inima aproape sărindu-i din piept, Sabot Noir rămase paralizat. Vederea ei îl excită. Faptul că ea era în acel dormitor îl devastă.

CAPITOLUL 13

Grâce à Dieu, se gândi madame Gabrielle când închise ochii; genele ei albastre sclipeau în soare. Degetele înmănușate mângâiară setul de rubine de care nu avusese inima să se despartă. Rubine care stârniseră rapid invidia lui Françoise. Madame Gabrielle oftă, mulțumită să fie înapoi în liniștea familiară a propriei grădini. Totuși, noaptea petrecută în palat se dovedise un triumf.

Fusese invitată nici mai mult nici mai puțin decât de președinte în persoană ca să-l distreze pe șah, în ciuda multor tinere. Sedusese un rege, pe care-l transformase peste noapte într-un bărbat infinit mai puțin obosit și mai ferm. Își ridică brațul în lumina soarelui, ră-sucind brățara și schițând un desen delicat pe fustă. Purtase darul în trăsura președintelui în timp ce pătrundea pe străzile Parisului în drum spre casa ei, prea obosită să le facă cu mâna trecătorilor, dar nu atât de obosită cât să nu se bucure de rubinele ei.

Înainte să aibă ocazia să se bucure în continuare de turnura norocoasă din viața ei, fantoma lui Oscar Wilde i se trânti în poală. Icnii la apariția chipeșului scriitor, care fusese îndrăgostit de sâni ei când trăia.

– Ce s-a întâmplat cu tine, Oscar? Ai doar patruzeci și șase de ani, ești prea tânăr ca să mori.

El îi sărută sfârscul drept, spunându-i cu voce clară – nu crede zvonurile că o infecție a urechii m-a ucis, draga mea Gabrielle, o boală mult mai rea decât oricare m-a ucis.

O tristețe adâncă îi pătrunse până în măduva oaselor.

Oscar Wilde fusese unul dintre foarte puținii amanți de care chiar se bucurase. Aventura lor avusese loc înainte ca el să-l întâlnească pe Bosie și înainte de proces, în timp ce încă se lupta cu dorințele lui contradictorii. Când o părăsise ca să-și îmbrățișeze

Inclinațiile sexuale înnăscute, ei îi fusese dor de romantismul și spiritul lui. Și acum el respira în decolteul ei, începând să-și facă de lucru cu sânii ei, mângâindu-i ca și cum ar fi fost încă în viață.

De parcă nu era suficient, ea trebui să facă față imboldului lui de a și lua jurnalul și de a începe să lucreze.

Da, și eu consider că e necesar să menții trecutul viu. Viața lui Simone poate avea multe cotituri neprevăzute și trebuie să fie pregătită.

Oscar Wilde oftă prin norii de puf de bumbac – cei născuți cu o suzetă de platină în gură rămân naivi pentru totdeauna.

– Mă doare și mă întristează s-o scutur pe Simone de nevinovăția și idealismul ei, medită madame Gabrielle. Dar trebuie să o fac.

Erau atât de multe asemănări între tânăra Ester Abramovici și Simone d'Honoré. Cu sălbăticia ei, frumusețea aproape crudă și vicleană, cu mintea sfidătoare, Simone era revoluționară în esență. Cultiva aspirații idealiste pe care nimeni nu putea să i le smulgă din cap. Fata se imagina o amazoană, o cititoare în palmă și un academician care se îngrijea de arta conversației – *la conversation* – și nimic altceva.

Madame Gabrielle îl pălmui pe Oscar să-l scoată din decolteul și din sanctuarul buclilor ei. Da, *chère* Oscar, Simone a devenit pentru mine *ma raison d'être*. Acum, lasă-mă în pace.

Deschise jurnalul ei cu pagini de pergament legate în brocart cu cleme de argint inscripționate cu litere smălțuite. Sunetul stiloului ei cu vârf de aur îl trimise pe Oscar Wilde la culcare.

Fiica rabinului

1865

Sunt Ester Abramovici, cunoscută la Paris ca madame Gabrielle d'Honoré.

Astăzi, la o zi după cea de-a șaisprezecea ta aniversare, chère Simone, am să te iau într-o călătorie ca să-ți spun povestea mea, un trecut pe care l-am încredințat uitării de treizeci și cinci de ani, dar mi se pare imposibil să continui s-o mai fac.

De-acum ești gata să dobândești averea d'Honoré, să porți mantia și să-ți păstrezi moștenirea vie.

Am o viziune a femeilor d'Honoré intrând în istorie drept Cele Trei Grații, trei dintre cele mai căutate Grand Dames ale Europei. Când asta are să se întâmple, va trebui să te decizi dacă vrei să-ți dezvălui originea evreiască sau o lași să rămână în stare latentă, sub fațada clocotitoare a prezenței tale aurite. O decizie înțeleaptă necesită fapte, nu numai din prezentul, ci și din trecutul tău.

Urmează-mă la 13 Rue des Rosiers, Aleea Trandafirilor, în Marais-ul francez, la un conac dărăpănat din secolul al XVII-lea, pe care papa, străbunicul tău Abramovici din Varșovia, autodidact și rabin autohirotonit, l-a transformat în sinagogă.

În fiecare zi de Sabat, o mulțime de evrei ortodocși și nu-prea-ortodocși, bogați și săraci, triști și plini de bucurie veneau să asiste la miracolele străbunicului tău în sinagoga noastră neconvențională, în care bărbații și femeile stăteau de vorbă, socializau și dansau ca și cum ar fi fost ordinea naturală a lucrurilor.

Câteva bătaii ușoare din palme ale lui papa făceau să fiarbă butoaiele de vin, să fermenteze și să dea pe de lături mult timp după ce sezonul strugurilor se încheia – vinul de culoarea sucului de rodie, cu gust mai dulce decât mana, făcea femeile să-și caute bărbații, iar pe bărbați să-și găsească soțiile mai încântătoare decât îngerii lui Michelangelo. Un suflu ușor de pe buzele lui papa aprindea lumânările exact la ora apusului în ziua de Sabat. Privirea lui caldă le reda femeilor de rând frumusețea în momentul în care puneau piciorul în pragul nostru. O bucată din pâinea noastră challah dădea forță schiopilor și neputincioșilor. Și, indiferent de vremea de afară, un soare luminos strălucea în curtea noastră scăldată în parfum de trandafiri, pe care papa îi îngrijea cu compasiune și eu îi stropeam cu ambiții mărețe, ce se ridicau din adâncurile imaginației mele, ca să se pogoare din visele mele liliachii.

– Fiica magicului nostru rabin e o frumusețe, cu buclele ei roșii și focul ascuns din ea, șopteau toți ascunzându-și gura cu o mână, cealaltă fiind băgată într-un manșon sau atingând un umăr.

– Și are abia doisprezece ani? Da, cu siguranță, un copil, dar în câțiva ani are să dezlănțuie acea strălucire de je ne sais quoi din ochii ei albaștri și are să se dovedească mai irezistibilă decât însuși rabinul nostru.

Am sorbit din cântece dulci de laudă în urmă cu treizeci și cinci de ani, când băieții de vârsta mea însoțiți de părinții lor se pregăteau

de bar mitzvah. Și, deși era neobișnuit ca fetele să studieze Tora, papa n-a văzut nici un motiv pentru care eu sau orice altă fată care dorea n-ar trebui s-o facem. Și eu la fel. Scandalul a zguduit comunitatea noastră ortodoxă. Dar lui papa nu-i păsa. El fugise din Polonia ca să profeseze, emigrase în Franța cu soția și fiica lui în căutarea libertății. N-avea să permită propriului popor să-l încâtușeze cu convingerile lor învechite.

Desigur, papa n-ar fi putut să prevadă că, douăzeci și nouă de ani mai târziu, Afacerea Dreyfus avea să-l oblige să recunoască antisemitismul care existase întotdeauna în Franța.

Datorită prieteniei mele cu Émile Zola, am fost una dintre primele persoane care au aflat că documentele din coșul de gunoi al unui atașat militar german l-au pus pe Dreyfus, un căpitan evreu din armata franceză, sub bănuiala că furnizează guvernului german informații clasificate. În ciuda protestelor sale de nevinovăție, Dreyfus a fost găsit vinovat de trădare, i s-au luat gradele, a fost umilit și expedit pe Insula Diavolului. Ziarul de dreapta La Libre Parole a descris incidentul drept o dovadă în plus a unei conspirații evreiești de a distruge Franța. Când Émile a pledat pentru nevinovăția lui Dreyfus, era furios. „J'accuse“, scrisoarea sa deschisă, denunța mușamalizarea armatei. Găsit vinovat de calomnie și condamnat la închisoare, dragul de Émile a fugit în Anglia până când a fost amnistiat. A fost un moment dificil pentru noi toți.

Afacerea Dreyfus i-a spulberat iluziile lui papa. Dacă nu putea să fie evreu liber în Franța, nu putea să fie nicăieri altundeva în univers, a tras el concluzia.

Între timp, în Marais, fiecare membră a sinagogii noastre era în secret sau pe față îndrăgostită de farmecul lui papa și de trăsăturile cizelate care-i dădeau un aer aristocratic. El continua să-și păstreze răbdarea plină de compasiune chiar și când ar fi trebuit să-și piardă cumpătul – o piatră care ne-a vizat fereastra, o sticlă în flăcări cu alcool aruncată în ușa noastră, grădina noastră vandalizată. Papa avea de gând să se bucure de viață. Dansa pe melodiile idiș. Trupul lui mărunt și agil sărea, cu peot-ul roșu și cârlionțat de la tâmpile lovindu-i obraji, cu ciucurii de pe marginea micului talit katen legându-i-se pe șolduri. Cânta tare psalmi biblici, își lauda soția și-i ura bun venit lui Elijah în casa lui. Scuturându-și căciula de blană, împrăștiat în jur parfum de floare de portocal.

După vreo două pahare de vin, o prindea pe mama de fese și exclama cu vocea baritonă pe care o iubesc:

– Unui bărbat cinstit îi place să-și înfigă dinții în carne multă, cum are frumoasa mea soție, nu în coapsele piele și os ale unei femei slabe!

Făcându-mi cu ochiul, mă asigură că nu sunt nici slabă, nici grasă, doar plinuță pe unde trebuie. Am moștenit nuanța de cobalt a ochilor lui papa, aceeași joie de vivre și vocea alintată, care se potrivește cu statura noastră mică. Și tu, Simone, semeni cu el din mai multe puncte de vedere. I-ai moștenit nuanța părului și încăpățănarea de catâr. El trebuia să facă lucrurile în felul lui, să fie responsabil, să urzească intrigi, dacă e necesar, ca să ne asigure fericirea.

Acum, privind în urmă, am ajuns să-mi dau seama că tendințele lui de protecție exagerată e posibil să-mi fi încurajat fuga și să-i fi răpit mamei conștiința de sine și individualitatea.

Delicioasele eclere și tarte Napoleon coapte de mama de Sabat erau invidiate de două brutării locale – una pe Rue du Pont aux Choux, Strada Podului Verzei, cealaltă pe Rue des Mauvais Garçon, numită după locuitorii ei infractori din secolul al XIV-lea. Trebuie să înțelegi, Simone, că Marais-ul, aflat pe malul drept al Senei, a fost odată o mlaștină, care în secolul al XVII-lea a devenit un cartier șic, dar pe vremea mea decăzuse ajungând o mahala cu străzi înguste întortocheate și ferestre cu obloane din lemn. Aici, patiserii deschideau magazine aproape de sinagogi, ca să-i servească pe cei cucernici după slujbe. Firimiturile rămase erau adunate în cornete de hârtie, ca să fie vândute săracilor. Dar casa noastră minunată de pe 13 Rue des Rosiers n-avea nevoie de o patiserie. Nimeni nu era alungat, nici măcar cei săraci care dormiseră liniștiți înainte de Sabat, visând la delicatesele mamei, care îi făceau să saliveze de poftă.

Deși aveam doar doisprezece ani, am jurat să fac tot ce-mi stă în putere ca să nu salivez niciodată pentru o îmbucătură de ecler. Am jurat să nu-mi restrâng niciodată orizonturile la claustrofobia monotonie a celor patru pereți ai bucătăriei.

Avant-garde

În subsolul nostru, în bolborositul vinurilor care fermentau și în miros de flori de portocal, unt și zahăr ars, papa explica faptul că

evreii ortodocși nu sărbătoresc majoratul unei fete, deși băieții marchează aceste puncte de reper cu rugăciuni și festivități. Și fetele devin în același mod responsabile pentru propriile acțiuni, dar nici această ocazie nu este marcată de o ceremonie.

Acum ai să începi să înțelegi de ce te-am încurajat să mergi la universitate, Simone, de ce te-am sprijinit să studiezi arta și muzica. În unele privințe, am ajuns să văd lumea cum o vedea papa.

– Sunt rabin meșuganeh, zicea papa. Deci, dacă ar fi fost să cred în festivități pentru a marca feminitatea cuiva, aș fi aranjat una, lister. M-aș fi gândit la o ceremonie ca să copiezi cumva o ceremonie de majorat similară cu un bar mitzvah. Dar ce este o fête? Distracție și rugăciunile necesare, desigur. Dar n-are o valoare prea mare dacă nu stai pe propriile picioare și nu ești stăpânul tău și al lumii tale.

Privirea lui încălzea subsolul, făcând-o pe mama să se lanseze într-o avalanșă de plângeri legate de vinuri, care începeau să se crească în prezența lui. El își punea palmele peste ochii închiși și, când temperatura scădea, continua:

– Studiază Tora, Ester, dar vizitează și Luvrul. Sunt mai bine de patru ani de când artiștii studiază marii maeștri în muzeu. Unul dintre mitzvoturile noastre centrale este să ne potolim curiozitatea. Observă-i pe maeștri, analizează și disecă, apoi experimentează ruperea de tradiție. Eu îmi modelez propria identitate. De ce n-ai face-o și tu? Eu sunt o ciudățenie în comunitatea noastră, cu un picior în ștetlul din Varșovia și altul în Marais-ul francez. Cu toate astea, când are să vină vremea ca sufletul meu să plece la olam haba, n-am să am nici un regret că am trăit, am iubit și m-am schimbat. Și asta contează în cele din urmă. Acum, du-te și fă ceva pentru tine.

Asta am adorat cel mai mult la papa, mentorul meu, aprecierea lui pentru muzică și artă și convingerea că femeile ar putea să atingă același nivel de cunoaștere ca bărbații.

Și dorința mea pentru tine, Simone, e să nu fii niciodată dependentă. Și asta, ma chère, merge mână-n mână cu studiile superioare și independența financiară.

Am urmat sfatul lui papa și am vizitat Luvrul în fiecare zi. Am fost fascinată de maeștri – Wagner, Verlaine și Delacroix. Mergând pe jos încoace și încolo din Rue des Rosiers la galerii, am urmat întortocheatele străzi pietruite, unde clădirile sunt aplecate, ușor strâmbе și dezolante. Mi-a plăcut Place des Vosges și arcadele sale perfect

simetrice. Piața din secolul al XVII-lea a lui Henric al IV-lea răspândea aromă de ștrudel și mere, scorțișoară și prăjitură cu semințe de mac. Și, da, aici se adunau cei săraci, care n-aveau nici o avere în afară de vasele de colectare a salivei din gura lor.

Dar apoi, pe celălalt mal al Senei, în orașul vibrant, am ajuns să descopăr geniul arhitectural al lui Eugène Haussmann. Eu și Parisul modern ne-am născut în același an, fiindcă Haussmann, urbanistul, și-a inițiat marele proiect în 1853. Înainte de Haussmann nu erau bulevarde largi, iluminat cu gaz sau sculpturi elaborate pe fațadele de piatră și arcade. Și, cu siguranță, nici una dintre vilele cu fresce complicate și poleite cu aur. L-am admirat pe Haussmann, perfecționistul care a creat Parisul ce n-a încetat niciodată să surprindă.

Tu, Simone, ai moștenit ambiția mea haussmanniană și talentul creativ. Țsta e motivul pentru care tu ești cea mai bună candidată să preiei imperiul pe care l-am creat.

În următorii ani ai tinereții mele m-a năpădit o anumită singurătate melancolică. Îmi doream o viață mai rafinată decât ce-mi oferea Marais-ul. Am început să mă consider o „intelectuală“. Am refuzat să-mi urmez mama într-un viitor burghez pe care-l detestam. Spre ofensa lui papa, am dezvoltat o afinitate pentru operele lui Wagner, pe care papa le evita din cauza sentimentelor lui antigermane. M-am imaginat în fruntea mișcării Avant-garde, cu Wagner purtător de făclie al unei noi ere dedicate plăcerii. Papa era romantic și naționalist. Îmi încuraja interesul pentru Lully și Rameau.

– Propriile noastre comori neprețuite, ar fi spus el. Melodiile lor pătrund în sufletul și imaginația noastră și reapar cu o frumusețe mai profundă.

Am dat dovadă de o anumită lipsă de respect pentru obiceiurile convenționale. În manierele mele a apărut o transformare lentă – o evoluție mai degrabă decât o revoluție.

Acum, când îmi aștern amintirile între aceste pagini, mă uit înapoi cu nedumerire și uimire. Cum a putut papa să nu prevadă că încurajarea lui avea să-mi motiveze ruptura de familia mea și de moștenire? Cum a putea un om atât de vizionar și intuitiv ca el să nu-și cunoască fiica? Nu vreau să comit aceeași greșală, Simone. Nu vreau să te încurajez să părăsești Vila Gabrielle. Dar nu sunt prea sigură unde să trag linia fragilă dintre sprijinirea independenței tale și insuflarea importanței de a rămâne fidelă moștenirii d'Honoré.

Madame Gabrielle își închise jurnalul. Ștersese efectiv istoria copilăriei sale în 13 Rue Des Rosier, cu toate că se aștepta ca Simone să păstreze vii moștenirea și tradiția d'Honoré. Ca și cum asta nu era de-ajuns, ea, care îi cauzase lui *papa* o atât de mare durere, cerea ca Simone să onoreze dorința *ei*.

Mă rog, *c'est la vie*, singura fiică a rabinului Abramovici nu-și mânjise mâinile cu aluat de copt, nu se căsătorise cu un băiat evreu și nu-și acoperea părul cu baticuri jalnice. Plecase din Marais în inima Parisului, să ajungă inegalabila doamnă Gabrielle d'Honoré, o artistă care-și recrease propria realitate, dar niciodată, nici măcar o dată nu copiase pe nimeni.

Alors! În procesul de modelare a propriei existențe, nepoata ei avea să învețe că viața era o serie de succese pe care bărbații le consideră dreptul lor și femeile trebuie să lupte pentru ele.

Madame Gabrielle alungă fantoma lui Oscar Wilde din urechea ei, unde se străduise să-i intre în grații șoptindu-i dulcegării. Își ținti privirea albastră ca cerul în zare și spre dealurile îndepărtate scăldate în raze de culoarea pepenelui galben. Alphonse o aștepta cu cina, iar ea întârziase. Își adună fustele pe lângă ea și se pregăti să i se alăture.

CAPITOLUL 14

Alphonse se întrerupse din aranjarea mesei, puse cârpa de șters în buzunarul șorțului și se apropie de ferestre. Afară, magnifica Gabrielle urca scările și traversa terasa să i se alăture. S-ar fi considerat norocos dacă strălucirea de pe obraji ei acoperiți de voal s-ar fi datorat întâlnirii lor, mai degrabă decât întâlnirii de aseară cu șahul. Nu înceta niciodată să-l uimească cu rafinamentul ei perspicace, cu spiritele profetice și caii pe care-i numea după autori, artiști și filosofi – Balzac, Flaubert, Zola, Cézanne. Intră în vilă. Lui i se strânse inima în piept, ca atunci când venise la el pentru prima dată, când încă era un musulman devotat și chinuit de gândul că ea s-ar putea dovedi *najes* și să-l năpăstuiască dându-i o boală incurabilă. La acea vreme, citise și recitise Coranul – *O, voi cei care credeți, închinătorii la idoli sunt cu siguranță necurați; astfel că ei n-au să se apropie de Moscheea Sacră*. În cele din urmă, iubirea triumfase. Nu fusese pângărit.

Alphonse avea un aspect aristocratic, cu trăsăturile sale patri-ciene. Cu mersul hotărât și șira spinării dreaptă, avea în continuare picioare lungi, bine proporționate, și o înălțime extraordinară. La vârsta de 56 de ani, această constituție fizică îi dădea dureri permanente de spate, pe care nu reușise să le vindece, deși încercase cu dureroase mașinării de întindere. Prin urmare, își procurase o bicicletă, un dispozitiv nou care-i ușura crampele de la spate permițându-i în același timp să mediteze la motivul pentru care părăsise Persia și la ce alte surprize îi rezervase providența.

Când se duse la treburile lui din casă, inspectând zonele pe care subordonații le ratau invariabil, ținuta lui elegantă era protejată de un șorț de piele în buzunarele căruia își ținea accesoriile de lustruit. Era responsabil cu supravegherea a peste șaptezeci și cinci de

servitori în casă, care aveau grijă de rufe, aducerea apei, a buștenilor și cărbunelui, jumulirea păsărilor de curte și curățarea șemineelor.

Își trecu mâna peste creștetul aristocratic, netezind părul meticulos periat peste o porțiune de chelie. Își vopsea părul cu resturi de creme de colorat de la madame Gabrielle, din glande de melci hermafrodiți, a căror nuanță o atenua cu un vârf de cuțit de pulbere de lapis lazuli, astfel încât să nu imite culoarea ei exactă și să stârnească bârfe scandaloase. Un pahar de laborator cu pigment de frunze fermentate de cardamă înlocuise recent planta indigo. Pentru că îi plăcea șocanta culoare a cobaltului, care-i dădea părului și genelor ei nuanța oceanelor și norilor, ea refuza să înlocuiască formula cu abia descoperitul indigo sintetic din derivați de gudron de huilă.

Verifică din nou sufrageria, serviciul de masă pentru două persoane, candelabrele strălucitoare, oliviera și oțetarul de argint, încălzitoarele pentru mâncare, toate gravate cu literele împletite MGH, sigiliul d'Honoré. Împături și puse șorțul în biroul de mahon. Se inspectă pentru ultima dată – ciorapii de mătase, cravata albă și fracul. Își aranjă cel mai de preț însoțitor, un lanț de aur pe care Gabrielle i-l dăduse într-un moment de flirt frivol, după ce interpretase un cântec melodios la sitar – instrument muzical persan pe care ea îl socotea fermecător.

Ea intră în sufragerie, îi întinse pălăria, în timp ce el trase un scaun și-i aranjă ei fustele. Cu mâinile tremurânde, îi scoase mănuișile de pe degete ca și cum ar fi umblat cu ramuri de cristal.

Ea zâmbi când el îi mângâie degetele goale. Ridicându-i mâna, îi puse un sărut în palmă. Alphonse era, într-adevăr, de neprețuit. Comportamentul lui demn și talentul de a purta dialoguri cu tot felul de nobili din toate părțile lumii amăgise mereu și mereu demnitarii să presupună că fusese angajat de un aristocrat cu pretenții. Dar, mai presus de orice, el era singurul care știa totul despre ea – secretele, triumfurile și fiecare defect. Cu el, ea putea să fie Ester, chiar dacă rămânea madame Gabrielle d'Honoré. El scutură șervetul să-l deschidă și-l lăsă să cadă în poala ei. Ochii ei se îmblânziră când îi întâlniră pe-ai lui și furia lui pentru indiferența ei de mai devreme față de tentativa de asasinare a șahului își luă zborul. Nu-i mai păsa că ea nu rostise nici un cuvânt de împăcare și nici nu încercase să pronunțe corect numele șahului.

Îi făcu semn să ocupe scaunul de lângă ea.

– Alphonse, am invitat un bijutier persan aici. Te rog să supraveghezi pregătirile pentru sosirea lui.

– Un persan? întrebă Alphonse. Cum și unde a dat Gabrielle peste un alt persan?

Alphonse se ridică să verifice în spatele ușii și să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea. Se întoarse și turnă vin într-o cupă lucrată de un fierar și de care atașase lanțul dăruit de ea. Dădu vinul pe gât înainte să-i umple ei cupa.

– Cine e bărbatul ăsta? întrebă el cu buza de jos tremurând ușor. Trebuie să am parte de un rival persan acum?

– Nu, răspunse ea, iar degetele îi alunecară peste masă cuprinzându-le pe ale lui. Nu e ce crezi. Tu ești singurul persan pe care am să-l doresc vreodată. Acesta e pentru Simone – bijutierul șahu-lui. O să fii și tu de acord. Sper că are să-i stimuleze interesul pentru bărbați. Apoi are să fie mai ușor de inițiat în profesia d'Honoré. Are toate calitățile ca să devină o *maîtresse en titre*. Să fie prezentată la Curte într-o zi. Tratată ca o regină.

Alungând cu o fluturare de mână chelnerul care-i servea, Alphonse puse o farfurie de *asperge al dente* în fața lui madame Gabrielle. El nu voia ca Simone să continue ocupația lui Gabrielle și Françoise. Anticipa, chiar spera că Simone, odraslă nelegitimă a celui ticălos cu sânge galben de conte bavarez, avea să sfârșească prin a-și modela propriul viitor, nu unul pe placul bunicii ei. Françoise n-ar fi adus acest copil de aur pe lume dacă n-ar fi făcut o obsesie pentru lașul ăla. La primul semn de graviditate, el plecase cu o *grisette* tuberculoasă – nici măcar cu una dintre demimondenele care aveau o aparență de stil.

Din fericire, Simone nu moștenise sângele galben al tatălui ei. Nici caracterul capricios al mamei ei, ci temperamentul sfidător al bunicii, al cărei potențial el îl detectase când buclele ei albastre și genele azurii aveau o culoare mai pronunțată decât vinul.

Alphonse își adună gândurile.

– Acest aspect e important și pentru mine, Gabrielle. Ce știi despre bijutierul ăsta?

– *Bien sûr, chère* Alphonse. E diferit de bărbații francezi pe care Simone i-a văzut pe-aici. Are aspectul ăla trist, de parcă se luptă cu o durere sufletească. Simone are să-l considere romantic. Și ce-i

mai important e că va trebui să plece din Paris cu șahul și n-au sa se dezvolte idile de durată. Are să fie o legătură, o aventură de o noapte, ca să-i dea lui Simone prima ei mostră. Apoi, ea are să primească mai ușor alți pretendenți.

Privirea lui madame Gabrielle căzu asupra lui Alphonse ca un duș de safire.

– Vreau ca Simone să simtă ce am simțit noi. A fost minunat. Nu crezi, *mon chère*?

El o privi cum ia o înghițitură de vin, sugă vârful unui sparanghel mirându-se că fascinația lui nu slăbise, ci se intensificase cu fiecare tragedie și triumf al ei. E adevărat, suferise alături de ea la fel de mult, dacă nu chiar mai mult, decât se bucurase. Își risipise averea cu ea, renunțase la dorința de a ajunge un comerciant de succes și devenise majordomul ei, ca să rămână alături de ea. În fiecare seară când ea se urca în trăsură, îi sfâșia inima ca să facă ravagii în patul altui bărbat. X-urile făcute de el cu un aparat de ras pe peretele său, ca să țină socoteala iubiților ei, îi lăsaseră cicatrice pe vârful degetului mare drept și în piept. Totuși, el, care credea din toată inima în reîncarnare, se ruga în fiecare noapte ca Allah să-i trimită sufletul unde se ducea Gabrielle.

Acum, ea îi vorbea nu ca unui iubit, ci ca unui prieten de încredere, ca unui confident al cărui sfat îl căuta.

– Te avertizez, Gabrielle, cultura persană e foarte diferită de cea cu care e obișnuită Simone.

– Și eu sunt franțuzoaică, răspunse ea. N-am regretat niciodată că te-am cunoscut.

– Nu suntem toți la fel. Bărbații persani pot fi încăpățânați, mai ales când vine vorba de femei. Tu nu înțelegi cultura mea, Gabrielle. Am primit-o pe-a ta cu brațele deschise și nu ți-am impus-o niciodată pe-a mea. Nu vreau ca Simone să sufere.

– Exact asta are s-o fascineze. Misterul necunoscutului. Exotismul.

Alphonse nu mai zise nimic. Poate Simone se îndrăgostea de persan. Poate bijutierul avea să se dovedească la fel de îngăduitor ca el. Poate avea să se însoare cu Simone și o să înceapă o viață cinstită.

– Atunci încurajeaz-o pe Simone să-l cunoască mai bine pe persan. Poate că are să-l păstreze cum m-ai păstrat tu pe mine.

– Nu, Alphonse, niciodată! Am speranțe mari pentru ea. Consideră-l pe persan un catalizator pentru grăbirea intrării în lumea care i-a fost menită.

El oftă la comentariul ferm al lui madame Gabrielle. Visul ei era deja ancorat în realitate. Și el se așteptase la o întâlnire întâmplătoare cu ea, ca o distracție trecătoare după luni de abținere. Dar relația lor înflorise în treizeci de ani de devotament. Își înfășurase lanțul de oțel în jurul lui, îi spusese Alphonse, un prenume cu suficientă greutate ca să nu necesite un nume de familie. Dar el voia mai mult pentru Simone, un bărbat pe care ea să nu-l considere nici inferior, nici superior ei.

– Ce pot să fac pentru tine, Gabrielle? Ce pot să fac pentru Simone?

Madame Gabrielle se duse și se așeză în poala lui.

– Laudă aspectele magice ale Persiei; descrie un erou irezistibil pe care ea să dorească să-l întâlnească. Ți amintești când ne-am întâlnit prima dată, Alphonse? Mi-ai furat inima când ți-ai pus mâna pe umărul meu și m-ai invitat la cină. Ți amintești cum ți-ai pieptănat părul pe spate, pe după urechi? Ți amintești pe care vreau ca Simone să și-l imagineze.

CAPITOLUL 15

Înainte ca bijutierul să vină la vilă și înainte ca Simone să bănuiască ce se petrece pe la spatele ei, madame Gabrielle se angajă în asigurarea succesului planului ei cu aceeași energie pe care o pune în fiecare dintre campaniile ei.

Și Alphonse deopotrivă era implicat din toată inima, dar pentru alt motiv. În timp ce madame Gabrielle considera patul cel nou achiziționat de Alphonse ca o rampă de lansare de unde Simone să pășească spre viitorul hărăzit, Alphonse spera că are să ajungă patul ei nupțial. Madame Gabrielle și Alphonse contribuiseră fiecare la decor, combinându-și gusturile pentru a-i mulțumi atât pe Simone, cât și pe Cyrus. Patul din lemn de trandafir fusese decorat cu privighetori de fildeș des întâlnite în poezia și misticismul persan, cu cearșafuri albe, pe care Alphonse o considera o nuanță pură. Draperiile erau la fel de transparente ca iubirea evazivă pe care Gabrielle o considera cauza a nenumărate tragedii. În ciuda faptului că oglinzile erau instrumente esențiale ale meseriei, ea așezase doar două pe fiecare parte a patului. Cu ramă de bambus, oglinzile dădeau un aer auster – neobișnuit în vilă, dar potrivit pentru Simone.

Deși intenția lui Alphonse era ca perechea să se simtă ca într-un cort conjugal, madame Gabrielle fusese influențată de *Invitația la călătorie*, a lui Baudelaire. Lambriurile redau scene din opera *Carmen*, dansul țigănesc printre cireși înfloriți și coșuri cu castraveți – mâna lui Alphonse – pe care poemul lui Baudelaire le grava pe lambriul central:

„În timp ce alte spirite navigheze pe simfonii
Al meu, preaiubita mea, înoată în parfumul tău.“

Alphonse își avea propriul poet mistic preferat, Hafiz, a cărui prorocie o căuta la fiecare pas. Se așază pe pat cu cartea lui. Coperta legată în piele avea izul de acasă. După atâția ani, nu reușise să accepte cultura franceză. Găsind un elev entuziast în Simone, se angajase să-i predea limba farsi. Astfel, revedea țara de care îi era dor. Acum, că pronia cerească îi scotea un persan în cale, cunoștințele ei aveau să-i fie de folos.

Alphonse își trecu degetul arătător pe cotorul jerpelit de atâta folosire al cărții sale.

– O! Hafiz cel Mare, înțelepciunea ta e veșnică, mila ta fără sfârșit, luminează-mă cu proorocirea ta. Are să se sfârșească vizita bijutierului cum dorește Gabrielle sau cum vreau eu, cel născut la Isfahan?

Își alungă din minte mizeriile de zi cu zi, se cufundă în transă și deschise cartea. Se luptă să nu închidă ochii la atacul cuvintelor de rău augur cu care se confrunta. Verset după verset, ele vorbeau despre singurătate, înstrăinare și trădare. Închise cartea cu zgomot. Chiar și marele Hafiz putea să greșească.

Dintr-odată, se simțit asaltat de florile de levănțică din jur, de obsesia ametoitoare a lui Françoise. Se puse în mișcare, smulgând trandafirii din vase și aruncându-i ca și cum ei, nu Hafiz, erau profeții ghinionului. Se opri cu răsuflarea tăiată, își netezi părul peste scalpul care, după nenumărate aplicații, absorbise colorantul albastru cu care își dăduse pe cap. Dormitorul nupțial al lui Simone merita flori corespunzătoare. Se plecase adesea în fața dorințelor lui madame Gabrielle. Acum ar fi trebuit să ia problema în propriile mâini. Energizat, încercă să se gândească la o floare potrivită, care să nu domine minunatul parfum al lui Simone. Se gândi la trandafirii roz cumpărați pentru Françoise, la crinul sânge roșu de Barbados pe care i-l oferise lui Gabrielle, care îi amintea de inima ei. Apoi își aminti floarea pe care și-o cumpăraseră pentru el când fusese sezonul. Era numită ghețișoară în Persia. Unii francezi o numeau hamamelis, alții o considerau prea exotică pentru a-i da nume. Floarea fusese expediată în Franța de pe un alt continent, înflorea o dată pe an, pe 21 martie, echinocțiul de primăvară și prima zi a Anului Nou persan. Tulpina roșcată lipsită de frunze și petalele sticloase cu vinișoare galbene evocau aerul proaspăt de munte din tinerețea lui.

Îi găsise floarea potrivită lui Simone, și una pe care și persanul avea s-o aprecieze.

CAPITOLUL 16

Lămpile cu gaz luminau în grădini și candelabrele străluceau slab în interior. Nechezatul cailor neliniștiți răsună în dormitoarele de la etaj, iar pereții căptușiți cu mătase nu reușeau să înăbușe răgetul măgarilor. Țipetele păunilor aflați în dans curtenitor siliseră găștele să migreze timpuriu, aripile lor stârnind un vârtej prin vale.

Cusătoresele coseau, brodau și țiveau rochii pentru Françoise și madame Gabrielle. Draperii de muselină înlocuiau draperiile de catifea, pentru a face loc luminii soarelui. Oglinzi cu picior și cuiere cu pelerinele colorate ale lui Françoise erau pregătite ca fundal pentru încercarea bijuteriilor. *Chef pâtissier* procurase șofran, anason, cardamom, coriandru și nucșoară – amestecând, cocând și degustând delicatese persane după rețetele lui Effat.

Un persan dintr-o lume exotică avea să vină în curând în vizită.

O umbră de orgoliu trecu în grabă printre slujitori, iar maestrul de ceremonii le neglija treburile ca să stea în fața oglinzii. Învăluite în parfumul de trandafiri și amețite de o presimțire molipsitoare, slujnicele se agitau urcând prin stânga mării scări, unde fotografiile alb-negru ale iubiților dispăruți ai lui madame Gabrielle sușoteau ușuratic. Strămoșii, care nu voiau să lipsească din portretele de familie, priveau peste umăr, pe deasupra unui cap sau pozau din față lângă imaginea rabinului Abramovici din Varșovia.

Servitorii preferară să meargă în sus și-n jos pe partea opusă a scării, ca să tragă cu ochiul la fotografia în mărime naturală a lui Simone, la inaccesibila față călare, ai cărei ochi îi prindea în mreje oriunde se duceau.

Incapabili să-și înfrâneze curiozitatea, servitorii îi băteau la cap cu întrebări pe Effat și Alphonse, despre bijutierul șahului.

Sabot Noir, uitat în haosul care urmă, își îndreptă lornionul spre fereastra lui Françoise. Gândul că Simone era în „Seraï“ cu un alt bărbat îl împinsese la un pas de nebunie.

În timpul băii sale zilnice de frumusețe, Françoise citi povești polițiste îngrozitoare, din seria *romanes feuilletons*. Intenționa ca pielea ei să capete, de groază, o nuanță mai palidă. Când o poveste deosebit de înfricoșătoare îi făcea inima să sară din piept, zvârlea cartea pe fereastră. Udă și goală, se grăbea la oglindă, să-și observe tenul de alabastru și vinișoarele delicate de dedesubt.

Madame Gabrielle își plimbă mâna peste mobilier, tablouri, cărți și sculpturi, în căutare de urme inexistente de praf. Papucii ei de satin se târșâiau ușor peste podelele venețiene montate în vila franceză. Intra și ieșea din saloane decorate cu motive de marmură în cercuri concentrice, cuburi, diamante, marmură greacă din Marea Mediterană și marmură de Verona de culoarea ficatului și a splinei. Strălucirea din ochii ei indigo și zâmbetul disprețuitor îi ascundeau expresia de femeie intrigantă. Ea, care observase fiecare detaliu, care nu lăsa nimic să scape controlului ei, tolera acum mania fiicei sale pentru o imaginară brățară de diamante roșii. Sigur că bijutierul persan n-avea să livreze brățara. Diamantele roșii erau cele mai rare pietre prețioase și erau cunoscute doar câteva – insuficiente pentru o brățară.

Îl tolerase până și pe pianistul Franz Liszt. Cu un nimb de bucle sălbatice în jurul expresiei de răutate cinică, el își încheiase ritmul săltăreț pe unghiile ei, ca și cum era pe clapele pianului personal, ca să se cațere în urechea ei cu bagheta lui și să dirijeze o simfonie.

– Destul! ordonă ea, vibrațiile simfonice răsunând în craniul ei și provocându-i o durere de cap. Timpanul meu nu e tobă! Și, pot să fiu atât de îndrăzneță încât să întreb, monsieur, pentru cine ai compus o așa amplă simfonie?

Pentru Cyrus, îi răsună răspunsul lui în cap. Pentru soțul minunatei tale Simone.

CAPITOLUL 17

Persia

Mă pregătesc pentru sosirea soțului meu din oraș. Am să fac altfel decât Pearl, moașa, m-a sfătuit. Am de gând să mă reinventez, să-mi creez o nouă imagine interesantă. Să dovedesc că soția însărcinată a lui Cyrus e chiar mai atrăgătoare și plină de dorință.

În seara asta, am să fiu curtezana lui personală.

Scotocesc prin cufărul lui *maman*, fiecare costum cu fascinanta *histoire* care și-a aruncat nuanțele strălucitoare asupra vieții ei. Îmbrac o fustă șantung, papuci din piele de ied cu toc înalt și corset de dantelă. Mulțumită să satisfac un singur bărbat, apreciez de la distanță universul lui Françoise și al lui madame Gabrielle.

Françoise adoră spectacolul pe care-l oferă când coboară din trăsura ei strălucitoare ca să intre în restaurantul Maxim. Clopotele răsună în turnurile bisericii și Sena clipocește și strălucește sub soarele auriu. Caii sunt îngrijiți și trăsurile lustruite, rochiile călcate la abur și fețele pudrate. Cu părul strâns sus ca un buchet de boboci de trandafir de aur, ochii lui Françoise surprind mulțimea adunată în jurul trăsorii ei. E însoțită de contele Jacques Saris de Bordeaux, care-i rodea atât de sălbatic lobul urechii, că de-a lungul aventurii lor fusese nevoie să-și calmeze lobii urechilor ei inflamate cu ulei de șarpe. Își ridică fustele șantung puțin deasupra gleznei delicate. Cunoscând distanța exactă dintre treapta trăsorii și trotuar, puse pe caldarâm un pantof ușor de bal încheiat cu un diamant. Și înainte ca admiratorii ei să aibă o șansă să tragă cu ochiul la glezna ei goală, apăru un alt picior de sub jupoanele ridicate pe care le dă peste cap expunându-și sexul excitant de deasupra jartierei de dantelă.

Îmi prind perlele false de lobul urechii fardate și îmi pun o eșarfă de mătase peste umerii goi. Ochii mei galben-verzui strălucesc, pistruii stau în așteptare. Îmi desfac nasturii de sidef din partea din față a corsetului, ca să-mi expun burta superbă.

Curtezana lui Cyrus e pregătită împreună cu copilul lui.

Am refuzat cadourile de despărțire ale mamei mele, diamantul de culoarea smaraldului de zece carate pe care tatăl meu i l-a dat când a plecat cu o *cocotte* grosolană; pieptenii din carapace de țestoasă și măștile cu pene pe care ea le-a purtat la seratele anuale la Carnaval; brățările emailate în nuanța ochilor ei cenușii, care-i marcaseră grandioasa intrare în Café de la Paix. Ei i se potrivesc cel mai bine. Ce ar face bijuteriile aici decât să-i ispitească pe hoți?

N-o să trăim în munți pentru totdeauna, desigur. Are să vină o zi când Cyrus și cu mine o să deținem un conac mare sus, pe dealurile Shemiran. Am să bat intrarea în cuie de aur, am să încing ușa cu ferecături de argint și am să montez un clopot sonor, ca să anunțe sosirile. O să organizăm serate somptuoase și o să le invităm pe mama și *grand-mère* de la Paris. Somelierii au să servească vin în cupe de cristal, iar chelnerii cu cămăși scrobite au să înmâneze delicatese cu ciuperci umplute și foitaj cu caviar. O să am grijă singură de fiul meu, ca să dovedesc că sunt urmașa unor femei minunate, și am s-o îngheț cu privirea pe Yaghout, care m-a disprețuit.

Mă duc la bucătărie și controlez caserola cu picior marinat de oaie de pe arzătorul de lemne. Cyrus n-a întârziat niciodată atât. Gândurile și neliniștea mă asaltează. Pentru prima dată în căsnicia noastră, aseară Cyrus s-a dus la culcare înaintea mea. E supărat pe mine? Eu ar trebui să fiu supărată. E implicat în ceva ilegal? Ceva care are legătură cu ce făcea ieri? Strângându-mi fustele, mă sor casa încoace și încolo, înfrânându-mi nevoia de a deschide sertarele, de a frunzări prin cărți, de a inspecta biroul lui – oriunde, peste tot – după ceva care m-ar liniști.

Îmbrăcată în rochia lui Françoise, cu buzele și lobii urechilor fardați, mă ghemuiesc pe salteaua din colț și-l aștept pe Cyrus.

CAPITOLUL 18

Paris, august 1900

– Un bijutier persan aduce o brățară de diamante roșii, șopti Alphonse cu o voce conspirativă, căutând-o cu privirea pe Simone. Știi că diamantele roșii sunt legate de legende și mituri? Nu mă crezi, nu-i așa? Atunci uită-te prin vilă și de-a lungul văii noastre. Simpla lor menționare produce o schimbare de vreme, afectează comportamentul animalelor noastre și starea de spirit a tuturor, în afară de tine.

Apoi sugeră ca, măcar de data asta, ea să-i urmeze sfatul și să-i ceară croitoresei să-i coasă o rochie.

– În cel mai feminin stil pe care-l poți purta, draga mea.

Și recurgând la cea mai convingătoare expresie a lui, adăugă:

– Sunt multe lucruri pe care nu ți le pot divulga despre acest monsieur – cum ar fi faptul că venirea lui aici are motive independente de vânzarea de bijuterii.

Începând de săptămâna trecută, de când o splendidă trăsură cu draperii trase și armătură de aur o adusese pe bunica ei de la palatul președintelui, și ea reapăruse cu un set elegant de rubine îndreptându-se spre dormitorul ei, Simone urmărise cu interes detașat spectacolul care urmase. Aflase că, într-o singură noapte, madame Gabrielle îl transformase pe șah dintr-un bărbat destul de nehotărât într-un conducător sigur pe sine, care-și făcuse curaj să-și înfrunte ministrul de Curte. Acum, Alphonse era plin de un entuziasm de neînțeles în legătură cu vizita altui bijutier.

– De când e achiziția de bijuterii atât de importantă pe-aici? întrebă ea.

– Nu e vorba de marfă, mademoiselle, ci de domnul care le face pe femei să se simtă într-un anumit fel, răspunse el încrețindu-și

fruntea. Dacă aş fi în locul tău, i-aş acorda şi eu atenţie. Domnul menţionat mai devreme e născut în ţara mea, unde bărbaţii sunt cunoscuţi pentru farmecul şi devotamentul faţă de femeile lor.

În realitate, Alphonse nu era deloc convins de loialitatea bărbaţilor persani. La vremea lui, dăduse peste bărbaţi brutali, care ar fi putut să-l sugrume cu mâinile goale. Dar existau şi excepţii. Bijutierul s-ar putea dovedi demn de Simone.

Deşi Simone nu aproba înclinaţia mamei ei pentru exces, fascinaţia acesteia pentru brăţară era de înţeles. Dar cu frica de sărăcie a bunicii ei mereu prezentă la orizont, de ce ar lua în considerare să cumpere un articol atât de scump? Astăzi, mai mult ca niciodată, nimic nu avea sens. Ceva stimulase entuziasmul celor din jurul ei; chiar şi entuziasmul neaşteptat al majordomului era ciudat. El era vocea raţiunii în universul dezechilibrat al lui Simone. Acum, entuziasmul lui era completat de dorinţa intensă a cailor, de tipetele păunilor excitaţi şi de foşnetul trandafirilor plini de sevă.

– De ce vrei să mă impresionezi? îl tachină ea, dându-i la o parte o frunză de pe rever. Mama trebuie impresionată. Ea are să fie mai mult decât fericită să-i ureze bun venit acestui monsieur. Şi, din moment ce ai înţesat vila cu flori, înfinge câteva în lămpile cu gaz şi, dacă tot te-ai apucat, şi statuile sirenă ar putea să țină câteva. Zău, Alphonse, nu mă interesează deloc.

Îşi scutură părul magnific pe spate şi zise:

– Nimic, şi cu siguranţă nimeni nu merită tam-tam-ul ăsta. N-ar fi prima dată când mama şi *grand-mère* cumpără bijuterii şi n-o să fie ultimul negustor care ne vizitează.

Spunând asta, îi aruncă lui Alphonse o privire furioasă, se întoarse pe călcâie şi porni să hoinărească în parc. Le zări pe madame Gabrielle şi Françoise angajate într-o conversaţie aprinsă. Mama ei se folosise de fiecare dram din talentul ei sexual ca să-l convingă pe monsieur Gerald De Fontanel, actualul ei susţinător, să achiziţioneze brăţara de diamante roşii. Era bogat şi mai degrabă obsedat de ea, dar departe de a fi generos. Incapabil să-i suporte lacrimile lui Françoise, el promisese să obţină brăţara chiar dacă trebuia s-o împrumute. Curioasă să audă discuţia dintre mama şi bunica ei, Simone se ascunse în spatele tufelor de iasomie.

– *Ma chère*, zicea madame Gabrielle. *S'il vous plaît*, consideră-l pe acesta un furnizor de bijuterii şi nimic mai mult. Vreau ca el

s-o inițieze pe Simone. Are șaisprezece ani și nu manifestă nici un interes să ne calce pe urme. Ți amintești cum l-a alungat pe bietul englez care a invitat-o la Grand Seize? Tu și cu mine știm, *chérie*, că prima dată e un moment crucial. Un amant bun e un miracol. Un amant prost... O! *Non!* N-am să dau glas temerilor.

Françoise se plesni cu un trandafir în piept, petalele rostogolindu-i-se în decolteu.

– Simone nu e pregătită. N-a progresat deloc; dimpotrivă, se opune până într-acolo încât să-și ascundă parfumul natural. Și nu are nici un interes să-l întâlnească pe persan.

Simone zâmbi, chircindu-se mai mult când cele două femei trecură de gardul viu.

Madame Gabrielle culese petalele rămase agățate de trandafirul lui Françoise și le împrăstie peste fântână.

– Am să mă asigur că se rezolvă. Cât despre tine, *chérie*, renunță la florile spinoase și ai mai multă grijă de mâinile tale prețioase. Între timp, ești liberă să alegi dintre atâția bărbați cât sunt pe lume. Imaginează-ți ce plictiseală să stai cu un singur bărbat. Lasă-l pe persan pentru Simone.

CAPITOLUL 19

Lui Françoise îi zvâcnea capul și gura îi era uscată de la Bordeaux-ul de aseară. Își umplu palma cu balsam nutritiv pentru piele Venus, din ulei de spermațet, dintr-un borcan de lângă pat și-și masă fața. Incapabilă să adoarmă din nou, stătea la fereastră, cu o ceașcă de *chocolat chaud*. Pământul licărea în lumina cafenie a zorilor. Caii pășteau și păunii se cuibăreau pe pantele dealului cu trifoi. Nu-i plăcea să rateze somnul de dimineață, când creierul ei se deda unor fantezii delicioase. Visele erau esențiale pentru ea. Erau realitatea ei. Acest gând îi aduse un zâmbet crispat pe buze. Care era realitatea ei, la urma urmelor? Lecțiile oferite lui Simone? Sugerându-i să-și definească identitatea prin hainele pe care le poartă, ce fructe să mănânce și orele în care să satisfacă bărbați? În ciuda talentelor ei și a titlului d'Honoré, înalta societate nu-i era accesibilă. Aristocrația îi popula budoarul ca și cum era dormitorul lor privat, dar ea nu era primită în saloanele celor cu obraz subțire.

Auzi pași pe terasa de dedesubt și se aplecă peste pervazu ferestrei. Alphonse, cu jurnalul în mână, se strecura în jos pe scări. Oferindu-i-se posibilitatea de a descoperi de ce mama ei, care-și trăia viața în mod liber și deschis, făcea un așa efort să-și ascundă jurnalul, Françoise fugi spre garderobă și-și aruncă un neglijeu pe umeri. Alergând repede afară, în parc, îl urmă pe Alphonse la o distanță destul de mare. El se îndreptă direct spre dealul cu trifoi și urcă până dispăru în Galeria de Bougainvillea. Ascunsă în spatele spalierelor inundate de flori, Françoise așteptă. Se simți adorabil de obraznică atunci când Alphonse apăru fără jurnal, refăcând drumul înapoi în jos pe deal.

În interiorul Galeriei de Bougainvillea, ca de obicei, fu cuprinsă de un val de admirație pentru îndrăzneala ei. Aici erau expuse picturile lui madame Gabrielle în îmbrățișarea prinților britanici,

de la Casa de Hanovra la Casa de Saxa Coburg, a nobililor ruși și a sultanilor din Orientul Mijlociu cu numeroase câmpuri petrolifere și herghelii de neegalat. Miniștrii francezi care ajunseseră președinți erau așezați la vedere printre ramuri de bougainvillea înlănțuite în rame. Amanții erau portretizați culcați sau în genunchi, ca să se închine mamei ei, în ipostaze care transmiteau grandoarea și apetitul ei nemăsurat.

Singurul bărbat care lipsea din Galerie era cel care o intriga pe Françoise cel mai mult – tatăl ei. Poate jurnalul lui Gabrielle avea să-i dezvăluie în cele din urmă identitatea.

Françoise reuși să-și convingă picioarele care îi tremurau să meargă de-a lungul galeriei, către un portret care-i dădea fiori pe șira spinării. Își trecu mâna pe pânză ca pentru a se asigura că imaginea nu era din carne și oase.

În timpul vieții ei, madame Gabrielle avusese orice bărbat dorise. Cu excepția bărbatului al cărui portret îl avea în față Françoise. Grigori Efimovici Rasputin, țăranul charismatic și omul auto-declarat sfânt, legendar pentru crize sale de beție și desfrâu fără sfârșit, o fascinase pe madame Gabrielle. Dar spiritismul lui nebun și presupusa putere de hipnoză o alarmaseră. Prin urmare, decisese să nu-l adauge pe lista ei de amanți. Împăcându-se cu următoarea cea mai bună alternativă, angajase un artist să picteze imaginea unui Rasputin gol, în culmea extazului, cu broboane de transpirație pe piept, cu picioarele încolăcite în jurul ei ca o menghină.

Sub umbra intimidantă a lui Rasputin, Françoise identifică o urmă proaspătă de picioare în mușchiul de pe jos. Împunse cu grijă pământul acoperit cu mușchi și săpă în pământ ca să găsească jurnalul ascuns într-o groapă căptușită cu piele. Se așeză sub portret și deschise cronică trecutului păzit cu strășnicie al mamei ei.

Nu era conștientă de fantoma lui Oscar Wilde culcată pe spate pe o ramură de bougainvillea, cu un chicotit în gât, dornică să-și informeze amanta că secretele îi erau exhumate chiar sub privirea răutăcioasă a lui Rasputin.

Războiul

1870

Scumpa mea Simone, războaiele și epidemiile fac parte din viață. Mult optimism și ceva bani ne pot salva pe noi și pe cei dragi nouă în timpul unor vremuri atât de grele.

Aveam numai șaptesprezece ani când războiul franco-prusac ne-a asaltat casa și familia, un vârtej nemilos care a distrus totul în calea sa.

Parisul a fost asediat de prusaci.

Parizienii mureau de foame, în ciuda brumei de vite și oi care pășteau, ca rezervă de hrană, în cândva abundenta Bois de Boulogne, unde aveau loc de obicei cursele de Grand Prix de la Paris.

Într-un amurg înghețat, noi trei – mama, eu și papa – ne-am dus pe Champs-Élysées. Cu inimile grele și brațele slăbite, am stat la rând alături de alte sute de oameni. Am udat cu lacrimile noastre copacii maiestuoși care mărgineau Champs-Élysées, iar apoi i-am tăiat. Ne trebuia lemn de foc, altfel am fi murit din cauza gerului năpraznic.

Dar Aleea Trandafirilor 13 a rămas la fel de rece și tăcută ca o peșteră de gheață.

Vinul înghețase în butoaie, scândurile de lemn se uscau și crăpau cu trosnete bruște. Ochii tatălui meu își pierduseră căldura, iar atingerea lui, vraja. Oamenii lipseau de la Sabaturi, cuibăriți să se încălzească în căminele lor. Saliva se uscaseră în gurile celor care odinioară nu apucaseră să doarmă visând la eclerele mamei. Mama abia dacă putea să frământa pâine, cu degetele înghețate, cu atât mai puțin s-o coacă, din moment ce ingredientele erau insuficiente.

Mâinile ei furioase au devenit narcoticele minții ei. Își deșira puloverele, șalurile și șosetele și le rețicota în mănuși pentru soțul și fiica ei. Cu cât mai dificilă era situația noastră, cu atât mai repede deșira, cosea și se închidea în sine. Viteza degetelor ei devenise măsura cu care apreciam nenorocirea noastră din ce în ce mai mare.

Tata s-a plâns Dumnezeuului lui, ca și cum ar fi fost un prieten intim care împărțea pâinea cu noi.

– Hashem, te rog să nu lași orașul nostru să se transforme într-un loc al nenorocirii și cenușii. Nu din nou, nu din nou!

Și, ca și cum Atoatecunoscătorul n-ar fi fost deja ascuns în întunecatul, înnoroiatul Paris, care se afunda în duhoare de pește fiert și brânză stricăță, papa a continuat să reitereze condiția noastră jalnică.

– Cum Te aștepți ca aleșii Tăi să supraviețuiască? striga la Domnul lui.

Dar Domnul era de negăsit.

Eu am trăit urcușurile și coborâșurile vieții, chère Simone, iar tu nu. Ai fost norocoasă să te fi născut în lux, să fii crescută și iubită de două femei care te adoră. S-ar putea să consideri că nu e necesar să privești dincolo de prezentul tău și să începi să-ți clădești viitorul cât timp ești încă tânără și optimistă.

Am fost avertizată de spiritele mele colective că e în creștere o epidemie de antisemitism. Dar Valea Zibetelor, cu pisicile ei parfumate și mireasma de lavandă, are să fie ultima atinsă. Prin urmare, m-am angajat în construirea unei noi aripi pentru papa al meu în colțul de vest al vilei. Eu cred și, mai mult decât orice, sper că, atunci când tu, Simone, cu integritate și sânguință, ai să iei cârma proprietății d'Honoré, papa are să accepte Valea Zibetelor.

Providența are obiceiul să selecteze un anumit membru al familiei care să vegheze asupra bunăstării restului clanului. Eu am fost cea fiică aleasă. Și tu ești. După cum știi, eu mi-am luat soarta în propriile mâini și m-am orientat spre realitatea noastră actuală. La momentul potrivit, ai să ajungi și tu să apreciezi importanța asigurării propriului viitor și a celui al întregii familii.

Françoise închise jurnalul cu zgomot, îl îngropă în ascunzișul lui, tasând mușchii cu papucii de satin. Obrajii îi ardeau. Memoriile mamei sale îi fuseseră adresate lui Simone, mai degrabă decât propriei fiice. Cât o dezamăgise pe mama ei? Nu îmbrățișase ea viața pe care fusese crescută s-o accepte? Aceași viață pe care Simone continua s-o respingă? Era, cu siguranță, adevărat că Simone era mai bine educată, avea rezerve enorme de putere a voinței și minte echilibrată, dar își folosea aceste calități ca să lupte împotriva viitorului care-i era hărăzit. Smucindu-se de lângă portretele înghesuite, Françoise se holbă la Rasputin și-i lovi tare coapsa musculoasă cu evantaiul.

Mama ei era pe cale să se retragă, la vârsta de patruzeci și șapte de ani, destul de târziu pentru o curtezană. Depart de a risipi mulțimea de proprietăți și prețioase daruri de artă și bijuterii pe care le adunase de-a lungul vieții sale profesionale de aproape treizeci de ani, ea investise cu înțelepciune. Rămânea una dintre cele mai bogate femei din Paris. Discernământul ei în afaceri îi permisesese familiei sale un stil de viață extravagant. Françoise își strânse neglijoul peste sânii goi. Un norișor de invidie ieși odată

cu aerul suflat din gura ei. Cel mai bine era să nu-și strice liniștea de acum. N-avea nici un chef să-și asume responsabilitatea de a gestiona imperiul d'Honoré. Într-adevăr, Simone s-ar putea să nu fie un candidat rău care să meargă pe urmele matroanei, altfel averea acumulată de o generație ar fi dispărut cu următoarea.

Françoise încercă să răscalească prin trecutul mamei ei. Era dornică să găsească ceva care ar fi putut să-i dezvăluie identitatea tatălui ei – un balsam pentru a calma durerea adunată în inima ei de-a lungul anilor. Asta îi convenise, se gândi ea, din moment ce descurajase intimitatea. Dar, după ce se angajase în exploatarea bărbaților, nu era sigură cine ajunsese să exploateze pe cine.

Copilăria magică a lui madame Gabrielle și rădăcinile ei evreiești erau fascinante, căci acum ea părea mai mult atee decât evreică. Dar de ce avea lacune în narațiunea ei? De ce firul memoriei ei o lua razna când apărea problema tatălui lui Françoise? Informația pe care aceasta o avea despre tatăl ei se oprea la faptul că madame Gabrielle se îmbătase cu absint în noaptea în care fusese concepută Françoise. El fusese un amant de-o noapte. Și ieșise din memoria colectivă d'Honoré fără alte mențiuni viitoare.

Ea ar fi putut la fel de bine să fi fost concepută de luna plină și de absint.

CAPITOLUL 20

Persia, 1901

Trezită de mirosul de carne arsă, alerg la bucătărie. Piciorul de oaie e carbonizat și necomestibil. Arunc scrumul pe buștenii din arzătorul de lemn, aștept ca ultimii tăciuni să moară, și apoi mă întorc în dormitor. Ceva trebuie să fi mers teribil de prost. E trecut de miezul nopții și Cyrus nu e acasă.

Dezbrac rochia lui Françoise, îmi spăl fața, buzele și lobul urechii de fardul unsuros și-mi arunc pe umeri haina lui Cyrus. Afară, o lună palidă coboară în spatele conturului fantomatic al munților. Aurora boreală dansează pe cer. Fâșii de lumină verzi, roșii și violete se ridică și se retrag. Cerul sună ca un concert de Bach, tânguirea a o sută de viori, corul a o mie de harpe.

Ramurile desfrunzite de iasomie din ghivece și trandafirii persani sunt acoperiți cu saci de protecție împotriva unui îngheț timpuriu. Cyrus a încercat, fără succes, să crească *khiar*, castraveți, în ghivece și în straturi pe terenul nostru. N-a venit iarna, dar pe munți s-a așternut o zăpadă timpurie. Insectele se învălmășesc în gropi înghețate. Un șarpe strălucește fluorescent, târându-se sub un bolovan. Croncănitul de ciori răsună deasupra munților care se profilează în umbre albastre, ce capătă luciri trecătoare prin străfulgerările aurorei. Arunc cu o pietricică spre ciori – ce gălăgie fac păsările astea după asfințit. Mi-e dor de *grand-mère* și de spiritele ei. Ea ar fi găsit o explicație iernii ăsteia timpurii, aurorei boreale care a luat-o razna. Dau la o parte zăpada de pe un bolovan și mă așez să observ magia de deasupra capului. Schimbările drastice de temperatură nu mă afectează de obicei, dar acum prin mine trece un fior.

Se aude sunetul unor cizme care scârțâie pe zăpadă.

– Cyrus!

Sar în picioare și îmi fac drum spre poartă, atentă să nu alunec pe zăpada întărită. Nu văd decât umbra pietrei și a muntelui și genele de lumină de la orizont, care se răsucesc și se învârt pe cer.

Mă așez la loc, închid ochii și, de dragul copilului meu, încerc să mă calmez.

Sunetul metalic al zăvorului porții mă face să tresar și să deschid ochii. N-am auzit tropăitul armăsarului lui Cyrus, clinchetul scoaterii șei și nici cizmele lui apropiindu-se.

– Cyrus?

Orchestra de șocuri acustice a aurorei boreale îmi sufocă vocea. Lumina îi conturează o clipă silueta în spatele porții. Și dincolo, ruinele dezolante ale unei lumi profund triste în singurătatea sa.

Mă ridic în picioare și mă duc să-l întâmpin.

O formă fără chip, înaltă și butucănoasă, sub o pelerină neagră și cu glugă, plutește până la mine. Mă lupt să împing poarta s-o închid, să-mi țin echilibrul, să mă opresc să alunec pe zăpadă. Silueta pășește înainte. Îmi blochează drumul. Ține poarta să nu se închidă. Deschid gura. Din gât mi se desprinde un țipăt mut. Mă lupt să-mi adun puterile să alerg la ceainărie și să-i cer ajutorul lui Beard.

Fulgere violente sclipesc deasupra capului. Luminile nordului par să arunce o străfulgerare de o clipă pe pelerina străinului. El îmi așează o cutie la picioare. Mă apucă de mijloc, mă strânge la pieptul lui, cu răsuflarea aburindă.

Țipetele mele reverberează în munți. Venind înapoi ca un bumerang – repetând, din nou și din nou, frica mea.

Conturul unui braț se profilează de sub pelerina lui.

Sclipirea de argint a lamei pe fundalul cerului mâniat.

– Aici!

Direcționez pumnalul îndreptat în jos și-mi expun pieptul.

– În inimă! Nu în burtă.

Nu-mi mai e teamă. Am să protejez pumnii mici și strânși din pânțele mele. Luminile nordului îmi îngheață cuvintele. Îmi împing stomacul în el, ca să-mi protejez burta.

Ca un bloc de gheață, brațul lui rămâne deasupra paralizat. Strânsoarea lui slăbește din jurul taliei mele. Se agită retrăgându-se.

Se împleticește ca un bețiv, trăgându-mă în jos. Ca o păpușă fără viață, cad peste el. Mă eliberează. Mă rostogolesc și mă lupt să mă ridic în picioare cu oasele înghețate.

Cineva se aruncă peste atacatorul meu. Îl bagă în zăpadă.

– Cyrus! strig.

Lama sclipește aproape când de unul, când de celălalt. Să nu fie Cyrus! Te rog! Nu el. Pumnalul sclipește prin aer și se înfige cu totul în zăpadă. Bărbații continuă să se lupte. Unul lovește cu capul în celălalt și-l trănțește. Își umple gura cu zăpadă întunecată de sânge.

– Cyrus?

Strig către demonii de deasupra și vocea mea răsună și capătă forță, stârnind fantomele din umbră, din crăpături și bolovani. Copilul lovește ușor în burtă, inima mi se zbate în piept. O armată? Dușmani? De ce? Panglici de foc luminează cerul și, pentru o clipă, noaptea se transformă în zi, iluminând conturul a numeroase siluete care se estompează în zare.

– Cyrus!

– Sunt eu, Beard.

Adun zăpadă și-mi frec fața cu gheața rece ca o lamă de ras.

– Unde e Cyrus?

– Nu știu, răspunde Beard cu sufletul la gură. Un străin a trecut pe la ceainărie, apoi alții – mulți alții. Asta e neobișnuit. Am devenit bănuitor.

Lovește cutia de la picioarele mele.

– Ce-i asta?

Arăt cu mâna spre corpul de jos.

– Atacatorul meu a lăsat-o baltă. E mort?

– Da, nu te uita. Așteaptă, nu atinge nimic.

Se apleacă să verifice cutia, o întoarce și-și trece mâinile peste carton. Caută pumnalul pierdut în luptă, îl smulge din zăpadă și taie sfoara legată în jurul cutiei. Saltă capacul. Sare înapoi, scăpând cutia.

Stau paralizată în timp ce el se apleacă și scoate ceva.

Sub orchestra haotică a luminii de deasupra, privirea mea cade pe obiectul pe care Beard îl ține în sus. Mirosul înțepător de putrefacție mă face să mă clatin. Mă apuc de poartă să nu leșin. Aurora boreală luminează urechea cu picățele a armăsarului lui Cyrus. Punctele de culoarea plumbului. Muchia tăiată, cu sânge închegat emană un miros dezgustător.

Cu duhoarea de sânge în nări, cad în genunchi.

– Beard! Beard... El unde e?

Beard mormăie ceva despre duhurile rele din ceruri – o premoniție de nenorociri viitoare. Încearcă să mă ridice.

– Probabil că e mort, *Khanom*, mort.

Îl pălmuiesc peste față. Îl împing. Îl lovesc cu piciorul. Îmi înfig ghearele în cămașa lui, rupându-i-o în spate.

– Cum îndrăznești să spui că e mort?! Lasă-mă în pace! *Nu* e mort.

Adevărul mă înjunghie în burtă.

Îmi strâng coapsele să-l țin pe fiul meu și să scap de durerea umedă dintre picioarele mele.

CAPITOLUL 21

Yaghout se aruncă pe mormântul imaginar al fiului ei, cu brațele pline de tufe de trandafiri și iasomie.

Un bocet colectiv se ridică și răsună în munți.

Doi bărbați o ridică și o susțin între ei.

Mă duc în brațele ei.

– Recită kadiș pentru Cyrus? Chiar e mort?

Mă împinge deoparte cu o mână.

În rochia roșie de jersey care-i plăcea lui, stau în grădina lui, înconjurată de familia lui, o pâclă neagră. Ritualurile de doliu sunt o bolboroseală neclară, cu pauze de insuportabilă conștientizare. Singura mea dorință e să găsesc și să apăr trupul soțului meu de ravagiile timpului, să-l conserv cu uleiuri prețioase și cu perlele parfumului meu pe moarte.

Ce vulgar să poarte roșu la înmormântare, șoptește cineva. El purtase alb, în sfidarea lui. Eu am să port roșu.

Stomacul meu e aproape plat, tamponul dintre picioarele mele îmbibat în sânge. Au trecut sufletele pe deasupra capului ca niște molii, ca niște fantome ale bunicii îmbătate cu absint? Cyrus e mort? Știe că și-a pierdut fiul pe care l-ar fi învățat să se ocupe de cai și să poarte un pumnal la vedere?

Cu ochi care nu clipesc, rabinul Șlomo Pocăitul recită kadișul de jale în grădina în care Cyrus a făcut vegetația să răsară din pământ. Rabinul se roagă la Cel Atotputernic să odihnească în pace sufletele lui Cyrus și Elijah și să dea răbdare familiei lor și o viață lungă. Inspectând soarele nemilos de pe cerul alb, rabinul îl imploră pe Domnul să Își arate una dintre minuni.

– Ca să pot să clipesc din nou, Doamne, ai milă de robul tău.

Ceva plesnește în pânțelele meu, o crenguță uscată și încăpățănată care se agață de amurgul speranței. Apuc brațul osos al rabinului și-l asigur că nici o minune n-are să se întâmple în casa asta.

– Deci, clipește dacă trebuie, rabine. Nu te chinui.

Cu cartea în mână, oamenii murmură rugăciuni care n-au să-mi aducă fiul înapoi. L-ar aduce pe Cyrus înapoi? Își rup cămășile de doliu. Îmi vâr un deget într-un volan al rochiei și o rup. Am să rup tot ce vreau.

Ulii zboară în cerc deasupra, pregătindu-se să se repeadă ca și cum ar fi invitați la o *fête*.

Ce-a mai rămas de jertfit?

În casa noastră, unde mi s-a spus că nu trebuie să mănânci dulciuri și să pui flori, clanul care ne-a izgonit urcă prin trecătoarea sinuoasă să ne ofere hrană scăldată în lacrimi. Își lasă pantofii la ușă și se așază pe perne azvârlite pe covor, pe pardoseala de piatră, peste tot. Tăvi cu ceai fără zahăr sunt trecute de la unul la altul. Sunt mirosite buchete de mentă, castraveți decojiți și sticle cu apă de trandafiri și sunt murmurate binecuvântări. Tăvi de aramă cu linte și orez aburinde, omlete cu cartofi și ceapă, mentă și ceapă verde umplu casa cu duhoare de moarte. Femei fără chip bocesc și-și suflă nasurile jupuite cu colțurile chadorurilor. Bărbații se leagănă înaintea și înapoi în rugăciune. Copiii se ascund în colțuri, improvizând jucării din vase, cupe și polonice. Nimeni nu stă pe salteaua japoneză a lui Cyrus. Mi-l imaginez intrând, bătându-și ușor cizma cu bastonul și cuprinzându-mă în brațe ca să continuăm de unde am rămas, să ne creăm propria istorie și cronică a iubirii noastre.

O panglică fumurie a apărut peste noapte în mijlocul părului meu – Marea Roșie s-a despărțit – din cauza durerii prin care trec, presupun. Un alt mister adăugat dispariției lui.

Stigmatul curvei franceze, șoptește o femeie, ascunzându-și gura cu mâna, de parcă asta ar fi domolit mușcătura.

– Nu plânge, zice Pearl sorbind din ceaiul negru. Ești puternică; ai să treci peste asta. Nu, nu, mușcă-ți limba, nu blestema. Dumnezeu e mare. Timpul are să vindece.

De ce e Pearl aici? N-am nevoie de ea acum. Minte mea e o mlaștină de neîncredere, privirea mea pendulează în jurul camerei căutând-o pe Yaghout – am nevoie de mama lui Cyrus. Vocea ei se aude din bucătărie. Cum de poate să-i pese de cină acum? Dau

din cap ca o marionetă, recunoscând o femeie costelivă, cu părul strans pe cap în formă de con, două femei care alăptează și-și tamponează obrajii umezi. Copiii se întind prin cameră sau moțâie în poala părinților. Beard stă într-un colț pe covor, cu picioarele încrucișate, purtând o cămașă albă pătată de grăsime, etalându-și bicepșii bombați, cu tarantula tatuată sumbră și lipsită de viață pe braț. Își coboară capul de parcă ar fi stingherit și se uită la punga de pe genunchi. Vreau să mă duc la el, dar o astfel de mișcare ar fi nepotrivită. El apucă punga într-o mână, iar cu cealaltă arată spre ea.

Nu șovăi și mă așez lângă el. Ca și cum abia aștepta momentul, mi pune punga în poală. Din ea mi se rostogolesc în palmă obiecte granuloase.

Asta e a ta, șoptește el ferindu-și privirea melancolică. Trebuie să pleci din Persia. Imediat!

Mă ridic în picioare și mă duc spre dormitor. Sunt în doliu, știu, nu ar trebui să mă plimb, alții ar trebui să mă servească dacă am nevoie de ceva – o înghițitură de mâncare, un pahar cu apă –, dar asta va trebui să fac. Călcâiul meu se prinde într-un volan, trăgându-mi decolteul în jos.

Ajung față în față cu Yaghout.

Buzele ei odată roșii sunt palide și lipsite de viață pe pielea pământie. Sprâncenele groase și arcuite se înnoadă într-o încruntare și ochii ei de culoarea curmalelor sunt încercănați și ridați la colțuri. A îmbătrânit. Își înfinge degetele în umerii mei. Vreau să mă îngrop în brațele ei și să vărs un potop de lacrimi pe umărul ei.

– Mi-am pierdut fiul, zice ea ca și cum eu nu știam.

Ochii ei copleșiți de durere scotocesc prin ai mei ca pentru a descoperi prezența lui Cyrus, ca și cum eu sunt motivul pentru care ea trebuise să se angajeze în excursia asta pe munte.

Îi iau cu delicatețe mâinile de pe umerii mei, ținându-le strâns, căutându-l pe Cyrus în ea.

– Yaghout *Khanom*, și eu sunt la fel de disperată ca și tine. Crede-mă.

– Atunci, nu te plimba pe-aici ca și cum am pierdut vreo mârtoagă sălbatică.

O trag în brațele mele și-mi odihnesc capul pe umărul ei.

– Yaghout *Khanom*, ai pierdut și un nepot, copilul meu.

Prinsă în îmbrățișarea ei, auzindu-i vaietele în urechi, știu că m-a iertat.

CAPITOLUL 22

Vechea oglindă din dormitorul meu reflectă imagini de perii de păr, pudre de față, balsam de buze cu gust de ghimbir – delicios, murmură el –, rujuri de seară, nuanțe de oranj pentru zi, fard de obraz pentru estomparea pistruiilor – își pune degetul arătător pe fiecare – mici comori – să nu le acoperi. Trec peria prin minunata șuviță argintie din părul meu. Un semn de la Cyrus? Are să mi se descopere în oglindă dacă mă uit destul de mult?

– Fantomele iubesc oglinzile, spunea madame Gabrielle. Acolo sunt reflectate viețile lor din trecut.

Oare spiritul lui e cu ea acum, cu ea, care a crezut că am ochii și urechile potrivite să văd și să aud spiritele?

Bretelele lui Cyrus sunt atârinate de oglindă – o altă emblemă de sfidare, căci persanii consideră bretelele străine. El refuza să fie amenințat, refuza să fie forțat să fie conformist.

De aceea dispăruse?

Răstorn punga pe care mi-a dat-o Beard pe cuvertura de pe pat pe care am cusut-o din bucăți de neglijouri, jupoane și *soutien-gorge*. Cyrus ar fi vrut să dezleg misterul ăsta pe cont propriu. Nu detesta nimic mai mult decât să-și expună viața privată, să dezvăluie detalii pe care lumea n-avea dreptul să le știe. Golesc conținutul pungii pe cuvertură. O bucată de hârtie împăturită zboară afară și pe spatele ei sunt picături lucioase și rotunde de sânge. O nestemată se rostogolește, vârandu-se în cusătura unei porțiuni de crinolină cusută de un pătrat de șifon.

Mă bate gândul că diamantul roșu l-a dus pe Cyrus în mijlocul pericolului, cercelul care a reprezentat primul lui succes. Își purta averea la lobul urechii.

Și l-au jefuit – nu de viața lui, mă rog să nu fie așa.

Fițuica șifonată și veninoasă mă avertizează – „*Shaunce Banou*”: *părăsește Persia, altfel te alături soțului tău mort. Ai avut noroc o dată. Asta n-are să se mai întâmple. Ia bogăția asta care o să-ți ajungă tot restul vieții tale și dispari.*

Shaunce Banou – Doamnă Norocoasă – repet din nou și din nou. Cum sunt eu norocoasă? Cum aș putea să renunț la casa în care colindă spiritul lui Elijah? În care Cyrus ar putea să pășească în orice moment? În ciuda mulțimii de îndoliați din cealaltă cameră, în ciuda afirmației solemne a lui Beard, în ciuda urechii tăiate de cal, Cyrus n-are să fie mort cât timp nu-i văd cadavrul.

„*Shaunce Banou*“. Mi-a zis el vreodată așa? „Doamnă Norocoasă“.

– Și dacă nu sunt pe-aproape, tot am să găsesc o cale să fiu cu tine, mă asigurase el.

Sar în picioare și caut un semn.

Cyrus ar fi lăsat un testament, un document. Caut sub pat, inspectez dulapuri și sertare, verific în spatele oglinzii. Ochiul îmi cad pe polița de deasupra sobei și pe desaga tallitului și știu că e aici, cu mine. Numele persoanei care are să-mi fie de ajutor e ascuns în Biblia lui. Mângâi taftaua, bag o mână înăuntru și simt marginea materialului. O notiță și un plic de hârtie velină cad din carte. Deschid plicul și scot singura foaie de hârtie cu scrisul lui de mână îngroșat, cu cerneala scursă pe alocuri și înecând textul. Îmi imaginez sudoarea de pe degetele lui pătând scrisul. Trebuie să fi fost înspăimântat.

Dragă Simone,

Dacă citești mesajul ăsta, înseamnă că am fost ucis. Nu-mi plânge moartea. Ai fost cel mai frumos lucru din viața mea și nu te-aș fi schimbat pentru nimeni și nimic. Eu, în schimb, nu ți-am adus nimic altceva decât durere. Nu rămâne în Persia. Nu te ține nimic aici. Crește-l pe fiul nostru ca om liber în Franța. Regret că nu sunt lângă tine în timpul sarcinii, dar ce-am găsit în Africa mi-a întărit bănuielile care m-au trimis acolo. Nu fi supărată pe mine că nu ți-am povestit mai multe. Dacă ești interogată vreodată, un sincer „Nu știu“ are să te salveze.

Spune-i despre mine fiului nostru.

Învață-l să-și aprecieze integritatea mai presus de orice altceva.

Împăturesc și despăturesc hârtia, o miros și mi-o frec de obraz. Revelația că fusese ucis amenință să stingă și ultima flacără a speranței. Adun nestematele împrăștiate pe divan și le las să cadă peste urma corpului lui lăsată pe patul nostru. Sunt astea granate? Sau rubine sânge de porumbel? Răsucesc una, lumina căzând pe fațetele dintr-o bucată. Sunt la fel de strălucitoare ca rubinele birmaneze, din regiunea Mugak, deja epuizată. O anumită fluiditate tremurătoare din miezul lor mă trimite după lupa de pe etajera de deasupra patului. În ciuda lecțiilor lungi primite de la Cyrus, nu sunt sigură de descoperirea mea, dar la prima vedere, scânteietoarea picătură de apă care tremură în miezul lor le face mai transparente decât rubinele.

L-am întrebat odată cum a ajuns monsieur Jean Paul Dubois la atât de multe diamante roșii. Diamantele roșii sunt aproape imposibil de găsit, a răspuns Cyrus. Sunt o aberație a naturii, o distorsiune în structura lor chimică, ce afectează modul în care absorb lumina. Minerul, a adăugat Cyrus, a dat în Africa de Sud peste un filon care a produs un soi extraordinar de diamante roșii, care nu numai că a supraviețuit polizorului de diamante, ci a fost îmbunătățit cu ajutorul acestuia.

Mă prăbușesc, cu pânțelele sensibil, cu capul zvâcnind. Sunt în posesia unei comori de diamante roșii – cinci mai precis. Nu! Șase. Unul se încurcase undeva în cusăturile jupoanelor cusute între ele. Caut prin cute, falduri, inserții și găsesc cercelul cu diamant roșu al lui Cyrus în montura lui originală, cu patru gheare, cu piciorușele și spatele intacte.

Până la urmă, nu diamantul roșu îl căutau ucigașii lui.

CAPITOLUL 23

Discul portocaliu al soarelui stă nemișcat pe culmi, așteptând liniștit căderea nopții. În grădina mea de piatră, smulg buruieni și rup plantele sălbatice încolțite în absența lui Cyrus. Îmi las durerea să se scurgă în pământ, tai rădăcinile încăpățănate, semăn semințele de plante și extermin insectele. Figura mea își recapătă conturul subțire, dar cochilia în care m-am ascuns devine tot mai dură.

Numele pe care Cyrus le-a menționat în trecut încep să se amestece în mintea mea. Monsieur Jean Paul Dubois. Monsieur Amir. Monsieur Rouge. Mehrdad.

Yaghout a venit în vizită. Am întrebat-o dacă îl știa pe Mehrdad. Nu-l știa. Ea știa doar că obiceiul de a sta în compania bocitorilor are rostul lui. Nemaivorbind de faptul că durerea unei bocitoare ar putea duce la nebunie. Agită zahăr întărit într-un pahar cu apă și îmi întinde o farfurie cu halva de șofran.

– Asta are să-ți încălzească pânțele, să-ți întărească inima. Nu spune nimănui că ți-am dat dulciuri.

Am băut ceai dulce. Am mâncat halva. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace. Yaghout pleacă. Dar Beard a devenit o prezență permanentă dincolo de gardul casei mele. Îl strig din grădină:

– Beard, vrei să vii la o ceașcă de ceai?

El lasă capul în jos și murmură că se simte perfect unde e, cu o expresie enervată – poate supărare, dar cu siguranță neliniște – vizibilă pe fața lui.

Deschid poarta, urc și ocolesc un bolovan, apoi altul, evitând marginile zimțate, ca să ajung față-n față cu el. Schimb dintr-o mână-n alta lopata de grădărit de care mi-a făcut el rost de la Teheran, încercând să-mi bag mințile în capul meu încăpățanat. Sunt la un pas să-i cer fie să-mi împărtășească îngrijorarea lui, fie

să mă lase-n pace – pentru totdeauna –, fiindcă n-am nevoie de însoțitor. Dar asta nu e în întregime adevărat. Seara, când nu-mi mai suport durerea, îi caut cafeneaua și câteva fumuri din narghileaua lui. Atentă să nu-i rănesc sentimentele, ezit înainte să-mi las lopata la picioarele lui.

– Ce este, Beard? Îmi spui?

Apoi bărbatul ăsta care e silit să lase jos ochii în prezența mea, care consideră că e dificil să mi se adreseze direct, mă ia de braț.

– *Beh harf man goosh bedeh!* Ascultă! Au să te ucidă și pe tine dacă nu pleci.

– Cine?

– E mai bine pentru tine să nu știi.

Despăturește un ziar și-l netezește pe genunchi.

– Nu e nimic aici! Nici o veste despre moartea lui nici aici. Nimic! Există un motiv.

Are dreptate. Și eu m-am mirat de tăcerea neobișnuită când am verificat prin ziare și am tras cu urechea la conversațiile din cafenea. M-am așteptat chiar ca Beard însuși să-mi pună câteva întrebări despre acea noapte. Dar nici un cuvânt. Ca și cum Cyrus, stimatul bijutier al șahului, n-ar fi existat. Ca și cum el n-ar fi meritat o mențiune în ziare.

Beard înclină capul.

– Dumnezeu mi-e martor, l-am iubit pe Cyrus ca pe un frate. Și pe tine te respect, *khanom* Simone. Te rog să te întorci în țara ta!

– Atunci ei au să câștige. Atunci n-am să găsesc niciodată cadavrul lui Cyrus.

Scuturând trist din cap, murmură că înțelege că sunt franțuzoaică și nu cunosc obiceiurile persane.

– Dar asta e o lume foarte periculoasă. O femeie singură n-are să supraviețuiască.

– Cyrus ar fi vrut ca eu să-i caut trupul.

Încerc să-l conving pe Beard, să mă conving pe mine.

– Nu! Te-a iubit. Ar fi vrut să trăiești.

– Dar de ce m-ar vrea cineva moartă, Beard?

Ridică un picior atrofiat și îl sprijină pe o stâncă. Partea din spate a papucilor lui de pâslă e îndoită sub călcâiele bătătorite, imune la gheața de sub picioare. Bagă mâna în buzunarul pantalonilor, iar tarantula tatuată i se chircește pe biceps. Scoate un plic și-l întinde pe coapsă. Desface o scrisoare, o netezește cu grijă.

Îmi dă hârtia albăstruie de turnesol pe care Cyrus a înregistrat odată povestea noastră eșuată. Scrisul lui senzual, vârful îngroșat al stiloului, cerneala pe care a creat-o combinând lapis și alge verzi se holbează la mine. Pântecelul mi se cutremură, plângându-și golul.

Beard își ferește ochii de la mâna mea apăsată pe burtă. Dinții lui mici și galbeni se văd dincolo de șuvițele răsucite ale bărbii. Îmi strâng nodul de la basmaua de pe cap și mi-l vâr în păr. Mă aplec înspre muntele acoperit de zăpadă. Scrisul de mână al soțului meu inundă foaia.

Dacă mi se întâmplă ceva – scrie el – să ai grijă de Simone și de fiul meu.

O frază, și Cyrus mă leagă de Beard în moduri pe care nu pot să încep să le pătrund.

– Cyrus știa că e în pericol! am murmurat cu voce tare.

– Știa, Simone. În cafeneaua mea circulă informații secrete. Dacă aud ceva, de obicei îmi scot din minte. Nu întreba mai mult, mă avertiză Beard. Nu vorbi cu nimeni. *Motevajeh hastid?* Înțelegeți?

Scoate un plic din hârtie de Manila din buzunar.

– Aici ai tot ce-ți trebuie să ajungi la Paris. *Khoda Hafiz*, Allah să te aibă în pază.

– Cine ți-a dat punga asta? Cum arăta?

– Nu am observat nimic neobișnuit la el, decât că purta un cercl cu diamant roșu, la fel ca Cyrus.

CAPITOLUL 24

Paris, august 1900

– Diamantele roșii sunt o pacoste, *grand-mère*. Și nu sunt interesată de bijutierul persan, zise Simone, confruntându-se cu madame Gabrielle peste biroul acesteia.

Cu o hartă a Parisului întinsă pe masă, bunica își înmuie tocul într-o călimară. Suprapuse o linie roșie peste reprezentarea străzilor și bulevardelor pe care trăsura persană avea să se îndrepte dinspre palatul președintelui către vilă. Un semn de exclamare fusese făcut în punctul în care apărea pe hartă Vila Gabrielle – destinația lui.

– Orașul e teribil de aglomerat zilele astea, exclamă ea. Ce crezi? Are să sosească la timp pentru ceai sau pentru cină?

– Chiar contează, *grand-mère*? Nu vine pentru ceai sau cină, ci să se bucure de compania ta.

Madame Gabrielle încercă din nou.

– Și tu ai să te bucuri de compania acestui domn rafinat și s-ar putea chiar să-ți dorești să-l cunoști mai bine. A venit tocmai din Persia, cu șahul și anturajul regal al acestuia.

– Expoziția noastră a atras 50 de milioane, exclamă Simone. Încă unul nu contează. N-ai ieșit în ultima vreme? De la Champ-de-Mars tot drumul spre Les Invalides și dincolo de asta e aglomerat. Deci, are să întârzie și el, ca noi toți zilele astea.

– *Oui, oui, c'est vrais*, cu toate astea, doamnele cultivate ca noi trebuie să-i impresioneze cu bunele lor maniere pe străini, indiferent de situație. Ar fi potrivit ca noi, toate trei, gazdele d'Honoré, să întâmpinăm un astfel de oaspete. Mi-ai face o mare favoare, *chérie*, dacă l-ai întâmpina pe bijutierul persan ca pe un membru al familiei.

Simone păși mai aproape de birou și se aplecă să se uite mai bine pe hartă. Desigur, ea mai degrabă ar fi citit sau ar fi cutreierat dealurile cu Sabot Noir. Pe de altă parte, să pierzi vreo două ore n-avea mare importanță pentru ea, deși pentru bunica ei ar fi contat enorm.

Dacă asta vrei, *grand-mère*, am să încerc să fiu acolo, răspunse ea dându-i un sărut pe frunte bunicii ei.

Madame Gabrielle nu zâmbi și nu-și dezvălui încântarea. Diamantele roșii erau cunoscute că provoacă reacții pasionale. Armăsarii ei își ieșiseră din minți și erau într-o stare constantă de excitare, păunii erau într-o frenezie a împerecherii. Françoise își anulasese apariția la restaurantul lui Maxim, unde ar fi trebuit să-l întâlnească pe Prințul de Wales. Madame Gabrielle însăși renunțase la seara ei la Operă, cedând biletele pe care le avea tatălui lui Sabot Noir și soției sale, Effat, care o șantajase pe Françoise să-i împrumute mantia de leopard în acea seară.

Simone se duse în budoarul ei ca să încerce rochia pe care croitoreasa o brodase pentru această ocazie și care zăcea în dulap. Se uită în oglindă, șocată de oroarea cu care se confrunta. Taftaua era prea roșie și deloc potrivită cu părul ei, cutele corsetului erau prea strâmte și volanele exagerate. Rupse gulerul de dantelă. Vârî un deget într-unul dintre volane și-l rupse. Gata să rupă un alt volan, auzi tropăit îndepărtat de copite. Plecă din apartamentul ei, traversă coridorul și intră în balconul cu vedere la parc și la drumul care șerpuia spre casa ei.

Balconul era punctul de observație de unde zărise prima dată un pretendent așteptat de mama ei, un oaspete pe care bunica ei îl numise un „vechi prieten“, și unde îl întâmpina de obicei pe rabinul Abramovici, cel care o ținuse ancorată în realitate și-i amintea de decadența din jur.

– Aerul încărcat de pofte pe care-l respiri e otrăvitor, avea să-i reamintească el în mod repetat. Nimic altceva decât o acumulare de miraje amăgitoare.

El a fost cel care, fără cea mai mică urmă de jenă, o îndrumase cu privire la aspectele intime. În timp ce pentru mama și bunica ei primul ei ciclu menstrual fusese prilej să-i planifice serate ca s-o prezinte susținătorilor bogați, străbunicul nu ezitase să-i dea sfaturi sensibile. O femeie se cufunda în mikvah în a șaptea zi a ciclului

menstrual, înainte să se alăture soțului ei. Era un mitzvah obligatoriu pentru soț să aducă daruri de Sabat și să-și satisfacă soția la pat – altfel ea avea dreptul legal la divorț. În timp ce Françoise și madame Gabrielle nu găsiseră loc în viața lor pentru tradiția rabinului Abramovici, el transmisese importanța credinței pentru a-i da o bază solidă lui Simone în vremurile dificile. Își comparase soția decedată cu marile matroane evreice: Sara, Rașela și Rebeca.

– Devotamentul și respectul sunt baza tuturor relațiilor, spunea el. Asta e a unsprezecea poruncă.

Zgomotul roților trăsurii, câteodată întrerupt, alteori înăbușit de curenții de aer, se auzea mai aproape și Simone se întreba pentru o clipă dacă diamantele roșii chiar influențează elementele. Detectase cu siguranță lăcomia purtată de vânt, sudoarea cailor și mirosul de ulei al pielii uzate. Are să vină persanul în haine tradiționale, cu amuzanții pantofi de pânză și pălăria în formă de con?

Trăsura se apropia, și ea se aplecă peste balustradă ca să vadă mai bine. Își pierdu echilibrul, țipând de frică. Bunica ei o prinse din spate. Netezindu-i fusta, madame Gabrielle își puse brațul în jurul umerilor tremurânzi.

O trăsură coti cu zgomot, în goana a doisprezece armăsari albi care galopau spre Vila Gabrielle. Porțile mari fuseseră larg deschise, ca să permită intrarea trăsurii ale cărei roți se opriră în fața treptelor care duceau sus pe terasă.

Un roi de licurici pâlpăiră ca niște flăcări mici și verzi, se adunară în număr mare și se năpustiră asupra cailor. Cei patru vizitii de pe capra din față pierdură de sub control armăsarii, ale căror nări se lărgiră și cozile zvâcniră să alunge licuricii care le intrau bâzâind în urechi.

Răutăciosul monsieur Günter șuiera în urechea lui madame Gabrielle, avertizând că, deși licuricii păreau inofensivi pentru un ochi novice, în realitate aceste insecte desfrânate ademeneau oamenii să se devoreze unul pe altul. Alarmată de acest semn rău, ea își deschise evantaiul cu o mișcare simplă a încheieturii mâinii și alungă fantoma. Nu-i plăcea asta deloc. Creaturile capricioase apăruseră din senin, în cel mai nepotrivit moment.

După ce alungară licuricii, vizitii săriră jos ca să așeze un taburet și să deschidă ușa trăsurii.

Îeși un uriaș.

Își ridică brațele masive tatuate cu războinici mitologici în poziții ostile de luptă. Într-o mână îi atârna o cutie de fier cu un sistem de închidere greoi. Se uită în dreapta și-n stânga, cu capul ras strălucind în soare, cu pantalonii umflați fluturând în vânt, în timp ce licuricii tăbărau asupra lui. El cântă ceva tare într-o limbă ciudată, care le înspăimântă pe madame Gabrielle și Simone și alungă insectele.

Simone icni, ridicând brusc mâna la gură.

Madame Gabrielle, incapabilă să-și creadă ochilor, își apăsă palma peste inimă de parcă avea să-i iasă din piept și să sară de pe balcon.

– *C'est ne pas vrais*, mormăi ea.

Ce să se fi întâmplat cu bijutierul persan? Cine era matahala asta? Ce monstru bătăran îi trimisese acasă prefăcutul de ministru al Curții? O luă pe Simone de braț și o conduse înăuntru.

Simone se simți triumfătoare. Sosirea pe care bunica ei o vestise cu atâta tam-tam era un coșmar. Zăbovi în prag, uitându-se cu o expresie încrezută spre bunica ei.

Madame Gabrielle auzi sunetul unei uși care se deschide, aruncă o privire în spate și, cu Simone după ea, reveni pe balcon.

Bijutierul persan sări sprinten pe partea opusă a trăsurii. Își întinse picioarele lungi, își scutură trupul subțire ca o pisică mare și închise ușa trăsurii cu un baston cu vârf de argint. Părul lung până la umeri era prins într-o coadă de cal, iar barba castanie era tunsă perfect. Tunica neagră era deschisă neglijent, descoperind un piept musculos înnegrit de soare, sfidând imaginea lui Simone despre un bijutier închis într-un atelier.

Un diamant roșu îi strălucea în lobul urechii.

Urcă treptele câte două odată, lovind cu bastonul fiecare treaptă, apoi merse agale pe terasă spre casă.

Simone îl urmări de la înălțime. Când își scoase batista de dantelă de la corset, revolverul i se lovi de balustrada din fier forjat, iar batista îi alunecă din mână, zburând în jos.

El auzi clicul metalului, se uită în sus și ridică bastonul ca să prindă batista cu vârful de argint. Își îndreptă ochii căprui spre cele două femei de deasupra capului, dădu din cap în semn de salut și dispăru înăuntru.

CAPITOLUL 25

Françoise se așezase la fereastră, pe jumătate învăluită în lumina filtrată prin muselină, pe jumătate în umbre misterioase. Încrustată cu perle, organza decolteului ei adânc îi dezvăluia sânii plini.

Înainte ca Alphonse să aibă ocazia să-l anunțe pe bijutierul persan, madame Gabrielle făcu un pas înainte și-i blocă vederea lui Françoise, întinzându-i mâna bijutierului.

Simone observă cum legendarele degete neînmănușate pentru această ocazie, cu vârfurile conice și cu unghii de fildeș se ridică spre gura persanului. Cât are să-i țină mâna? Cât de lung are să fie sărutul dat de el pe degetele legendare? Buzele lui zăboviră timp de nouă băți ale inimii lui Simone.

Apoi se apropie de Simone, lăsă capul în jos, își apăsă buzele pe mâna ei dreaptă și-i puse batista în stânga.

Cât timp buzele lui îi atinseră pielea, ea numără optsprezece băți. Transpirația i se prelingea pe spate. El îi eliberă mâna. Abia atunci ea își dădu seama că nu-i studiasse palma, că nu-și amintea ultima dată când nu reușise să se familiarizeze cu o nouă cunoștință fără să-i studieze topografia palmei. De ce i-ar săruta mâna de două ori mai mult timp decât pe cea a lui madame Gabrielle? De ce aceste mâini care mână cai, mânuiesc revolvere și citesc în palmă merită o așa atenție?

Monsieur Gerard Fontanel, protectorul lui Françoise, se postă ferm alături de ea. Era un bărbat corpulent, și se străduia să-și ascundă burta masivă în jachetele la două rânduri. Purta o mustață nervoasă și avea din belșug un păr de culoarea gudronului, care semăna cu o perucă de păslă. În spatele *pince-nez*-ului, o pereche de ochi caramel contrazicea restul expresiei lui șirete. Se ridică în picioare să-l salute pe persan, cu brațul odihnindu-i-se pe un *carnet d'achat* de pe marginea mesei.

Madame Gabrielle se întrebă dacă venise direct de la bancă. Ea lua în considerare posibilitatea ca Françoise să primească, dacă nu o brăţară de diamante roşii, o altă bijuterie importantă.

La vederea pretendentului mamei sale postat în salon, obrajii lui Simone căpătară culoarea rodiei.

Alphonse, care se învârtea pe-acolo ca să fie sigur că totul e în ordine, o conduse spre un scaun şi-i dădu un pahar de apă cu gheaţă.

Persanul, înconjurat de piele palidă, păr albastru, blond şi roşu, de ochi turcoaz, gri-ardezie şi galben-verzui, era fascinat. Fiecare detaliu despre femeile d'Honoré – încrederea, eticheta rafinată şi şocul privirii lor candidă – îi era străin. Dar cel mai mult era captivat de Simone. Parfumul ei îi evoca mirosul de condimente – scorţişoară, chimen, ghimbir de-acasă. Înclinarea capului ei, ca şi cum nu era niciodată destul de sigură ce are să facă sau să spună în momentul următor, îl uimi. Ea nu părea să facă parte din această decadenţă, gestul sfidător de a-şi rupe gulerul rochiei dovedind că e diferită. Surprinzându-şi gândurile rătăcind spre întrebarea când avea să viziteze din nou aceste locuri încântătoare, îşi aminti motivul pentru care era aici. Bărbaţii cinstiţi – cu atât mai puţin bijutierul particular al şahului – n-ar fi vizitat celebra vilă, dacă afacerile n-ar fi cerut-o.

Madame Gabrielle înregistrează privirea încântată a bijutierului, iritarea în creştere a lui Françoise şi eforturile lui monsieur Fontanel de a-i redirecţiona atenţia. Madame se adresează persanului.

– *Alors!* Ai reuşit să găseşti o brăţară cu diamante roşii?

Uriaşul luă un fotoliu şi-l puse în faţa mesei, apoi aşează cutia pe ea, în faţa persanului. Spre uimirea tuturor, se întinse apoi jos, pe covor, la picioarele bijutierului. În caz că diamantele ar fi fost scăpate din greşeală, privirea sa ar fi împiedicat orice tentativă de furt.

Cyrus întoarse o cheie în broască, deschizând cutia.

Françoise îşi strânse fustele, făcându-le să foşnească, îşi deschise evantaiul şi se apropie să se așeze pe canapeaua de pe partea opusă a mesei.

Madame Gabrielle îi aruncă fiicei ei o privire muştrătoare.

Mustaţa subţire a lui monsieur Fontanel zvâcni.

Cyrus puse o lupă pe masă, luă o perniţă de catifea şi o desfăcu. Deschise cu un clic o cutie de satin şi o împinse în mijlocul mesei.

Françoise se apropie de persan, strângându-l de umăr cu o mână, în timp ce cu cealaltă mișca evantaiul cu furie peste sânii ei tremurânzi. Aplecându-se peste umărul lui, aruncă o privire la bijuteria întinsă pe catifea, și o peliculă de transpirație i se formă în decolteu.

Optsprezece diamante roșii de un carat, fixate într-o brățară de platină cu model complicat, licăreau și luau ochii în nuanțe strălucitoare de roșu, violet și purpuriu. Fiecare diamant rar exploda cu vitalitate de neegalat.

Cyrus ridică brățara și, fără să acorde atenție brațului întins al lui Françoise, se apropie de Simone. Prinse brățara în jurul încheieturii mâinii ei, ca și cum ea ar fi fost potențialul cumpărător. Ridicându-i brațul mai întâi în lumina candelabrului, o conduse apoi la fereastră, ca să-i demonstreze în continuare magia brățării lui, jocurile luminii soarelui care cădea pe nestemate și le făcea să pară aproape lichide.

Monsieur Fontanel, care tolerase destul nebunia, mai ales că el era cel care, probabil, avea să se despartă de câteva milioane, se duse la Simone și-o prinse de încheietura mâinii. Desfăcu brățara cu degete de cunoscător. Înainte să apuce lupa ca să examineze primul diamant, fu ridicat în aer de mâinile uriașului. În stare de șoc și furios, nu se zbătu, chiar dacă oasele lui gemură în prinderea monstrului.

– Lasă-l jos, porunci Cyrus calm.

Cu fața cenușie, monsieur Fontanel fu depus înapoi pe covor. Își aranjă cravata, ignorând scâncetul încântat al lui Françoise, și se prăbuși în scaunul pe care Cyrus i-l împinse la spate. Fontanel așteptă ca inima să i se liniștească, puse brățara înapoi pe căptușeală și îndreptă lampa în jos. Îl dureau obrazii, nu numai din cauza efortului de a-și controla furia, ci și a uimirii din pricina comorii din fața lui. Examină pe îndelete absolut fiecare detaliu al celor mai rare diamante roșii pe care le întâlnise vreodată. Din ce colț al lumii provin diamantele astea? Cine a fost furnizorul? Cum a dat persanul peste ele?

Madame Gabrielle urmărea cum relația dintre Fontanel și pietrele prețioase evolua într-o afacere obsesivă. Îi studie admirația în creștere, maniera tacticoasă în care răsucea brățara ca să verifice fiecare piatră, cu privirea tot mai pierdută.

Puse brățara jos, își trecu un deget peste fiecare piatră irizată, ca și cum dezmierda ochii unei amante. Privirea i se înalță spre tavan și rămase acolo o vreme care lui Françoise i se păru o eternitate. Îi dădură lacrimile de emoție.

Madame Gabrielle, strângându-și șiragul de perle în jurul gâtului, îi urmări privirea lui Fontanel, imaginându-și-l reflectând atât asupra favorurilor extraordinare pe care generozitatea lui avea să le atragă, cât și asupra consecințelor dureroase în cazul în care refuza să cumpere.

– *Non! C'est n'est pas vrais!* strigă Fontanel, vocalele ciocnindu-se una de alta. Imposibil! De neconceput! Aruncă brățara în sus.

Gigantul țâșni cu o agilitate rară pentru un om atât de mare și prinse brățara în aer.

– O rușine, strigă Fontanel. Să încerci să-mi bagi pe gât granate în loc de diamante roșii!

Françoise scoase un țipăt și leșină pe spate în oceanul de satin al fustelor ei.

Madame Gabrielle nu fu deloc dezamăgită. Dimpotrivă, ea îl admiră pe monsieur Fontanel că obținuse o bine-meritată răzbunare.

Simone rămase lângă fereastră, mușcându-și buzele. Soarele la apus îi strălucea prin păr și peste pistruii în nuanță de chihlimbar.

Cyrus deschise caseta cu o mișcare bruscă, luă brățara și o închise la loc. Ca și cum nimic important nu se întâmplase, se adresă lui madame Gabrielle și lui Françoise, care își recăpătase cunoștința cu ajutorul lui Alphonse.

– *Mesdames*, zise el, înclinându-se adânc. Am să plec acum.

Scoase ceasul de buzunar, îl deschise și apăsă cu vârful unui deget în interiorul capacului concav. Atinse pistruii de pe gâtul lui Simone. Ridicându-i mâna, îi puse în palmă ceva ce semăna cu un bob de orez, apoi îi închise degetele.

– Îți mai datorez douăsprezece, mademoiselle. Câte unul pentru fiecare pistrui.

Ieși cu pași mari din Vila Gabrielle. Porțile se închiseră zăgănind în urma lui. Ecoul copitelor se stinse.

Simone deschise pumnul. O așchie de diamant roșu fusese depusă pe linia vieții care se întindea pe toată lungimea palmei.

Are să revină. Încă douăsprezece vizite.

CAPITOLUL 26

Simone își băgă o mână în buzunarul pantalonilor scurți de călărie; în cealaltă ținea una dintre cărțile de istorie persană ale lui Alphonse. Răsuci așchia de diamant roșu între degetul mare și arătător. Când avea să se întoarcă Cyrus? Are să-i ascundă următorul diamant într-un trandafir alb, în tivul unei tunici kurde sau între foile unei cărți de poezie? Își apăsă gura pe dosul mâinii, unde strălucea amprenta buzelor lui. Își aminti cu bucurie indiferența lui față de afectarea cochetă a mamei ei și cum îl ignorase pe imbecilul de monsieur Fontanel. Neputând să doarmă, decise să-și petreacă cea mai mare parte a zilei în pădurea din spatele Văii Zibetelor cu Zola, armăsarul numit după prietenul lui madame Gabrielle, Émile.

Cercelul cu diamant roșu – un univers misterios de culori fascinante – pe care-l purta Cyrus îl determinase pe Alphonse să-i dea lui Simone o carte despre semnificația mitologică a nestemateilor și proveniența lor geografică. El trăsesse cu urechea la bârfele negustorilor și descoperise că discreția era esențială în comerț și până și negustorii din Congo, Rusia și chiar India străbăteau drumul până la Paris cu diamante pentru câțiva clienți de elită.

Era captivată de originea diamantelor – o formă pură de carbon creată în urmă cu peste o sută de milioane de ani, sub presiune uriașă și căldură subterană imensă, până când ploaia și eroziunea le eliberase din scoarța terestră, spălându-le la vale, pentru a se depune în pietrișul albiilor, pe fundul oceanelor sau în solul roșu al provinciei angloze Lunda Sul. Selectivitatea naturii o fascina. De ce anumiți atomi de carbon se dezvoltaseră în diamante, în timp ce alții rămăseseră grafit obișnuit? Se pierdea în povești ale „anumitor“ nestemate pentru care se ceruse o recompensă:

Braganza, un diamant cât pumnul numit după casa regală portugheză, furat de la Coroana Portugaliei și transportat în Franța într-o casetă cu patruzeci de mii de monede de aur.

Să fie oare sângele minerilor maltratați, ochii aprinși ai dragonilor care păzeau minele clandestine sau lacrimile copiilor puși la muncă grea la originea diamantelor roșii? Oare spiritele bunicii ei ar fi putut să împărtășească pepite de înțelepciune în privința lui Cyrus și a diamantelor lui? „Cyrus!“, repetă iar și iar, și apoi „Simone“, savurând similitudinile dintre ei și poezia lor care rima.

La o oarecare distanță de vilă, fugi spre grajduri, cu cizmele afundându-i-se în iarba grea de rouă. Dădu ocol grajdurilor și intră prin spate în boxa lui Zola. Se mișcă în tăcere, ca să nu-i trezească pe oamenii de la grajduri, mai ales pe Sabot Noir, care nu i-ar fi înțeles dorința de a fi singură cu armăsarul ei și fără șa sau scări. Îl mângâie pe Zola, cu pielea lui de mătase aspră atât de cunoscută, și îl privi în ochii blajini, de animal domesticit. Un cal mai năruș era mai potrivit pentru starea ei de spirit din dimineața asta. Trecând dintr-un grajd în altul, atinse, mirosi și vorbi în șoaptă fiecărui cal. Neliniștit în boxa lui, ridicând cu copitele miros de fân și pământ, Molière voia libertate. Ea trase de căpăstru, îl bătu ușor pe grumaz pe calul arab și murmură cu voce scăzută.

Din spatele peretelui despărțitor de lemn, Sabot Noir o urmări pe Simone cum mângâie botul calului, îl bate ușor pe coamă și își apasă obrazul de crupa lui. Nimeni, nici măcar el, nu izbutise să îmblânzească armăsarul ăsta de prăsilă. Avea să reușească Simone? Era capabilă să simtă emoțiile animalelor, să le facă să-i acorde atenție, să alerge sau să galopeze. Caii răspundeau la parfumul ei ca și cum ea ar fi fost o creatură din altă lume. Dar Molière era sălbatic și neîmblânzit. La vederea calului arab care nu riposta, ci își freca botul cu un sforăit liniștit, bătăile inimii lui Sabot Noir încetiniră. Pentru prima dată de când o zărise pe Simone la fereastra lui Françoise, mintea lui Sabot Noir căpătase iar o anumită luciditate. Simone *prefera* compania animalelor celei a bărbaților, la urma urmelor. Ca și el, Simone ocrotea spiritele animalelor și avea o legătură specială cu caii. Cu revelația asta, se consolă singur că ei doi erau nici mai mult, nici mai puțin decât suflete-pereche, într-o lume sucită care n-avea să-i aprecieze niciodată.

Simone păși pe cărarea din spatele grajdurilor, conducând calul afară din clădire. Apa utilizată zilnic pentru spălarea grajdurilor se scurgea pe cărarea în pantă, și pământul umed înăbușea tro-păitul de copite.

Sabot Noir o urmă pe Simone afară din grajduri, după ce înfășură copitele iepei lui cu cârpe, ca să înăbușe zgomotul. Un jet de urină țâșni din îndrăznețul cal arab care fornăia. Familiarul dans de împerechere îl făcu pe Sabot Noir să se gândească, nici mai mult nici mai puțin, că Simone era pe cale să se împreuneze cu caii.

Odată ieșită de pe pământurile Vilei Gabrielle, ea dădu roată împrejurimilor Dealurilor Zibetelor și galopă adânc în pădure. Își înfipse călcâiele în coastele calului, coapsele ei strângând animalul în timp ce ea se întinse, apucând coama, lipindu-și trupul de al calului arab. Armăsarul mergea la trap pe cărarea șerpuită, sub o boltă de ramuri, strecurându-se printre ele.

Sabot Noir făcu iapa să meargă la trap în spatele femeii cu păr de un roșu mai intens decât coama oricărui animal, chiar mai bogat decât cel îngrijit de el cu ulei de in. O urmări în timp ce avansa mai adânc sub bolta de copaci. Își imagina, nu, se aștepta ca ea să se întoarcă și să-i facă cu ochiul, să-și scoată fustele și corsetul și pantalonii de călărie, să-și arunce pistolul în spate ca un semnal pentru el să i se alăture.

Neștiind că Sabot Noir e în spatele ei, Simone exorciză metodic din conștiința ei, ca într-un ritual de curățare, numeroșii bărbați care continuau să treacă prin Vila Gabrielle. Se pregătea pentru Cyrus – un bărbat complet diferit de hoarda de pretendenți care invadau budoarele mamei și bunicii ei.

Trase de coama calului și se opri sub un castan.

Un măcăleandru cu burtă roz fâlfâi din aripi întorcându-se în cuib. Insectele încetară să pălăvrăgească, adăpostindu-se sub pământ. Zibetele o zbughiră adânc în rețeaua lor de vizuini. Descălecă armăsarul, dar nu-l legă, sigură că are să pască în apropiere. Se așeză pe un covor de frunze și își odihni capul de un trunchi de copac.

Sabot Noir încetini în spatele unui pâlcc de copaci. Cu mușchii încordați, își fixă ochii sălbatici asupra ei. I se păru destul de ciudat că se plimba în pădure ca să citească.

Pierdută în istoria persană, uitând de sete, foame sau de pământul jilav care-i uda pantalonii de călărie, Simone lăsă să treacă

o bună parte din după-amiază. Intră în Persia antică într-un moment în care regele Cyrus cel Mare începea construcția marelui oraș Persepolis, capitala ceremonială și spirituală a Imperiului Persan. Rătăci în Sala celor o sută de coloane. Fu lângă regele Cyrus când împărți trofee de război în splendida lui sală. El o conduse pe o scară monumentală încadrată de sculpturi reprezentând națiuni ale lumii antice, cu simboluri ale zeului suprem zarathustrian, Ahura Mazda. Râse cu voce tare, dornică să-și împărtășească opiniile istorice cu Alphonse.

Sabot Noir se simți tensionat. Venise să se împerecheze cu caii? Și dacă da, de ce pierde timpul? Își scoase lornionul de sub șă și-l îndreptă spre cartea ei. *Istoria completă a perșilor*. Bolta de ramuri se transformă în tentacule șuierătoare. Până la urmă, bijutierul persan, și nu calul arab, îi ocupa mintea. Furișându-se mai aproape în spatele altui copac, o privi cum rupe o ramură de deasupra capului și se uită în zare, apoi își curăță frunzele și fructele de pădure zdrobite de pe pantaloni. Încălecând pe Molière, plesni animalul să o ia la goană. Sabot Noir își înfipse unghiile în palme, călcâiele în iapă, zăbala apăsându-i buzele și împingând frâul mai adânc. Prinzând viteză, cu copitele amortizate de cârpe, cu pământ umed și iarbă sub picioare, se apropie de femeia care nu știe nimic de furia lui.

Ferind copacii și luptându-se să descurce bucelele agățate în ramurile joase, ea intră mai adânc în pădure. Un fluierar auriu zbură din ramuri și i se prinse în păr. În timp ce elibera aripile păsării, îl observă pe Sabot Noir, mai aproape acum. Ea îi făcu semn să se îndepărteze, încetinind când calul lui ajunsese la trap lângă Molière.

– Vreau să fiu singură, strigă ea.

Cu frâiele strânse într-o mână, el îl prinse pe Molière de coamă și-l opri brusc.

– Dă-i drumul! strigă ea. Ce faci?

Observă cârpele legate de copite, venele de la gâtul lui ieșind în evidență precum corzile răsucite.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El sări de pe cal, fără să dea drumul coamei lui Molière.

Simone se prinse cu toată puterea de o ramură de deasupra capului și făcu armăsarul să se cabreze. Ateriză însă pe spate pe

mormanul de frunze moarte, ace de pin și fructe de pădure, zbatându-se să se ridice. O ramură îi prinse cămașa, rupând țesătura și zgâriindu-i umărul.

El se împinse în scări, gata să se arunce peste ea.

Ea își îndreaptă revolverul spre inima lui.

– Du-te acasă! îi ordonă ca unui câine neascultător. Ce se întâmplă cu tine? Sunt eu. Simone!

Ca și cum s-ar fi trezit din somn, Sabot Noir se scarpină pe ceafă până îi dădu sângele. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– Am crezut că îți plac animalele, că te împerechezi cu caii. Tu ești sufletul meu pereche. Îl vrei pe persan, nu-i așa?

Următoarele cuvinte țâșniră din el precum gloanțele.

– Nu pot să suport. Împușcă-mă.

Ea tremură la vederea pieptului lui dezgolit ca și când ar fi acceptat o medalie. Conturul umerilor subțiri vizibil sub cămașa lui părea s-o implore să-l salveze de sine însuși. În mintea ei începu să-și facă loc ideea că se afla în fața unui nebun. Își împărtășiseră fanteziile în copilărie. Amândoi își petreceau timpul cu jocuri care atunci păreau nevinovate. Ea juca rolul vulpii, el pe al vânătorului, sau el era un taur furios, iar ea matadorul lui. Dar nu se așteptase ca fanteziile astea să devină realitatea lui, să-l facă gelos și să-l distrugă. De ce și-ar închipui că ea se împerechează cu caii? Oare presupusa ei afinitate pentru animale o leagă cumva de mama lui moartă?

Sabot Noir trase lacom aer pe nări, fiecare moleculă de iarbă putrezită, coajă uscată și castane coapte de soare. Chiar și de la distanță, cocoțat pe calul lui, el simțea nota imperceptibilă de femelă în călduri a lui Simone. Emană oare persanul, ca și Simone, mirosul de vulpi, lipicios ca melasa, puternic ca urina de pisică? E el sufletul pereche al lui Simone? Deși Sabot Noir simți impulsul să-i soarbă buzele roz ca nasul unui piseu, moi ca labele de urs, deși era mânat de gelozie, ajunsese la concluzia că firea senzuală a lui Simone n-avea să se potolească până când nu-l căpăta pe persan.

Sabot Noir încetă să se agite și să se scarpine până la sânge.

– Poate persanul are să te facă fericită. Du-te repede înapoi. I-am văzut trăsura grăbindu-se spre vilă.

Inima i se strânse pentru prietenul ei. În ciuda geloziei care-l chinuia, îi divulga informația asta ca și cum îi oferea o bucată de

zahăr armăsarului preferat sau carne de bivol gras vânturilor care purtau spiritul mamei sale.

– Ai să mă ierți acum? murmură el.

– Da, prietene, deja te-am iertat.

În inima lui Sabot Noir prinse rădăcini o plantă ciudată, răspândindu-se în membrele sale, emițând un parfum puternic halucinant, mai puternic decât câmpurile însorite de orz, grajdurile proaspăt spălate și mirosul vulpilor în călduri. Aruncă lornionul la picioarele ei. Pentru prima dată de când își pierduse mama, apoi pe Simone, el răsă din tot sufletul.

CAPITOLUL 27

Cyrus acceptase invitația lui madame Gabrielle pur și simplu fiindcă nu reușise să scape de parfumul fetei. Ce-ar fi crezut pioasa lui mamă evreică despre părul sălbatic al lui Simone, sânii nerușinați ai lui Françoise și mâinile erotice ale lui madame Gabrielle? Mama lui dusese o luptă aprigă când el devenise bijutierul privat al șahului, un musulman. Dar asta era o problemă cu totul diferită, un afront personal adus mamei sale, care refuza să călătorească în Franța fiindcă femeile erau ușoare, bărbații îngăduitori și întreaga națiune coruptă. Și n-ar fi contat pentru ea nici cât negru sub unghie că Simone era descendenta unui rabin tradiționalist.

În ciuda investigației meticuloase a lui Cyrus, trecutul femeilor d'Honoré se dovedise ambiguu, până când fusese îndrumat către un coleg bijutier pe nume monsieur Rouge, în Rue Rosier 13, din Marais. Mersese direct la sinagoga rabinului Abramovici și, fiind Sabatul, fusese primit cu psalmi și produse de patiserie. Aflase că madame Gabrielle se născuse în 1853, ca Ester Abramovici, fiică unică, ce fugise din Marais. Dar la întrebarea lui cu privire la majordomul ei, rabinul își ștersese o lacrimă din colțul ochilor lui albaștri și amuțise ca un golem.

Vizita în Marais îl convinse și mai mult pe Cyrus că Simone era pură și nevinovată, descendentă din rabini și din evreica Ester Abramovici. Nu din curtezane.

Alphonse, cu frac și joben, apăru pe terasă și coborî scările în întâmpinarea lui Cyrus. Îi conduse pe Cyrus și pe uriașul acestuia în parcul vilei. Numeroase cuptoare de piatră cu guri strălucitoare o înconjurau pe madame Gabrielle, ca și cum ar fi fost o zeiță zoroastriană. Cești de porțelan de Limoges cu reliefuri de aur erau așezate pentru ceaiul de după-amiază. Patisierul pregătise migdale caramelizate, prăjituri de orez și fursecuri cu năut.

Ciudățenia buclilor albastre ale lui madame Gabrielle și colierul de argint bătut care i se încolăcea în jurul gâtului, transformându-se într-un șarpe care i se cuibărea în decolteu, zgudui mintea lui Cyrus, făcându-l să revină la pragmatismul lui. Avea să considere această călătorie o ocazie de afaceri. Anturajul regal avea să se întoarcă în Persia în două săptămâni. Și mirajul d'Honoré avea să rămână doar atât.

Madame Gabrielle îl învălui pe Cyrus în straturi de voal și parfum de lavandă.

– Bine ai venit, bine ai venit, ciripi înainte să se întoarcă spre majordomul ei și să gesticuleze către uriaș. Fii drăguț, Alphonse, și condu-l pe monsieur înăuntru, pentru cină și oferă-i ceva de băut.

– Mă întorc imediat, doamnă, răspunse Alphonse înainte să-l conducă pe uriaș.

Și madame Gabrielle nu se îndoi că așa are să facă. Era prea stărnit de vizitatorul lor ca să-l lase providenței sau la discreția ei.

– Suntem singuri aici, *mon cher monsieur*, zise madame Gabrielle, făcându-i semn lui Cyrus să ia loc. Aș vrea să discut acum o problemă în particular.

Privirea lui Cyrus trecu dincolo de gardurile vii tunse atent, încercând s-o zărească pe Simone dincolo de prveliștea minunată a grădinilor. Ea era de negăsit.

Păunii coborau țăntoși dealul, să se adune în jurul lui madame Gabrielle. Aroma de ceai de mentă pe care-l turna ea îl duse cu gândul pe Cyrus la ceainăria pe care o frecventa sus, pe muntele persan de la marginea Teheranului – un oraș frumos și, în același timp, dărăpănat.

– Adevărul, monsieur Cyrus, e că nu sunt interesată de brățară sau de vreo altă bijuterie, zise madame Gabrielle desfășurându-și evantaiul din pene de struț. De fapt, am de gând să-ți ofer eu *ție* o bijuterie rară, cum n-ai să găsești în altă parte.

Își mângâie marginea de blană a mânușii, trase de vârfuri și desprins broderia de dantelă ca pentru a descoperi bijuteria neprețuită în cauză.

În timp ce-i privea luciul celebrelor unghii, Cyrus se simți nedumerit. Ducea femeia asta lipsă de bani? Intenționa să-și vândă bijuteriile personale?

Madame Gabrielle, care nu se plictisea niciodată să-și admire mâinile expuse, le așeză la vedere în poală.

– Sunt o femeie sinceră, *mon cher* monsieur, așa că am să vorbesc deschis. Ți-am observat admirația pentru Simone – și pe-a ei pentru dumneata. Am de gând să-ți ofer o mare onoare, chiar o mare onoare, monsieur. Privilegiul de a face dragoste cu nepoata mea virgină. Dar există și anumite condiții. Prima e să faci experiența cât mai plăcută pentru ea, așa cum are să fie și pentru dumneata, cu siguranță. A doua e ca, fără să stai pe gânduri, să dispari din viața ei pentru totdeauna. Consideră asta o învoială de care are să beneficieze fiecare dintre noi, dar mai ales dumneata.

Spatele îi înțepeni pe scaun. Degetele i se încheștară, încheieturile i se albiră. Minteia lui răsuci tot felul de lucruri posibile și imposibile. Prima lui reacție fu să se ridice și, din moment ce nu se atinsese de delicateșele de pe masă, n-ar fi fost nepolitic să plece fără să mulțumească gazdei. Dar atunci n-avea s-o cunoască nicio dată pe Simone. Cu toate astea, i se păru dezgustător și inacceptabil pentru oricine, mai ales pentru o bunică, să-și ofere nepoata într-un mod atât de umilitor. Se ridică în picioare, se întoarse spre gazda lui și făcu o plecăciune.

– Regret, madame, că nu-mi dați de ales, dar trebuie să plec.

Madame Gabrielle era pe cale să facă o altă mișcare strategică, dar tocmai atunci Simone se lupta să-și facă drum prin gardurile de iasomie. Își scutură frunzele de pe pantalonii murdari de noroi și pe cele prinse în păr. Prin țesătura bluzei rupte se zărea o tăietură pe umăr. Cu o mână pe revolver, se îndreptă spre Cyrus.

– Nu plecați încă, monsieur, nu înainte ca bunica mea să-și ceară scuze pentru comportamentul ei inacceptabil. N-am putut să mă abțin să nu trag cu urechea. Să-și vândă nepoata în felul ăsta absurd nu are nici o scuză.

Bunica își puse mânușile, își strânse fustele și intră în vilă.

Simone îl luă pe Cyrus de mână.

– Veniți, monsieur, promit să mă revanșez față de dumneavoastră.

CAPITOLUL 28

Cyrus o lăsa pe Simone să-l conducă prin parc spre vilă. În ciuda mirosului de fân, zibetă și fructe de pădure, fu copleșit de puterea tot mai mare a parfumului ei. Se abținu s-o îmbrățișeze pe fata care era și mai fermecătoare în furia ei. Răspunsul pe care i-l dăduse bunicii ei îl impresionase și-l făcuse s-o îndrăgească și mai mult. Își spuse că în Franța, ca și la el acasă, trebuie să fie esențial ca o fată să-și păstreze neprihănirea pentru soțul ei. Apoi își aminti de cartea de vizită pe care madame Gabrielle i-o dăduse la palatul președintelui, o invitație deschisă ascunsă în portofel, o dovadă mai mult decât suficientă că Franța era o lume foarte diferită de Persia. Se gândi la obiceiurile din țara sa și la credințele sale, încercând apoi să se convingă singur că Simone avea să ajungă o curtezană, în ciuda sfidării ei.

O opri.

– Dragă mademoiselle, am de gând să te curtez în mod corespunzător, apoi să-ți cer mâna cum se cuvine unei doamne. Dar nu sunt sigur că am să reușesc și nu sunt deloc sigur că am să am șansa să-ți ofer toate diamantele pe care le meriți.

– Au să fie alte ocazii pentru diamante, șopti ea. Dar nici una pentru un alt prim sărut.

Se ridică pe vârful picioarelor, iar el îi cuprinse gura cu a lui.

Își îngropă mâna în părul ei, genele ei zbatându-se pe fața lui, limba ei căutând-o pe-a lui. Îi dădu drumul din brațe.

– Noapte bună, deocamdată. Am să te caut mâine.

Ea izbucni în râs, trăgându-l după ea în hol.

– Acum e mai bine decât mâine.

Fu fascinat de fotografia de la baza Marii Scări, o replică în mărime naturală a cărții de vizită din portofel. Simone, în pantaloni

de călărie, cu un revolver ascuns la centură, întoarsă din profil. Respingea aparatul foto cu aceeași forță cu care Simone cea în carne și oase respingea viața care i se pregătise.

Trăgându-l de braț, îl smulse imediat de sub vraja imaginii ei, îl duse în sus pe scări și spre apartamentul pe care madame Gabrielle și Alphonse îl pregătiseră pentru ei. Dezorientat de parfumul ei tot mai învălutor, cu mintea încetoșată de dorință, o urmă într-un mănunchi de culori ispititoare inspirat de Baudelaire.

Ea nu se deranja să se spele de noroiul uscat de pe față, nici nu se sinchisi să se dezbrace în spatele paravanului. Crescută de femeile d'Honoré, avea puține inhibiții. Își scoase pantalonii, trase bluza peste cap și-și expuse sânii mândri în deplinătatea tinereții lor.

Deslușind o anumită insolență, chiar vulgaritate în ea, persanul își lepădă propriile tabuuri culturale. O ridică în brațe și o duse pe covorul aflat sub panoul unde cupidonii vegheau asupra unei Carmen cuprinse de iubire. Înconjurat de privighetori și coșuri cu castraveți, se desfătă cu goliciunea ei, ca și cum întrerupea un post lung de-o viață. Îi sorbi parfumul îmbătător al pielii ei de alabastru, care se intensifica odată cu mișcările limbii lui pe pistruii împrăștiați între coapsele ei palide și mai sus, unde se adunau ca bijuteriile de chihlimbar. Lăsându-se pe ea, își udă degetul în gura ei și-i mângâie ușor urechea. Alunecă în ea cu grijă, o sărută ca să uite de durere și se lăsă învăluit în suspinele de plăcere. Îi linse obrajii să-i curețe de noroi și lacrimi, iubind-o nici cu graba unui virgin, nici cu nostalgia unui vârstnic, ci cu siguranța tacticoasă a unui bărbat care nu se teme de pierderi.

Sfârcurile ei înfloriră în gura lui, coapsele ei calde ca mierea se strânseseră în jurul lui, acceptând durerea unei prime dăți, iar firicelul de sânge cald îl spălară mai târziu în cel mai îndepărtat capăt al lacului în formă de păun, râzând și stropindu-se în apă, neștiind că madame Gabrielle îi observă de pe dealul cu trifoi, bucurându-se că nepoata ei avea să-i aparțină ei, în sfârșit.

CAPITOLUL 29

Madame Gabrielle lovi cu mâna teancul de documente de călătorie pe care Simone i-l depusese pe masa de scris – pașapoarte, vize rusești și turcești și o cingătoare cu bani în monedă rusească, turcească și persană. În timp ce ea presupusese că Simone era în primele etape ale descoperirii și pasiunii, aceasta plecase în lume și se îndrăgostise chiar sub nasul ei abil. Ca s-o enerveze și mai mult, intenționa să plece în Persia cu acel bijutier al cărui nume bunica abia dacă și-l amintea.

Dovezile erau puse teanc în fața ei. O hartă care urmărea trecerea lor prin Marsilia și Batumi, bilete de tren către Baku și de vapor, ca să traverseze Marea Caspică și Marea Neagră spre Rast. Traseul fusese ales cu înțelepciune, trebui ea să recunoască fără tragere de inimă, cel mai scurt și mai ușor, mai degrabă decât provocatorul mers călare pe un drum sinuos de munte. Orient Expressul care ducea de la Paris la Constantinopol ar fi putut fi chiar distractiv, dacă nu i-ar fi fost frică de hoți. Ea fusese unul dintre pasagerii de la bordul Orient Expressului, primul tren expres oficial al Compagnie des Wagons-Lits. Fiind tânără și neștiutoare, ideea călătoriilor care au cu ei pistoale și puști o încântase. Totuși, în prima noapte rămăsese în cabină complet trează până dimineața, cu pușca pe care acum își dorea s-o aibă la îndemână ca să țintească peste birou la Simone, care o înfrunta cu o privire mai adâncă decât nerușinarea.

Lăsa din nou mâna în jos, împrăștiind documentele pe birou.

– *Non!* Asta e inacceptabil. Tu, dintre toți, Simone! Te credeam mai deșteaptă de-atât. Să întorci spatele la toate astea.

Gestul atotcuprinzător al brațului ei arată spre vila și terenurile de dincolo de ea.

– Interzic nebunia asta! Dacă mai vorbești despre Persia sau continui să te gândești să-l revezi pe bărbatul ăla, am să-ți iau cărțile, n-am să-ți mai permit să participi la cursuri și, dacă e necesar, te șterg din testament.

Rebelă prin natură, în ultimele câteva săptămâni Simone se maturizase, devenind o femeie încăpățânată, la fel de calculată și de îndrăzneată ca madame Gabrielle, la a cărei dezaprobare se aștepta. Îi înfruntă privirea cu aceeași intensitate.

– *Grand-mère, e fait accompli*, așa că te rog să ne dai binecuvântarea.

Madame Gabrielle d'Honoré își apăsă mâna pe inima furioasă.

– Ascultă, *chérie*. E un bărbat bun, da, arată bine, *oui*. Ferme-cător, *mais bien sûr*. Dar tu confunzi pasiunea cu iubirea. Nu vreau să mai aud de asta. N-ai să putrezești într-o bucătărie persană uitată de Dumnezeu în timp ce-i coși nasturii de la prohab. Se pare că n-ai nimic de spus. Atunci du-te! Și dacă nu mi te supui, ai să rămâi fără nimic altceva decât revolverul și batista de dantelă. Și, *chérie*, nu-mi cere nici binecuvântarea. Sunt departe de a fi sfântă.

Deși dragostea ei n-avea nevoie de binecuvântarea nimănui, ultimele cuvinte ale bunicii ei stârniră o idee, și Simone își plecă ochii ca și cum se dădea bătută. O sărută pe madame Gabrielle pe ambii obraji, îi mai dădu un sărut pe frunte, să fie sigură că e de-ajuns, și ieși din birou.

CAPITOLUL 30

Rabinul Abramovici se zgâlțâi în trăsura care gonea, cu Alphonse lângă el și vizitiul biciuind caii cu frenezie. Barba roșie a rabinului, cu cărare pe mijloc și răsucită în sus în părți, ca niște coarne inversate, nu arăta nici un semn de încărunțire, datorită cânirii aplicate cu ocazia asta. Simțea ca pe un ștreang papionul stacojiu din jurul gâtului, iar medaliile de bronz de pe reverele sale erau grele și pelerina de pe umeri o povară pe care abia aștepta să o lepede. Presupunând că un mesaj atât de urgent de la Simone era justificat de împrejurări cumplite și că șaisprezece ani era o vârstă care cerea diplomație, porni la drum pentru a-i fi aproape ca un prieten, mai degrabă decât ca o voce autoritară. Ajungând la concluzia că trebuie să se îmbrace într-un mod care i-ar plăcea ei și neavând habar de moda contemporană, căutase inspirație într-o colecție de fotografii ale tinerilor artiști progresivi. Prin urmare, acum se simțea destul de incomod, de parcă își lepădase adevărata piele și se strecurase într-una străină.

– Alphonse, zise rabinul întorcându-se spre majordomul de alături. Chiar și după atâția ani, mi-e greu să accept transformarea lui Ester în, în, asta...

Se bâlbâi negăsind un termen prin care să descrie stilul de viață al fiicei lui. Incapabil să găsească termenul potrivit și conștient de faptul că de la Alphonse n-avea să vină nici o consolare, începu să se roage.

Alphonse, care învățase să tolereze atingerea unui evreu, încă se trăgea înapoi la menționarea numelui primit de madame Gabrielle la naștere. Numărul mare al anilor petrecuți în Franța și loialitatea și admirația lui pentru ea îl făcuseră să pună la îndoială convingerea că simpla atingere de un evreu era *najes* și impură,

așa cum avertiza Coranul. Se resemnase în fața iubirii pentru o evreică și renunțase la necesitatea de a se pregăti pentru consecințe pe lumea cealaltă. Dar tot se lupta să fie amabil cu rabinul și era conștient de durerea fără margini a acestuia.

Rabinul, frustrat că trebuie să fie prietenos cu bărbatul care avea un rol în asta, dacă nu cumva provocase de-a dreptul durerea lui, îl lovi cu palma pe spate pe Alphonse, de parcă voia să-l trezească dintr-un coșmar.

– Dragul meu, îți dai seama că, dacă vreau, încă pot s-o reneg pe Ester?

Alphonse continuă să se uite pe fereastră. O ajutase pe Gabrielle să-și țeasă pânda deasă de minciuni și continua chiar și acum să-i ascundă trecutul de fiica și nepoata ei. Se încurcase atât de mult în minciuni, că îi venea greu să creadă că omul pios de lângă el era într-adevăr tatăl lui madame Gabrielle, care insistă să reînvie trecutul și să distrugă prezentul lui Alphonse.

Rabinul flutură hartia de la Simone în aer. Mesajul îl anunța că avea să fie trimisă o trăsură să-l ducă la vilă. Avea mare nevoie de el, afirma ea, cerneala roșie subliniind urgența unei chestiuni care nu trebuia divulgată, plicul fiind închis cu sigiliul lui madame Gabrielle.

– Ce poate să fie așa de urgent?

– Nu știu, monsieur, zise Alphonse. Doamnele nu spun.

Rabinul luă mâna lui Alphonse, ca și cum mângâia un membru al congregației sale, și cu asta consternarea lui Alphonse crescuse.

– Dragul meu bătrân, știm amândoi mai multe despre femeile astea decât suntem gata să recunoaștem.

Rabinul Abramovici își mângâie barba s-o aranjeze, își perie mânecile să le curețe de praful de pe drum și coborî din trăsură. Urcă scările până pe terasă și intră în foaier, traversând întinderea pardoselilor de marmură care purtau amprenta manierismului fiicei lui. Fiecare salon afișa un motiv diferit de marmură – cuburi care semănau cu titirezul *dreidel* de Hanuca al lui Ester, diamante care-l săgetară în inimă, fiindcă aduceau cu Steaua lui David și marmură de Verona în formă de inimă, de culoarea șuncii interzise. Chicoti la nebunia de a risipi bani pe piatră care n-avea nici un rost concret, decât să acopere pământul rodnic al lui Dumnezeu,

și pe care păseau oameni plini de afectare care nu se uitau, probabil, niciodată în jos ca să aprecieze valoarea estetică. De-a lungul peretelui, pe măsură ce urcă pe scări la etajul al doilea „Fotografiile spiritelor“ îl criticară. Fiicei lui îi făcea mare plăcere să sublinieze faptul că până și strămoșii lor morți se mutaseră în Vila Gabrielle să apară în fotografii de familie, ca să se bucure astfel de atmosfera liniștită. Astea nu erau nici pe departe poze de familie, oftă rabinul. Fiica lui își recrease atât de bine trecutul, că singurele fețe care puteau fi recunoscute în fotografiile alb-negru erau Ester, Françoise, Simone și el însuși – chiar dacă era totdeauna mai slab, mai elegant, fără yarmulke și fără perciunii lungi.

Alergând pe scări de parcă era un tânăr domn vizitator mai degrabă decât un rabin în vârstă de șaizeci și opt de ani, strigă:

– Simone! Minunată Simone!

Glasul lui răsună în încăperile înalte, atrăgând servitori curioși din toate colțurile casei.

Madame Gabrielle se ivi în ușa budoarului ei. Abia recunoscând figura veselă a tatălui ei, își țuguie buzele și închise ușa în urma ei. Ce-avea de gând tatăl ei? Era oarecum neobișnuit pentru el să vină neinvitat și fără să anunțe. De fapt, îi refuzase în mod repetat invitațiile la cină. Și de ce o striga pe Simone ca și cum avea s-o însoțească la un bal mascat?

Simone, care zărise trăsura care-l adusese pe străbunicul ei, își lăsă calul în grajd și fugi în vilă. Abia reușind să-și stăpânească amuzamentul față de ciudatul personaj care, în ciuda eforturilor sale, era totuși un rabin, ea veni tiptil din urmă, îl prinse din spate și-l îmbrățișă.

– *Alors!* strigă el. Aproape mi-ai făcut inima ruginită să-mi stea în loc.

– Frumos pardesiu. Ce papion șic.

Îi dădu un bobârnac ușor în medaliile de la rever.

– Ce rang ai? Ai intrat în armată, *papa*?

– A! *Ma chère*, fată frumoasă, bătrânul tău încă mai are câțiva ași în mânecă. Nu de asta m-ai chemat cu atâta tam-tam? Cerneală roșie, și apoi să mă aducă Alphonse în persoană. Trebuie să fie ceva important. Să mergem afară să ne bucurăm de soarele minunat.

Ea îi acceptă brațul, dar continuă să urce pe scări. N-avea să-l supună unui tur al parcului cu fântânile lui în formă de sirene care

aruncă apă dintre coapse și dealului cu trifoi cu galeriile sale de provocări senzuale și portrete obscene care relevau ororile cele mai intime ale lui madame Gabrielle. Înainte să apuce să-l convingă să meargă pe palier, fu cuprinsă de o altă grijă. Ce se întâmpla dacă el considera inacceptabilă ideea de a-și părăsi casa pentru un persan, la fel cum făcuse fiica lui? El nu-și ascunsese niciodată aversiunea față de Alphonse și țara lui.

– Bine, *papa*, zise ea întorcându-se și urmându-l în jos pe scări, ca și cum îi îndeplinea lui dorința. Dacă așa vrei, mergem afară.

Îl conduse pe lângă lacul în care ea și Cyrus se scăldaseră cu câteva zile în urmă. Simțindu-se păcătoasă și depravată, îl conduse pe străbunicul ei spre dealul cu trifoi.

El se luptă să urce dealul, nevrând să renunțe la imaginea tinerească adoptată în acea zi.

– Uș! certă un păun care-l ciuguli de pardesiu, adunându-și pulpana sub braț și continuându-și urcușul. Unde mergem, *ma chère*? Acolo sus sunt galeriile infame ale bunicii tale?

Ea încetini, așteptându-l s-o prindă din urmă.

– Da, *papa*. Știu că nu le-ai văzut. Știu că nu se cuvine, și-mi cer scuze că te aduc aici.

În mintea ei se învălmășeau potențiale argumente, vinovăție, posibila reacție a mult iubitului ei străbunic față de imaginea limpede a vieții fiicei lui.

El se opri în vârf ca să-și recapete suflul, uimit de frumusețea galeriilor scăldate de flori și de decadența lor alarmantă.

– Nu, Simone, refuz să intru.

– Te rog, se rugă ea. Numai de data asta, pentru mine.

– Nu se cade.

– Da, și e crud din partea mea, dar n-am avut nici o porțiță de scăpare. Te rog, *papa*, e viitorul meu în joc. Și n-ai să-ți dai seama de ce până când n-ai să vezi galeriile cu ochii tăi.

Inspiră adânc. Ester nu încetase niciodată să-i provoace surprize dureroase, dar se putea dovedi altfel cu adorata lui nepoată. Se lăsă condus în galerie pe care Simone o considera cel mai puțin șocantă din cele trei. Galeria de portocali japonezi, kumquat.

Pelerine, fulare și evantaie erau etalate ostentativ. Catifea turcoaz, țesături transparente, blană de leopard sau pelerine diafane cu pene și fire vopsite în aceleași nuanțe. Evantaie de lebedă, struț

și chiar de egretă peste marginile cărora ochii lui madame Gabrielle scilipeau ca bijuteriile. Șaluri *drap d'or* ca aurul lichid, cu fulare străvezii pe măsură, la fel de diafane ca fulgii de zăpadă, cădeau în cascadă de pe ramuri.

Rabinul privi în jur cu uimire, atinse vârful penelor unui evantai, trăgându-și mâna ca și cum ar fi fost electrocutat. Îndoi genunchii, întinse gâtul și, fără să-l atingă, verifică un evantai alb din spate, ca să-și dea seama din ce e făcut. Văzând stratul gros al penelor de pe spate, scoase un strigăt uimit.

– Ce biată pasăre a fost jumulită pentru asta?

– Nici n-ai idee, murmură Simone jenată. Atât de multe lebede, păuni și alte păsări dragi sunt sacrificate pentru un evantai – unele jumulite de vii de pene sănătoase.

Scoase evantaiul și-l sperie și mai mult pe rabin fluturându-l.

– Atinge, se simte ca părul uman. *Grand-mère* flirtează prin cele două fante.

Rabinul luă evantaiul de la Simone și găsind senzația penelor acestuia ciudat de liniștitoare, îl consideră un păcat pârjolitor.

Simone curăță evantaiul și suflă praful de pe el, îl puse înapoi și se dădu la o parte, să se asigure că fusese pus la loc cum trebuie.

Rabinul, fascinat de evantaiele din pene atât de exotice și de culori, se simți stânjenit de descoperirea acestui aspect din viața fiicei lui. Se întoarse pe călcâie și plecă.

– De dragul meu, mai suportă doar un pic, zise Simone, la fel de mult pentru sine cât pentru el.

Oftă, închizând ochii, îndepărtându-se de galeria de evantaie și intrând în muzeul dedicat mănușilor. Prima lui reacție fu surpriza la nevoia lui Ester pentru atât de multe perechi de mănuși. Erau acestea instrumentele profesiei ei, și dacă da, de ce? Nu mai era mâna goală mai seducătoare decât țesăturile, blănurile și pielea? Fiica lui își ascundea mâinile în același mod în care își ascundea trecutul. Dar mâinile, ca și trecutul ei, erau frumoase. Nimic de care să-ți fie rușine. Își dădu seama cu disperare că fiica lui era chiar mai străină decât își închipuise.

Nici Simone nu înțelegea de ce un contingent de bărbați importanți făcuseră pelerinaje pe dealul cu trifoi ca să aducă un omagiu legendarelor mâini ale lui madame Gabrielle. Mănușile de dantelă neagră, cu mici funde de mătase și butoni cu diamante,

cu tul auriu până la cot, piele de ied de cămilă cu căptușeală de satin prinsă în jurul încheieturilor, mănuși fără degete din șinșila și organza cu vârful tăiat care dezvăluiau unghiile la fel de delicioase ca bomboanele. Ea luă o pereche de mănuși și imitând baletul seducător al degetelor bunicii ei, trecu mănușa pe sub nasul rabinului.

– Uș, uș!

El alungă atingerea indecentă a catifelei și mirosului de parfum al fiicei lui. Psst! Ce e asta? La ce folosesc mănușile cu găuri? Nici măcar ca să țină de cald în timpul iernii. Nici chiar Sara, cerșetoarea, n-ar purta sărăcia asta! Scoate-le, Simone, insist. Imediat!

Simone își scoase degetele din mănuși și le puse înapoi pe raft, reevaluându-și planul. Avea inima să-i arate rabinului portretele de ipostaze corporale ale fiicei lui cu amanții ei? Evantaiele îl tulburaseră, mănușile îl ofensaseră clar. Totuși, erau aici acum, și ea trebuia să meargă mai departe.

– Vino! Vino! zise ea ca și cum îl ducea în Grădina Edenului.

El nu se clinti. Mănușile și evantaiele îl șocaseră. Ideea fiicei lui înconjurată de atâta indecență îl dărâma. Nu voia să mai fie umilit și mai mult.

– Am văzut destul. Du-te tu dacă trebuie, Simone.

Ea își odihni capul pe umărul lui, suspinând.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit. O să chem trăsura să te ducă acasă.

– Nu mi-ai spus de ce m-ai chemat de la bun început, zise el incapabil să-i suporte lacrimile.

– Ți-am provocat destulă durere.

– Bine, bine, ai câștigat. Arată-mi-o și pe asta, dacă așa nu mai plângi. Dar promite să fie ultima.

Rămaseră în pragul galeriei, ținându-se de mână, Simone fiind la fel de îngrozită ca și rabinul. El scoase o batistă mare din buzunar și-și șterse fruntea nădușită. Era adevărat, acest spectacol care se năpustea asupra lui? Se culcase fiica lui cu toți bărbații ăștia? Ce alte greșeli săvârșise Ester, fetița timidă care-i ascultase poveștile?

Era pe punctul de a-și coborî privirea, când văzu portretul expus cel mai vizibil și privirea lui uluită se aținti la acesta. Îl înșelau ochii? Mersese fiica lui atât de departe, se afundase atât de mult în mocirlă încât să aibă o relație cu îngrozitorul Rasputin? Rabinul căzu în genunchi în fața imaginii fiicei sale goale în brațele călugărului nebun.

Simone îngenunche lângă el, suspinele lor răsunând în jurul pergolei.

– Îmi cer scuze, *grand-père*. Ai să mă ierți vreodată că ți-am făcut asta? Dar trebuia să-mi vezi viitorul.

Se îndreptară spre șezlongurile de ratan ale lui madame Gabrielle, se așezară unul lângă altul și se uitară la câmpul de lavandă presărat cu castani.

El, care crezuse în *tikkun olam* – îndreptarea lumii lui –, declanșase o serie de greșeli care nu încurajaseră nimic altceva decât o îngăduință păcătoasă.

– *Ma pauvre chérie*, să ai un străbunic ca mine, dintr-un târ-gușor shtetl, înstrăinat de toți și toate. De asta n-am vrut ca Ester să fie un străin ca mine. Dar nu mi-am închipuit niciodată, nici măcar o dată, că are să se abată atât de mult.

Arată spre galerii în timp ce-și răsucea o buclă în jurul degetului.

– Te implor, Simone, să fii conștientă de lumea în care trăiești, să privești în jur și să vezi lăcomia și desfrâul pe care trebuie să le eviți.

– Exact asta e motivul pentru care a trebuit ca tu să vezi asta cu ochii tăi, *grand-père*.

– Un desfrâu ca ăsta otrăvește sufletul. Pasiunea care e rezultatul iubirii conjugale e indicată, dar una creată de depravare, cum am văzut acolo, înăuntru, trebuie evitată cu orice preț.

– Da. Țasta e motivul pentru care trebuie să vorbești cu *grand-mère*. Convinge-o că merit alt viitor. Sunt îndrăgostită de un persan minunat, *papa*. Am de gând să mă duc în Persia cu el.

– Hei, hei, stai o clipă, scumpa mea. Un persan! Unde Dumnezeu ai întâlnit un persan? Nu mă așteptam deloc la asta. Te rog, nu mai plânge. Chiar ești îndrăgostită sau poate doar curioasă? S-au dus bărbații francezi pe apa sâmbetei, de ai ajuns să te încurci cu un persan?

– Ce rost are să explic, zise ea, agățându-se de căldura ocrotitoare din ochii lui. La fel ca toți ceilalți, n-ai să înțelegi.

– A! Acum sunt și eu ca toți ceilalți?

Îi dădu drumul la mână prefăcându-se ofensat.

– Haide! Haide! Ce știi despre deșertul ăsta înapoiat, Persia? Ce știi despre bărbatul ăsta? Vrei să renunți la familia ta? Te-ai gândit la consecințe? Vrei să te surghiunești într-un loc înapoiat, printre nomazi îmbrăcați în piele de oaie?

– Da, pentru că acolo aş putea să am o şansă la o viaţă diferită. Altfel, ispita şi influenţa lui *grand-mère* au să mă transforme într-o podoabă la braţul unui bărbat sau altul, într-o odaliscă, o *grande horizontale*.

Rabinul ascultă nu numai pentru Simone, ci şi pentru inima lui, care era tot neliniştită. Era conştient de intenţia fiicei sale de a-şi păstra dinastia, conştient că Françoise era incapabilă să gestioneze o astfel de bogăţie şi conştient că Simone era moştenitorul previzibil. Se uită în poală ca şi cum răspunsul era scris acolo.

Ea îi strânse mâna.

– În orice caz, *grand-père*, ce viitor am în Paris eu, fiica nelegitimă a unui parfumer bavarez?

Rabinul Abramovici se luptase cu propriile eşecuri. Păcătuisese atât în faţa cerurilor înalte, cât şi a pământului de jos. Crescuse o fiică ce zburase ca o săgeată din arcul lui şi aterizase în mijlocul imoralităţii. Poate că el nu acceptase, dar nici nu-şi exprimase clar dezaprobarea faţă de modul de trai al lui Ester, fiindcă fusese un laş şi se temuse să nu piardă afecţiunea ei. În fiecare dimineaţă şi seară, când recita *Şema*, se lupta cu conştiinţa lui. Nu cumva o încurajase pe Ester să plece şi să experimenteze tot ce-i scotea viaţa în cale? S-ar mai fi întors acasă dacă ar fi ameninţat-o că o renegă? Ar fi trebuit să nu cedeze şi să lupte cu fiecare respiraţie şi cu ultima picătură din sângele lui evreiesc?

Acum, în sfârşit, i se ivise ocazia să se revanşeze. Avea să-i vorbească raţional fiicei lui, chiar dacă o pierduse, chiar dacă era obligat să mintă – un preţ mic ca să-i protejeze cinstea lui Simone. Îşi puse mâna pe capul ei şi recită binecuvântarea de *kohanim* – un străbunic binecuvântându-şi nepoata iubită.

– *Yevarekha Adonai v'ishmerekah*. Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze şi să te aibă în pază. *Yaer Adonai panav eleikha veikoneka*. Fie ca faţa lui Dumnezeu să strălucească asupra ta... Du-te, copila mea. Urmează-ţi visele oriunde te-ai duce, cât timp e departe de-aici.

CAPITOLUL 31

Paris, 1901, iarna

Simone părăsi Persia la cincisprezece zile după ce aurora boreală anunțase moartea lui Cyrus. În acea noapte, fără ca ea să știe, oamenii din Teheran fuseseră paralizați de frica fenomenului nemaivăzut vreodată al aurorei, șerpi sâsâitori pe cer, un cor de ghicitori prevestind dezastru.

Evreii șușoteau între ei că apariția care strălucise pe cer prevestea pogromuri iminente. Fundamentalistii musulmani se tânguiau că focul din cer dovedea că necredincioșii se adună în lume și că marele Imperiu Persan are să fie atacat – de data asta cu consecințe mult mai grave decât invaziile arabe și mongole. Zoroastrienii, siguri că forțe ale binelui și răului se înfruntă în ceruri, se bucurau de rezultatul inevitabil al venirii dreptului profet Ahura Mazda, care avea să domnească din nou.

Pentru Simone, aurora boreală nu însemna nimic. Dar numeroasele încercări făcute de Cyrus ca s-o avertizeze din altă parte își spusese cuvântul. Se hotărî să părăsească Persia înainte să se ivească posibilitatea altei catastrofe.

Porni în prima etapă a călătoriei ei spre Franța cu un poștalion. După numeroase opriri pentru ca vizitiul să tragă opiu dintr-o lulea, Teheranul fu, din fericire, lăsat în urmă și ajunse la Port Anzali, în sud-vestul Mării Caspice. De acolo, un vas rusesc ticsit cu trupuri transpirate și fețe arse de soare, copii neastâmpărați și sugari porni spre Baku cu sute de suflete nemulțumite, ale căror piei pline de vezicule se cojeau ca vopseaua veche. Nava înainta încet, cu valurile stropindu-i obrajii înlăcrimați. Vânturile fierbinți din sud luau cu asalt cerul violet, în timp ce ea încercă să-și verse

durerea în mare. Nu reuși. Nedorind să-și amâne călătoria, urmează imediat într-un tren de la Baku la Tbilisi, Sankt-Petersburg, Viena și, în cele din urmă, Hamburg, ajungând la Paris într-o seară senină. Atât de aproape deasupra capului ei părea să plutească un cer minunat!

Abia acolo, pe străzile familiare ale orașului ei, își dădu seama că, în timp ce părul ei roșu și tenul alb atrăseseră atenția și făcuse tot felul de oameni s-o privească din cap până-n picioare, nimeni nu luase în considerare lucrurile ei, nici geanta de mână cu diamante roșii nu fusese inspectată în numeroasele puncte de control.

Să fi existat oameni care vegheau asupra ei, garantându-i siguranța? – *Shaunce Banou*.

Françoise și madame Gabrielle o primiră cu îmbrățișări tăcute n-o întrebare nimic și murmură condoleanțe. Se întrebă dacă îmbrățișau pe Simone a lor sau pe străina care devenise între timp. Când le spuse că are nevoie de timp ca să-și revină, o lăsară singură. Alphonse îi înmână un *tehillim* de la străbunicul ei, cu un sen de argint la rugăciunea de jale.

Se stabili în Valea Zibetelor, în apartamentele în care Cyrus iubitise pentru prima dată, și-și lăsă să cadă ochii larg deschiși pe patul din lemn de trandafir. Ocoli cu privirea imaginea ei din oglinzile cu rame de bambus pe fiecare parte. Coșurile de castravete de pe lambriurile de pe perete îi aminteau de cei pe care Cyrus încercase fără succes să îi cultive pe munte. *Invitația la călătorie* a lui Baudelaire, încercarea bunicii ei de-a o iniția în stilul de viață d'Honoré, conduseseră la tragedie. Chiar avusese dreptate mama în definitiv? Era dragostea cea mai mare decădere a unei femei căsătorite o alianță care legitima durerea?

Noaptea nunții ei îi marcase pentru totdeauna viața. Ei doi, alb. Beard cavalier și domnișoară de onoare în același timp. Cerul baldachinul lor de nuntă, aerul proaspăt, mai îmbătător decât vinul de contrabandă pe care Beard îl aducea pe furiș pe munte. În ciuda faptului că era musulman, Beard, rabinul lor improvizat îi căsătorise recitând poezia. Mai târziu, învelită în blană de oaie cu pielea ca de găină, se cuibărise în îmbrățișarea soțului ei.

Acum, deschise un cufăr și despachetă puținele lucruri pe care le avea – cămașă de noapte, lenjerie, piepteni și pantalonii scu-

de călărie pe care-i purtase în Persia când Cyrus o dusesese călare pe munte. Puse desaga pe polița de deasupra șemineului. În ciuda avertizării lui Beard că bagajele în exces au să fie o piedică și o invitație pentru hoți, mai multe cutii cu lucruri care îi aparținuseră lui Cyrus erau împrăștiate prin cameră.

Simți greutatea pungii cu diamante roșii și o strecură sub saltea. Atât de ușor. Bani însângerați de neatins. Iar diamantul lui Cyrus își găsise un nou adăpost în lobul urechii ei stângi.

Se aplecă pe fereastră să se uite la parcul vilei. De la aceeași fereastră, Cyrus descoperise dealul cu trifoi scăldat în strălucirea sepie a păcatelor delicioase. Ea îi împărtășise viziunea atunci, dar acum dealul era prins în vârtejul norilor cenușii, cu galeriile fantomatice pe silueta Dealului Zibetelor. Nimic altceva decât garduri vii îngrijit tunse și artificialitate. Avea să-i aducă înapoi o aparență de normalitate magia străbunicului ei, psalmii din *tehillim*?

Răscoli într-una dintre cutiile în care își ținea lucrurile și alese două ținute pe care le purtase la cafeneaua lui Beard – fuste de lână, pulover maro, o haină cu mâneci lungi și ciorapi mați. Le aruncă în șemineu și le privi cum sfârâie, răsucindu-se în mănunchiuri gri și dispărând cu un fâsăit.

Își înfășură un neglijeu colorat după altul – portocaliu, auriu, violet – ținându-le în lumină, își drapă pe umeri dantelă și satin, le strânse în jurul taliei și le lăsa să cadă în jos pe coapse și glezne. Ridicând poalele, inhală mirosul dragostei și poftei lui țesute în material. Tăie cu foarfeca partea de sus a unui neglijeu, păstră materialul tăiat în talie și sfășie restul. Sortă nimicuri diafane, unul după altul, le rupse cu mâinile, cu dinții și cu foarfecele, le tăie în fâșii, le mărunți pe fiecare cu atenție și metodic. Un ritual de comemorare a unui final.

Se întoarse din nou la fâșiile de voal și țesături fine puse teanc. Își desfăcu panglica neagră de catifea din păr, își scoase verighele lui Cyrus de pe deget, o puse pe panglică și și-o legă în jurul gâtului. Atinse cercele lui – deliciosul tău lob al urechii, murmurase el. Și pentru el, păstră cercele acolo.

Avea s-o îngroape pe Simone a lui Cyrus, femeia senzuală, sexuală. Avea să închidă pentru totdeauna acest capitol din viața ei. N-avea să mai arate altui bărbat prețioasa ei vulnerabilitate. N-avea să mai împartă cu alt bărbat intimitatea pe care o trăise cu Cyrus.

Evaluându-se în oglindă, privind paloarea umerilor pistruiați, sânii mai plini după sarcina pierdută, se văzu rostogolindu-se în cearșafuri și perne, învăluită în mătase, plină de dorință, venerată cum nici o femeie nu fusese vreodată. Fuseseră minunate acele ore cu el în spatele ușilor închise, când își dădea frâu liber sexualității, cuprinsă brusc de dorință, dorită și adorată. Mângâind cutiile cu lucrurile lui, deschise una. Alese cămașa albă pe care el o purtase într-o lume a negrului sumbru. O desfăcu, se învălui în ea pe pat. Fără să se mustre că-l dorea atât de curând după moartea lui, se mângâie cu degetele familiarizate cu linia corpului ei, mergând până la capăt și căzând în somn epuizată.

CAPITOLUL 32

După cinci nopți nedormite și zile cu apetit redus, cu excepția a vreo două pahare cu vin, și copleșită de nevoia obsesivă de a-și oferi singură plăcere, ca pentru a-și exorciza trupul de Cyrus, adormi în sfârșit.

Strângând la piept o carte cu foi de pergament legate în brocart, Alphonse pluti deasupra ei ca una dintre fantomele bunicii. Incapabil să spună cuvinte împăciuitoare potrivite, el puse pe noptieră o cupă Sèvres umplută cu ciocolată și un bol cu fructe. Deschise cartea pe care o ținea la o secțiune marcată printr-o pagină îndoită și o puse pe pervazul ferestrei.

– Bunica ta vrea să citești asta. Ești tare palidă, Simone, trebuie să mănânci ceva.

– *Merci*, poate mai târziu.

– N-ai nevoie chiar de nimic? Spune-mi, cere ceva care te-ar face să te simți mai bine. Mă simt neputincios.

– Și eu mă simt la fel, neajutorată și fără speranță.

Alphonse lăsă capul în jos și ieși pe ușă.

Simone începu să citească scrisul de mână pretențios al lui madame Gabrielle, care se încolăcea peste paginile îndoită la colț.

Draga mea, Simone, când am început să aștern memoriile mele, am vrut să ți le dau ție după ce ai fi fost de acord să preiei responsabilitatea d'Honoré. Dar vremurile grele cer măsuri drastice. Am decis să-ți spun despre războiul căruia i-am supraviețuit pentru ca tu să lupti în propriul război. Poate că expunerea acelei părți din trecutul meu are să contribuie la accelerarea vindecării. Poate că povestea mea are să te facă să înțelegi de ce soarta mea a luat întorsătura asta. Poate că ai să ajungi să apreciezi stilul de viață care ți-a fost oferit. Și dacă nu, măcar ai să știi că nu ești singură.

Ma chérie, războiul e o bestie fără milă. Mai ales pentru o fată tânără cum eram eu – adorată de tatăl ei magic și crescută într-o casă miraculoasă, cu trandafiri în ale căror tulpini creșteau vise și butoaie cu vin îmbibate de dragoste care țineau Marais-ul în strânsoarea lor amețitoare.

Asaltați de războiul franco-prusac, în loc de clipocitul liniștitor al fermentării vinului, m-am confruntat dintr-odată cu foamea. În loc de parfumul lui papa de flori de portocal, mirosul acru de praf de pușcă pătrundea prin fisurile ferestrei. În loc de căldura reconfortantă a untului topit și a zahărului ars, a eclerelor proaspete și a tartelor Napoleon, în venele noastre se formau țurțuri.

Și ochii calzi ai lui papa, a căror privire o făcuse odată pe mama să formuleze o avalanșă de plângeri cu privire la brânzirea cremei de zahăr ars și la acrirea vinurilor în butoaie, se transformaseră în găvane triste.

Cu mirosul de război în nări și chiorăitul foamei în burtă, am mers de la o băcănie locală la alta, în căutarea unei bucăți de fruct putred, a unor măruntaie sau a unui os gol de pui pentru supa de cartofi, dacă eram norocoasă. Peisajul era învăluit în fum cenușiu și pe tarabele cu alimente nu se găsea nimic. Cel mai tulburător era norul de disperare care plutea deasupra Marais-ului.

Doi copii au fugit pe lângă mine. I-am urmărit, fiindcă păreau să alerge după o minge și gândul că se jucau îmi dădea o licărire de speranță. Alergau cu picioarele lor subțiri ca ale marionetelor din spectacolele pe care papa le organiza de sărbătoarea de Purim. Unul dintre băieți s-a oprit și l-a așteptat pe celălalt să-l prindă din urmă. Siluetele lor scheletice dispărură în conducta putredă care ducea într-un canal.

Vânau șobolani să-i mănânce.

Durerea pe care o ascunsesem de familia mea răbufni deodată. Mi-am șters lacrimile cu mânecile, cu fusta, cu dosul mâinii, eliberând hohotele de plâns pe care le ținusem prea mult în mine. Sfâșiată de vina de-a avea destui bani ca să cumpăr o bucată de varză stricăță pentru supă, în timp ce copiii prindeau șobolani în canale împuțite, am rămas pe loc, șovăind încotro să mă duc.

O fată tânără, cu cearcăne întunecate încadrându-i ochii duși în fundul capului, a abordat un trecător ceva mai departe pe drum. Imaginea siluetei lui înalte mi-a rămas puternic întipărită în minte,

chère Simone; ai să știi de ce când ai să ajungi la ultimele pagini. Era o priveliște neobișnuită și revigorantă în orizontul negru al cartierului meu, un spectru dintr-o lume mai bună. În costum și cu cravată de mătase, se mișca grațios, un aristocrat rătăcit în Marais. Și apoi vocea stridentă, puberă a fetei m-a readus brusc la realitatea mea.

– Un bănuț, s'il vous plaît, pour un pain pour ma famille. Alors j'irai avec vous.

Își oferea domnului trupul ei în schimbul unei bucăți de pâine pentru familia ei.

Fără cea mai mică ezitare, el și-a băgat degetele în buzunar și a scos un pumn de monede, mai multe decât văzusem la un loc de la începutul războiului franco-prusac. I le-a aruncat în mână, trimițând-o de-acolo cu o bătaie ușoară pe spate.

M-am apucat de stomac, m-am aplecat și mi-am vărsat pe marginea drumului durerea, foamea și disperarea. Mâinile lui mari și frumoase pe umerii mei m-au făcut să intru în panică. Ochii lui intenși se uitau la mine de la înălțimea lui impresionantă.

– Ești bolnavă? întrebă el cu un accent ciudat. Poate ți-e foame?

M-am îndreptat rapid, m-am șters la gură și mi-am reluat o aparență de mândrie pe chip.

– Da, am zis, șocată de mărturisire și jenată de mirosul acru pe care-l emanam.

– Mohammed, originar din Isfahan, a zis el oferindu-și brațul într-o manieră aristocratică. Pot să am onoarea s-o invit pe mademoiselle la cină?

În ciuda tăcerii și expresiei mele cuprinse de uimire, sau din cauza asta, cum avea să mărturisească mai târziu, și-a adunat curajul să mă ia de braț și să mă conducă departe de canalizarea din apropiere. Am traversat Aleea Trandafirilor, am trecut de măcelăria lui Moise Koșer, de covrigii de Sabat și de delicatesele fraților Goldstein, timp în care el mi-a povestit detalii fascinante din călătoria lui de la Teheran la Tabriz, cu trenul la Badkoubek, Tbilisi și Moscova, cu vaporul, călare și cu diligența spre Franța.

– Am plecat din orașul meu natal Isfahan, în urmă cu mai bine de cinci luni, a zis el. În semn de protest față de politica probritanică a lui Qajar. N-am putut să suport să văd cum șahul îmi vinde țara și credința unui imperiu fără scrupule.

S-a uitat la mine și a zâmbit, cu fruntea largă lățindu-se și mai mult.

– Am supraviețuit inundațiilor, cutremurelor și tâlharilor la drumul mare ca să vin la tine.

I-am zâmbit și eu. Mi s-a părut fermecător faptul că mințea cu atâta candoare și ușurință, îngrijorat pentru patria lui la fel de mult cum eram eu pentru a mea, și am considerat Isfahanul, de care nu auzisem și nici măcar nu-l văzusem pe hărți, ca „jumătate din univers“. Purtarea lui nobilă, descrierea plină de farmec a călătoriei sale, întâlnirea lui norocoasă cu mine și buzunarul plin de monede făceau din el un erou și un sauveur.

M-a dus din Marais direct în inima Parisului și într-un butic de lux, de unde mi-a cumpărat ciorapi de mătase și o rochie de crep pe care o împărăteasă a Chinei ar fi fost invidioasă. M-a dus la un restaurant care servea un meniu complet cu coeur d'artichaut, foie gras, Noisette d'Agneau și pèche flambée. Au urmat multe astfel de mese și mult mai multe cadouri de-atunci încolo. Cel mai bun mod în care s-ar putea explica relația noastră e că Mohammed se îndrăgostise de mine și eu aveam nevoie de el. De-a lungul acelor ani, relația noastră, a lui Mohammed și a mea, a oscilat de la amanți la prieteni de încredere. Ne-am încrezut unul în altul. Am rămas indispensabili unul pentru celălalt.

Cu Mohammed alături de mine, m-am lansat în societatea pariziană. Principala mea preocupare în timpul acestor prime luni a fost să-mi salvez familia de la foame și moarte. Și am făcut-o, căci Mohammed și-a manifestat dorința să-și cheltuiască averea cu mine și ajutându-mi familia.

Mohammed și cu mine am îndurat iernile reci din 1878 și 1879 și ne-am bucurat de apariția Noii Republici, căci Parisul începuse să-și revină. M-am îndrăgostit de un Paris care revenise la viață după război. Un Paris care reapăruse cu frumusețea sa voluptuoasă intactă, pentru a doborî fără tragere de inimă baricadele sociale și a-mi permite să-i gust decadența amețitoare. Am alergat după plăcere și stil, am vrut să fac parte din le beau monde – lumea frumoasă și din societatea la modă. Am mers la Operă, pe les grands boulevards și în cafenelele lor în aer liber, m-am angajat în discuții cu boemii, artiștii și libertinii din Montmartre și Montparnasse. Am împărtășit ideile revoluționare ale lui Mahler, Klimt și Schnitzler.

Dar nici asta n-a fost suficient. Mi-am dorit faimă și putere. Am vrut să am cai, trăsură, cabriolet și o vilă pe numele meu. Am vrut să mă scald în bijuterii, să dictez moda fiecărui sezon și să fiu încoronată marea doamnă a Parisului.

Mi-am luat amanți bogați, influenți, cu uniforme aurite și nasuri carne. Am frecventat salons particuliers cu regi și conți. Și m-am scaldat mai departe în excesele lor. Am vrut să am o avere atât de mare, încât războaiele și epidemiile să nu poată să mi le ia niciodată.

Mohammed, pe de altă parte, era uimit de evenimentele cu care se confrunta și întristat de profunda schimbare interioară prin care treceam. El era mulțumit lângă mine. Nu voia mai mult. Nu-mi înțelegea înclinația pentru abandonul nepăsător, efectul războiului asupra mea, nici dorința mea de a rămâne independentă, nu numai față de el, ci de orice sau oricine mi-ar fi îngăduit libertatea.

Ma chère Simone, acum știi mai multe despre locul de unde vin și pe cine poți să te bazezi în momentul ăsta dificil. Străbunicul tău are să-și arunce mereu magia asupra ta. Sufletul străbunicii tale, a cărei inimă a fost frântă de război, are să vegheze mereu asupra ta. Bunicul tău, Mohammed, pe care l-ai cunoscut sub numele de Alphonse, e o inimă generoasă, cu valori puternice, care are să continue să insuflă în viața noastră o doză sănătoasă de realism. N-am să detaliez mai mult dincolo de puținul pe care îl știi despre tatăl tău. Bărbații ca el e mai bine să-i lași în seama providenței. Și mama ta, Françoise, are să-ți îmbogățească viața cu veșnica ei joie de vivre. O iubesc mai mult decât viața însăși, dar tu ești vlăstarul care a înflorit și a devenit un copac puternic.

Leapădă doliul. Du mai departe numele d'Honoré. Depinde numai de tine.

Alphonse! Bunicul ei! Revelația nu o șocă pe Simone, cât o surprinse. Ar fi trebuit să ghicească adevărul mai demult. Pentru ea, el fusese întotdeauna un tată, pe picior de egalitate cu străbunicul ei. Odrasla nelegitimă a unui nimeni vrednic de dispreț, avea acum un bunic în carne și oase. Rădăcini solide ca să supraviețuiască furtunilor viitoare.

În ciuda reperelor lui madame Gabrielle, indicând paginile pe care ar trebui să le citească, dornică de mai mult și bucurându-se de statutul nou-descoperit, Simone mai întoarse o pagină.

Cu *lait au chocolat* într-o mână și *jus de pamplemousse* în cealaltă, Alphonse apăru în prag.

– Mohammed, șopti Simone și se duse în brațele lui.

– Copila mea, copila mea dulce, murmură el, legănând cele două pahare în mâini, ciocolata caldă vărsându-se pe una, suc de grepfrut pe cealaltă. Așează paharele jos după ce Simone îi dădu drumul ca să-și treacă mâinile peste conturul feței sale, ca pentru a verifica miracolul existenței lui.

– Vino, copila mea, stai lângă mine. Mai sunt multe de știut, probleme pe care *grand-mère* a ta, binecuvântată fie-i inima, nu poate să le mărturisească, nici chiar în memoriile ei. Ia niște *lait au chocolat* în timp ce vorbesc. După nașterea ta, bunica ta și cu mine am înregistrat certificatul căsătoriei noastre secrete la biroul registratorului, declarându-vă pe tine și pe Françoise fiicele noastre. Am crezut că dovada unor părinți legitimi are să-ți permită să ai acces în interiorul ierarhiei sociale din Franța.

– Asta face ca Françoise să fie sora mea, zise Simone.

– Pe hârtie, da; în realitate, ea e mama ta.

– Iar tu ești tatăl meu pe hârtie și bunicul meu de sânge.

– Da, după cum vezi, în jurul Văii Zibetelor lucrurile rareori sunt ceea ce par. Gabrielle, după cum știi, e evreică și fiica unui rabin polonez, dar ea însăși se consideră împărăteasă franceză și pe tine moștenitoarea tronului ei.

– O moștenitoare improbabilă, oftă Simone.

– Da, desigur, draga noastră Gabrielle nutrește pentru tine speranțe înșelătoare de grandoare. Totuși, noi toți trebuie să facem concesii, ca o familie. Eu o sprijin continuu pe bunica ta. Din moment ce ea n-a vrut să se atașeze de nimeni, a vrut să fie cunoscută pentru ceea ce a fost, i-am devenit majordom. Am rămas lângă ea și ca să fiu aproape de fiica mea și apoi de tine. Mi-am ținut cu-vântul să-mi ascund adevărata identitate de societate și chiar și de tine și de fiica mea. Și acum fac tot ce-mi stă în putere ca să ușurez anxietatea pe care o ațâță spiritele ei care se înmulțesc continuu. Ea, sunt sigur, se miră de multe ori cum și de ce a ajuns ce a ajuns, și continuă să rămână loială unui persan musulman din Isfahan. Chiar și Françoise, cu temperamentul ei fermecător nehotărât, își dă seama de pericolele prin care mama ei a trecut ca să devină o femeie care s-a realizat prin forțe proprii într-o lume în care fetelor

le sunt atribuite la naștere locurile în societate. Și face tot ce poate ca să sporească averea d'Honoré. Cât despre tine, Simone, va trebui să-ți găsești și tu locul, dar cu ajutorul bunicii tale înțelepte. Profită de experiențele ei neprețuite. Curajoasă cum ești, trebuie să înțelegi că e greu să te înalți dacă nu-ți întinzi aripile, mai ales pentru o femeie.

CAPITOLUL 33

Madame Gabrielle trase perdelele la o parte și deschise geamurile cu o mișcare bruscă. Françoise se trânti într-un scaun confortabil. Amândouă ajunseseră la concluzia că cinci zile fuseseră suficiente pentru Simone să stea încuiată în apartamentele ei. Era timpul ca ea să înfrunte lumea, dacă nu pe cont propriu, atunci cu un oarecare ajutor.

– Sus! Sus! ciripi madame Gabrielle. E deja după-amiază. Are să-ți facă bine să mergi la o plimbare cu Sabot Noir, *ma chère*. El a știut mereu să-ți ridice moralul, și ai nevoie de asta acum.

Simone se frecă la ochi din cauza luminii supărătoare de la fereastră. În ciuda faptului că era amețită și deloc sigură ce zi a săptămânii era, n-ar fi deranjat-o o plimbare în jurul văii.

Cu un iz de absint în respirație, madame Gabrielle o învălui pe Simone în aromele ei de violete și pudră.

– Vezi tu, *chérie*, nu e totul pierdut. Acum adună-te și îmbracă-te. Îl pun pe Sabot Noir să pregătească o iapă sigură pe picioare.

– *Grand-mère*, șopti Simone. Ai zis odată că eu, ca și tine, am ochi și urechi speciale ca să văd și să aud spiritele. Dar Cyrus nu mi s-a arătat.

– E prea devreme, *chérie*. Fantomelor nu le place să se apropie de rudele îndoliate. E prea dureros pentru ele. În timp, atunci când ești gata, are să vină la tine, răspunse madame Gabrielle, și, la avertizarea lui Günter cu privire la declanșarea unei vulcanice arsuri la stomac, ea plecă să facă o ședință de spiritism.

Françoise se ridică în picioare și pufăi, trimițându-i lui Simone un sărut de la distanță.

– Îmi pare foarte rău pentru Cyrus. M-am rugat ca povestea asta de dragoste să meargă. Dar iubirea e întotdeauna o durere, *chérie*. Acum, adună-te și trăiește-ți restul vieții.

- Așa o să fac, după ce-l găsesc pe ucigașul lui Cyrus.
 - Chiar e necesar, Vâlvătaie? Trebuie să te mai chinui?
- Scânteile de furie din ochii fiicei ei o speriară pe Françoise.
- Ca de obicei, ai să faci ce vrei, sunt sigură, dar ai grijă de tine.

Nu deveni o altă victimă a iubirii.

Își aruncă pe spate părul fantastic și se pregăti să plece.

- Mamă, zise Simone sărind din pat. Nu pleca încă. Te rog. Am nevoie de sfatul tău.

Ochii lui Françoise se rotiră în dreapta și în stânga, ca și cum căuta pe altcineva căruia i se adresase fiica ei.

- Al meu? întrebă ea.

- Da, al tău, dar mai întâi îți datorez scuze. Eram tânără când am plecat în Persia. Am refuzat să te ascult atunci, nu ți-am respectat înțelepciunea. Promit să fiu mai ascultătoare acum.

- *Je suis choquée!* Ce Dumnezeu aş putea să te învăț eu?

Cu obrajii îmbujorați, Simone se uită în jos. Mama ei ar fi putut s-o învețe cum să descopere vulnerabilitățile bărbaților, cum să-i facă receptivi la întrebările ei. Speriată să nu devină o stricată, întâlni privirea nedumerită a mamei ei.

- Învăță-mă cum să satisfac un bărbat fără...

- Păi, Vâlvătaie, ce vrei mai exact? întrebă Françoise aranjându-și perlele. Nu trebuie să-ți fie niciodată rușine să satisfaci un bărbat.

- Vreau să știu cum să satisfac fără să permit penetrarea, murmură Simone.

Françoise se răsuci pe picioarele delicate, cu fustele de șifon învolburându-se în jurul gleznelor în timp ce le dădea jos. Se lungi în cearșafurile care împrumutaseră parfumul lui Simone. Ridică o căpșună din urna pe care Alphonse o pusese pe masa de alături, o linse până începu să strălucească, apoi o supse topind-o în gură. Cu capul dat pe spate, făcând o demonstrație a călătoriei fructului pe gât, zvârli codița într-o cupă de porțelan, ștergându-și cu degetul mic resturile roșii din colțurile gurii.

- Prima lecție, *chérie*, e să savurezi fructele.

Simone urmări curba gâtului alb al mamei sale, atingerea ușoară a degetelor delicate în colțurile gurii, alunecarea limbii ei roșii pe buzele umflate. Rămase cu sentimentul ciudat că ceruse o favoare pe care s-ar putea s-o regrete. Captivată de dansul senzual al gurii lui Françoise, Simone își aminti un moment când fusese

umilită la vederea mamei ei împingându-și o banană pe gât. Lumea ei se schimbase acum. Era altă femeie. Se petrecuseră atât de multe în mai puțin de doi ani, de când Cyrus coborâse din trăsura preșe dintelui, lovise în trepte cu bastonul cu vârf de argint și intrase în Vila Gabrielle. Dragostea hotărâse s-o binecuvânteze, dar nu pentru multă vreme. Zborul ei îi destrămase marginile tinereții, o lăsase cu un cinism care-i stă bine unei femei mult mai în vârstă.

– Sexul e o artă. Vrei ca el să devină nebun de dorință, dar să nu afle niciodată ce i s-a întâmplat. Ca să faci asta, ține-l în suspans cât mai mult posibil – și nu te uita așa la mine – știi ce vreau să spun. Nu-l lăsa să ejaculeze. Ține-l într-o stare de excitare, cu cât mai mult, cu atât mai bine. Cu cât mai multă energie consumă un bărbat cu sexul, cu atât mai multe celule ale creierului va arde în acest proces, ceea ce-l va face mai ușor de manipulat. Deci; cum faci să-l ții în starea asta? Excitându-l cu ochii, respirația, degetele de la picioare – da, și degetele de la picioare sunt erotice. Apoi promite astfel de aventuri erotice, promite cu așa nevinovăție nerușinată, și are să facă tot ce-i stă în putere să se controleze, căci finalul promite să fie mai interesant decât călătoria.

Françoise arată spre panglica de catifea trecută prin verigheta lui Cyrus.

– Și înlocuiește asta cu perle. Bărbații sunt atrași de rotunjimea opalescentă a perlelor.

Mâna lui Simone țâșni spre gât, apucând verigheta lui Cyrus. Strălucirea din ochii ei interzicea orice alte discuții.

Françoise bălăngăni un ciucure de cireșe de tulpini.

– Cireșele sunt numite după orașul turcesc Cerasus. Sunt motivul pentru care bărbații caută femei cu „buze ca cireșele“.

Rostogoli una în gură, mișcarea tacticoasă a obrazului demonstrând arta grațioasă de a se bucura de nectar.

– Știi că celebra Caterina De Medici era considerată scandaloașă pentru modul senzual în care mânca anghinarea? Era o femeie excepțională, care se reinventa mereu, înfocată. Știa cum să întru-chipeze imaginea unui fruct interzis, o bijuterie care putea fi dobândită prin mare pericol și plătită scump. Țasta e motivul pentru care o armată de bărbați – pe lângă cai – îi lingeau constant degetele de la picioare.

Un braț subțire se întinse, apucând o ciocolată din cupa Sèvres.

- Regina de necontestat a afrodisiacelor. Hrana zeilor. Să n-ai încredere într-o femeie căreia nu îi place ciocolata.

Apucă ciocolata cu gura ei ca pe o bijuterie, luă apoi alta și-i dezvălui mijlocul.

- *Chérie*, uită-te la umplutura roz. Numai bună de lins.

- Mamă, cu siguranță are să fie nevoie de mai mult decât o ciocolată ca să fac un bărbat să se supună dorințelor mele cele mai absurde.

- Ajung și acolo, Vălvătaie. Preludiul e mai important decât actul în sine și nu trebuie nicicând ignorat.

- Asta e problema, replică Simone. Preludiul duce la penetrare, și eu am de gând să evit asta.

- Ceea ce chiar trebuie să eviți, *chérie*, e sărutul. Considerabil mai intim decât penetrarea și, prin urmare, mai periculos.

- Mai ales săruturile *mele*, care ar otrăvi orice bărbat.

- Pe mine nu bărbații mă preocupă, ci *tu*. Acum încearcă să ai răbdare și să asculți. E vital să te ridici la nivelul așteptărilor unui bărbat. Amintește-ți cele trei cuvinte magice, care întăresc mădu-larul unui bărbat: „Sunt a ta.“ Și nu-ți fie frică să încalci regulile și să-ți folosești farmecul natural, pe care bărbații îl consideră extrem de excitant. Nu privi în jos, ci surprinde-i cu privirea ta nerușinată. Și nu uita de elementul-surpriză. E un afrodisiac important. Acum, preocuparea ta principală. Sexul, contrar a ceea ce s-ar putea crede, nu e în primul rând un act fizic, ci o iluzie, *chérie*, înlocuirea unui fapt cu fantezia creată de femei abile ca noi. Cu ajutorul celor mai bune mătăsuri și voaluri înfășurate în jurul mâinilor tale, la subsuori, pe fese și între picioare drept camuflaj, poți să creezi o iluzie atât de reală, că el n-are să știe niciodată, și nici n-are să-i pese, de penetrare, din moment ce are să experimenteze cele mai incendiare orgasme ale lui. Adevărul e că în chinurile pasiunii un bărbat nu e în stare să facă diferența între atingerea moale a mătăsii și interiorul coapselor, strânsoarea mu-selinei și vagin.

Simone alunecă la marginea scaunului. Sugestia asta putea fi promițătoare, chiar practică.

Françoise se ridică din oceanul de satin, înfoind pernele în spate, cu două perle roz pe vârfurile sânilor.

– Aproape tot ce ți-am spus până acum ar putea să fie pus în aplicare din când în când de o femeie inteligentă într-un fel sau altul. Dar nu și ce am să-ți dezvălui în continuare. Țsta e motivul pentru care bărbații mă găsesc irezistibilă. Și motivul pentru care femeile mă consideră o vrăjitoare. N-am dezvăluit asta nimănui, nici măcar lui *maman*. Am detectat un organ senzual și senzorial suplimentar în anatomia masculină. Eu o numesc vâna senzualității. Se află la baza coloanei vertebrale, unde se ascunde dorința, și se curbează în sus până la gât și la baza creierului, unde sunt create iluziile. Vino, draga mea, întinde-te pe spate, și am să-ți arăt cum poți să localizezi vâna senzualității masculine, s-o masezi și să-i trezești simțurile, ca să-l înrobești fără să devină sclav.

CAPITOLUL 34

Simone ceru o întâlnire a femeilor d'Honoré.

Încă o dată, oglinzile fură lustruite și cameristele în uniforme apretate își puseră flori în cocuri. Încă o dată, băieții de la grajduri se treziră în zori să țeșale caii și să frece cu buretele grajdurile. Și, în tot entuziasmul, Sabot Noir, uitat și supărat, plănuia să-i atragă atenția lui Simone.

Françoise fusese instruită să se retragă mai devreme cu o noapte înainte. Și Alphonse diluă absintul de după-amiază al lui madame Gabrielle. Servitorii pregătiră salonul *Femeilor din Alger*, o încăpere numită după celebrul tablou al lui Delacroix. Aici, madame Gabrielle primea admiratorii influenți ca să-și afișeze bunul cel mai de preț pe un pedestal de email.

Femeile d'Honoré intrară în salon. Simone închise ușile în spatele lor. Servitorii zăboviră în jur, în speranța că vor auzi vreo două cuvinte care să dezvăluie motivul unei așa de mari discreții.

– A întâlnit vreuna dintre voi întâmplător un personaj cunoscut ca monsieur Rouge sau un anume monsieur Amir? întrebă Simone.

Cele două femei se uitară una la alta, mai întâi cu nedumerire, apoi făcând eforturi să-și aducă aminte.

– Monsieur Rouge – da, îl cunosc, răspunse Françoise. E un diamantier. Dragostea lui pentru diamantele roșii e legendară. Am avut o întâlnire interesantă și nu doar aducătoare de profit cu el. La acea vreme era în căutarea unei sfinte, ceea ce eu nu sunt. Și e obsedat de roșcate, ceea ce eu nu sunt. Tu, pe de altă parte, ești roșcată. Îi poți folosi obsesia în avantajul tău, căci e în legătură cu cei mai mulți, dacă nu cu toți comercianții de diamante. Am auzit că a scos la vânzare un diamant rar, de cinci carate. Dar trebuie să te avertizez. În casa lui nu are acces nici una din femeile lui. Să fii pregătită pentru asta.

– Sunt pregătită pentru orice, răspunse Simone. Și tu, *grand mère*, ai auzit de un monsieur Amir.

– Nu sunt sigură, cugetă madame Gabrielle.

În acel moment, fantoma doctorului Jacques Mercier se materializă în spatele picturii lui Delacroix. Îi gădilă tălpile și se învârti la picioarele ei. Constatând că poziția lui este nepotrivită, ajunse din greșeală să se vâre între sânii ei. O pacoste de pitic, Mercier răspândea în mod constant remedii bizare ca să-i fortifice ei memoria. Acum insista ca ea să consume o băutură de *citron pressé* combinată cu gândaci negri, ca să-și întărească memoria.

– Acum, că mă gândesc la asta, *chérie*, am avut o legătură trecătoare cu monsieur Amir.

La asta, piticul triumfător își scoase capul din decolteul ei. Își strânse tare sânii ca să-și înecă chicotitul.

– Monsieur Amir n-a împărtășit prea multe despre profesia lui, așa că nu pot să te ajut cu asta. Totuși, a mărturisit că-și iubește soția frigidă. Își dorea atât de mult ca ea să fi dovedit o parte din intelectul și pasiunea mea. Ai putea să folosești căsătoria lui nefericită în beneficiul tău și, cu un pic de îndemânare, să scoți de la el cele mai dragi secrete. Tu, pe de altă parte, nu trebuie să-ți dezvălui șiretlicurile, căci simplitatea lor ascunsă îi dezamăgește invariabil pe bărbați. Apropo, *chérie*, ai să te prezinți acestor bărbați drept o d'Honoré?

– Cum altfel, din moment ce sunt cunoscută ca nepoata ta? Te bucură asta, nu?

– Da, enorm. Nu fi supărată, *chérie*, *c'est pour rire*, permite-i bunicii tale un moment de amuzament. Nu ești gata acum, desigur, dar într-o zi ai să fii. În acea zi, *ma chère*, deși trebuie să pari maleabilă ca aluatul, trebuie să rămâi la fel de dură ca fierul.

– Îți mulțumesc pentru sfat, *grand mère*, zise Simone. Acum, știi de un anume monsieur Jean Paul Dubois?

– Nu, răspunse madame Gabrielle. Tu știi un astfel de monsieur, Françoise?

Françoise clătină din cap.

– O altă problemă, *ma chère*, zise madame Gabrielle. De vreme ce cauți peste tot, nu respinge posibilitatea ca ministrul persan al Curții să fie implicat în uciderea lui Cyrus.

Monsieur Jean Paul Dubois, știa Simone, i-l prezentase pe Cyrus ministrului persan. Se întrebasese mereu de ce, într-o țară în care evreii erau persecutați și obligați să poarte semne de recunoaștere, astfel ca musulmanii să nu vină în contact cu ei și, prin urmare, să se pângărească, ministrul alesese un evreu ca bijutier regal. Era mai ușor să intimideze evreii să tacă, pentru a-i folosi ca pioni?

– De ce-l bănuiești? Își întrebă Simone bunica.

– Mă pricep la caractere, *ma chère*. Când l-am întâlnit pe ministru în palatul președintelui, el părea să controleze afacerile. Nu numai pe-a lui Cyrus, ci și ale șahului.

Madame Gabrielle își desfăcu nasturii mănușii în timp ce medita la următoarea ei mișcare, introducerea lui Simone în societatea pariziană.

– Am o idee strălucită, zise ea în cele din urmă. O să organizăm o *soirée* de Anul Nou. Invităm personalități distinse, pe care le cunoaștem și pe care nu le cunoaștem. E cea mai eficientă modalitate de a te prezenta lui Amir, Rouge și oricui altcuiva pe care îl bănuiești. Trebuie să trimitem o invitație și la palatul președintelui, în caz că ministrul Curții e în oraș.

CAPITOLUL 35

Flancată de patru paznici înarmați pe cai, trăsură se legănă și se învârti pe străzi, prin pasaje și pe poduri spre Place Vendôme și Hotelul Ritz. Un cufăr stătea pe bancheta din trăsură, între Simone și monsieur Rouge. Le convinsese cu greu pe mama și bunica ei că era în stare să-și poarte singură de grijă. Ca să le convingă, își îndreptase revolverul în sus și împușcase o pasăre în zbor. Văzându-le de neclintit, îl lovise cu călcâiul în spatele genunchiului pe un servitor care trecea pe-acolo. Acesta țipă, încercând să-și recapete echilibrul.

– Vedeți? zisese ea. Știu toate părțile vulnerabile ale corpului. Chiar și fasciculul de nervi din spatele genunchilor. O lovitură mai puternică l-ar fi trimis la pământ.

Acum n-avea nici o îndoială că una dintre loviturile ei l-ar fi rănit pe subțirelul monsieur Rouge de lângă ea. Forma grațioasă a capului și trăsăturile lui fragile îi aminteau de castratul Luciano Barbuzzi, iubitul mort al buniciei ei, care considerase odinioară dealul cu trifoi scena lui de operă personală. Monsieur Rouge avea ochii diferiți – unul strâns, cu o expresie chinuită, celălalt larg și atent –, dar amândoi plini de tristețe.

Trăsura înconjură Place Vendôme oprindu-se la intrarea principală a Hotelului Ritz. Fusta cu volane a lui Simone i se păru în drăzneată când îl urmă prin hol și în liniștea luxuriantă a unui apartament de la etaj.

Monsieur Rouge, care se și vedea dezbrăcând-o de fustă, se opri la oglinda mare din hol ca să-și aranjeze cravata. Zărindu-și imaginea atât de aproape de el, ea își atinse panglica de catifea din jurul gâtului și intră în apartamentul cu lambriuri din lemn de stejar.

Draperiile de mătase îmbrăcau o pereche de ferestre franțuzești care flancau un dulap sculptat. Pe biroul de mahon erau o călimară

și o statueta de bronz a unui arab călare pe un armăsar. Pe o masă joasă erau așezate delicatose exotice – baclava, halva, sarmale în frunze de viță-de-vie și prăjituri cu miere. Monsieur Rouge anunțase conducerea de sosirea lor.

Pocni din două degete și gărzile ieșiră. Înainte să fie schimbate formalitățile cuvenite, ochiul trist i se îngustă, iar cu celălalt continuă să se minuneze, și o întreabă:

– E culoarea naturală a părului tău, mademoiselle?

– Sigur că nu, îi șopti ea la ureche. Și sunt madame.

El arată spre șuvița de argint din păr, care apăruse după moartea lui Cyrus.

– Asta e opera unei *coiffeuse*? Atunci madame nu e roșcată cu adevărat!

Privirea îi trecu în fugă peste expresia lui plouată și simți milă.

– Scuză-mi tachinarea, monsieur. Desigur, *sunt* roșcată naturală. Într-adevăr, nimic la mine nu e artificial, în afară de asta, șopti ea scoțând batista și ștergându-se de sclipiciul pe care Françoise i l aplicase pe pleoape.

Îl bătu pe umăr ca și cum i-ar fi fost camarad, și cu asta îl uimi și îl dezarmă și mai tare.

– Te rog să-mi arăți diamantul roșu care e de vânzare, zise ea.

La menționarea diamantului, ochii lui monsieur Rouge deveniră visători. Ca și cum înșira calitățile celei mai iubite amante, laudă culoarea, montura și fațetele nestematei de cinci carate. Când termină, își mângâie ușor cravata ca și cum ar fi fost încrustată cu diamantul menționat anterior.

Simone își trecu degetele prin bucle.

– Monsieur Rouge, te rog, nu mă mai ține în suspans.

– Dragă madame, costul transportului diamantului în condiții de siguranță a fost astronomic. Am suportat costul presupunând că veți fi însoțită de client. N-am renunțat încă la vizionare, dacă ar avea încredere în mine să-mi divulgi identitatea lui.

Ea răsuci un fir de păr arămiu după un deget.

Îmi pare rău de neînțelegere, monsieur, dar eu sunt clientul.

Monsieur Rouge fu neobișnuit de uluit. Avusese parte de multe incidente ciudate în negoțul lui și-și planificase cu atenție întâlnirea asta. Dar nu se aștepta ca ea să fie pe cont propriu și să efectueze o tranzacție de milioane.

Ea se ridică și-i întinse mâna.

– Monsieur, fie ai încredere să-mi arăți diamantul, fie o să plec.

Îi simți palma moale, cu pielea întinsă. Un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, a cărui tinerețe tragică își pusese amprenta pe viitorul lui, el continua să trăiască în trecut. Dar degetul mic era destul de drept, se putea să nu fie atât de viclean cum lăsau să se înțeleagă ochii.

El se îndreptă de umeri și strigă gărzile de afară. Acestea intrară cu seiful pe o masă cu roțile pe care o puseră în fața ei. Una dintre gărzi se întinse la picioarele ei.

Monsieur Rouge desfăcu închizătoarea și săltă capacul. Întinse o țesătură de catifea, deschise o pungă, luă o cutie de satin și deschise brusc capacul cu un gest amplu.

Simone se trase la marginea scaunului.

O nestemată de cinci carate cu fațete orbitoare sclipea în nuanțe strălucitoare de roșu și violet. Din peste zece mii de diamante naturale, doar unul singur devine multicolor, spusese Cyrus. Și printre acestea, roșul era cea mai rară culoare. Cunoscătorii și-ar fi vândut sufletele ca să arunce o privire unei astfel de nestemate. Cum ajunsese monsieur Rouge să aibă diamantul ăsta? Ea îndreptă lampa în jos și studie diamantul sub lupă. Intensitatea, profunzimea și fațetele măiestrit executate nu păreau să prezinte semne de tratament termic, dar cu pregătirea ei redusă nu putea să fie sigură. Scoase cerchelul lui Cyrus și le compară. La prima vedere, părură similare ca nuanță, tăietură și transparență, cu excepția faptului că unul era cu patru carate mai mare. Să fie acesta același diamant roșu pe care Cyrus îl procurase pentru amanta lui monsieur Rouge în noaptea inaugurării Hotelului Ritz? De ce era de vânzare? Care ar fi prețul cerut în schimbul informațiilor despre Cyrus? Monsieur Rouge ținu diamantul în lumină, ochii lui diferiți găsind alinare temporară în timp ce-l admira. Ea își puse cerchelul lui Cyrus înapoi în lobul urechii.

– Noi doi am putea să ne înțelegem bine, monsieur Rouge. După cum vezi, am o obsesivă, unii ar spune chiar illogică pasiune pentru diamante.

El cuprinse diamantul între două degete, apoi îl închise înapoi în pumn. Deschise pumnul și-i arătă diamantul.

Ea îi smulse nestemata din palmă și-și ridică privirea pentru a o întâlni pe-a lui.

– Care e prețul, monsieur?

Ochii lui se închiseră brusc, de parcă fusese înjunghiat de cuvintele ei.

– Scumpa mea inocentă, nu știu ce să răspund. După cum singură spui, ai o obsesivă pasiune pentru diamante. Prin urmare, mi-e imposibil să vin cu un preț. Tu și numai tu, cea pasionată, trebuie să-i decizi valoarea.

Odată cu răspunsul subînțeles la întrebarea ei, își recuperează diamantul. Sedusese curtezane renumite de dragul de a le adăuga numele în registrul lui de prestigiu, dar roșcata asta era un cu totul alt specimen. O descoperise în fotografiile din Vila Gabrielle. Pistruii ei voluptuoși și firișoarele de păr de culoarea aramei de pe brațele ei îl făcuseră să sperie nebunește că poate, în sfârșit, întâlnise femeia visurilor sale.

Acum, că diamantul lui o ademenise, n-avea de gând s-o piardă. Privi cum se intensifică legătura dintre ea și nestemată, cum crește în ea dorința de a avea obiectul indiferent de preț. Se trezi că interpretează fiecare mișcare a ei – cât de mult îi rămăsese degetul pe diamant, cât de repede îi dăduse drumul și modul în care sclipirea din ochii ei de tigru pălea. Nu era semn bun. Avea să-și piardă interesul și să-l lase în curând cu buzele umflate. Îi urmări privirea spre un colț al tavanului. Se trezi topindu-se în ochii ei care-și schimbau nuanța în cea a diamantelor. Era pierdut între coapsele ei pistruiate, învăluit în suspinele ei și scăldat în parfumul ei feminin, care pusese stăpânire pe cameră.

Ea așază diamantul la loc pe bucata de catifea și-și trecu un deget pe suprafața lui sclipitoare, ca și cum închidea ochii unui cadavru. Un icnet de dezamăgire îi zgâlțâi pieptul lui monsieur Rouge. Cuvintele pe care le rosti ea în continuare îi dădură emoții.

– Vreau diamantul, monsieur; îl vreau mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva.

El expedie rapid afară scutul uman de la picioarele ei, care zvâcnise neliniștit la fiecare mișcare a mâinii în care era diamantul. Rămas singur cu ea, monsieur Rouge îi luă mâinile.

– Nu vreau nimic mai mult decât o seară liniștită în compania ta, madame.

CAPITOLUL 36

Monsieur Rouge icni cu o bucurie evidentă văzând-o pe Simone la ușa lui, cu buclele ei strălucitoare. Șuvița argintie de păr sclipea în lumina apusului de soare din spatele ei. De la ultima lor vizită la Hotelul Ritz, cu cinci zile în urmă, el rămăsese în așteptarea momentului, incapabil să-și înfrâneze dorința de a-și cufunda fața în buclele ei.

– Îngerul meu adorabil, repetă el întruna în gânguritul slab al porumbeilor de pe umbrarul de deasupra marchizei.

Înăuntru, ea fu asaltată de draperii purpurii, covoare cafenii și mobilier de stejar roșu, dat cu un strat strălucitor de lac de culoarea ficatului. Simțindu-se de parcă se îneca în sânge, îl apucă de braț. El o conduse direct în dormitorul lui. Ducându-și la nas o șuviță din părul ei, îi inspiră adânc mirosul.

Ea se gândi la Cyrus, la fața lui în buclele ei, în scobitura gâtului ei, în pielea moale a pleoapelor ei – miroși divin, n-am crezut că e posibil să iubești așa. Își răscoli amintirile ca să-și ascundă parfumul. N-avea să ferească dormitorul acestui străin cu parfumul ei. Pe o masă dintr-o parte erau așezate varză, sfeclă și rucola – „semințe de voinică“, cum denumea Françoise rucola, cunoscută ca afrodisiac încă din Antichitate. Rodiile erau așezate într-o grămadă înaltă pe o tavă. Eva îl ispitise pe Adam cu rodie, nu cu un măr, credea mama ei. În bolurile din lemn de cireș erau căpșune, zmeură și o singură anghinare. Simone se așeză la masă și se pregăti să se lase în voia simțurilor. Își scutură delicat șervetul, îl întinse în poală și își turnă o cupă de Bordeaux, trecându-și limba peste marginea cupei. Își aruncă părul superb pe spate, tăindu-i respirația, și făcu mâna căuș, cuprinzând anghinarea în palmă ca și cum și-ar fi cuprins sânul. Desprinse fiecare frunză cu degetele languroase, o cufundă în unt topit și rupse miezul cu dinții.

Monsieur Rouge își imagină cum aceiași dinți îi ronțăiau lui partea cea mai erogenă.

Dar Simone era din nou în munții persani, în casa ei de piatră, cu Cyrus și brațele lui ocrotitoare, cu gustul sărat al pielii lui. Își cufundă lingura într-o cupă de spumă de căpșuni și își imagină că e ciocolată, hrana zeilor. Răsuci lingura în spumă, turnă zahăr și l privi fâșâind și dispărând în onctuozitatea lui minunată, după care își linse spuma din colțurile gurii.

Monsieur Rouge tânjea să-i lingă unghiile strălucitoare ca cireșele, pistruii aurii și gura ca mandarina. Dar mai mult decât orice, era nerăbdător să se piardă în părul roșu dintre coapsele ei, dovada supremă a autenticității ei. Risipise milioane pe fixația lui, pe roșcate false vopsite cu henna. Acum, fiecare fibră din corpul lui îi spunea că Simone n-avea să-l dezamăgească.

Încă de la cea de-a optsprezecea lui aniversare, când își pierduse preaiubita mamă roșcată într-o trăsură răsturnată, cu trupul ei plin de viață într-o pată roșie pe pământul plin de noroi, încercarea lui de a găsi o roșcată îi răpise cheful. Întâlnise roșcate artificiale una după alta, cu pistrui făcuți cu creionul, care vorbeau de coloranți și minciuni. Ani de-a rândul își decorase casa în așteptarea zilei când avea să găsească o femeie cinstită.

Iar acum ea era aici. În dormitorul lui.

O ridică în brațe și o duse sub un baldachin de voal, pe patul rotund pe care nu se mai iubise cu nimeni altcineva.

Ochii ei se închiseră la asaltul cearșafurilor de culoarea vinului.

Cu durere în piept, începu cu stângăcie să-i dezlege șireturile, să-i desfacă centura și să-i descheie nasturii. În nerăbdarea lui, încurcă și mai tare șireturile de la corsetul și fustele ei, își pierdu răbdarea și se prăbuși peste mătasea, satinul și corpul ei moale de sub el. Ochii lui, care îi rătăceau pe corp, se făcură mari la vederea perișorilor de cupru de pe brațe, a pistruiilor care căpătau culoarea chihlimbarului sub degetele lui și a șuviței de păr argintiu.

Ea își feri gura de respirația lui și-i șopti la ureche că luase foc, că nu se mai bucurase niciodată așa la atingerea unui bărbat și că era udă de dorință.

– Arată-mi părul pubian, îi ceru el, iar cuvintele brutale îi răniră lui Simone urechile.

– Trebuie să-mi eliberez sânii din corset, murmură ea dându-se jos din pat.

Slăbi panglica ce-i traversa corsetul, o scoase din fiecare ochi și o răsuci în jurul degetelor. Eliberă fiecare sân din cupa lui, de parcă îi oferea piersici. Urcă înapoi în pat, netezindu-și fustele în jos pe coapse și îndreptă spre el imaginea catifelată a sânilor ei.

– *Mon cher aimé*, nu se întâmplă să știi un anume prospector cunoscut sub numele de monsieur Jean Paul Dubois?

– Cum? mormăi monsieur Rouge holbându-se la sfârcurile ei îmbujorate.

– Cine e monsieur Jean Paul Dubois? repetă ea.

Ea repetă.

– Faci afaceri cu el?

– Nu, adică da, murmură monsieur Rouge cu tremur în glas, cu un licăr de interes într-un ochi, cu groază în celălalt.

Ea își umezi un deget în gură și urmă linia buzelor lui. Îl convinse să se așeze. Înainte să se lase în voia pasiunii, ea șopti:

– Fiul lui n-a studiat la Sorbona?

– Da, da, Sorbona... bietul băiat... și-a pierdut un braț.

Simone își ridică jupa, își desfăcu coapsele și-i permise lui monsieur Rouge să arunce o privire la pubisul ei.

El își înfipse mâinile sub fusta ei, prinzând-o de fese.

Cu o mână pe tăblia patului, ea îl împinse cu cealaltă.

– O doamnă trebuie să fie hrănită mai întâi, zise ea cu asprime.

O luă cu sine în sufragerie, o așeză la masa de lemn cu șervete brodate cu aur, cupe de cristal și lumânări purpurii. El stătea pe lângă ea, cu o mână îndoită la spate, bucurându-se să-i fie chelner.

– Stai jos, înger adorabil, și permite-mi să te servesc.

Îi puse în față o farfurie de biftec tartar. Așezându-se pe scaunul din față ei, se lăsă pe spate, scaldându-se în imaginea ei superbă. Nu se atinse de mâncare.

Măruntaiele ei se răscoliră la vederea cărnii crude, a cărei culoare fusese îmbunătățită cu condimente. Își apăsă șervetul pe gură.

– Dragul meu drag, *merci* pentru străduință. Dar eu sunt vegetariană.

Întinse farfuria peste masă și împinse carnea în farfuria lui, mulțumindu-se cu *potage à tomate*.

Încântat că ea îi gusta mâncarea, și probabil îi plăcea, își văzu de supa lui.

– După mulți ani de căutări nereușite ale Femeii Sfinte, nu m-am simțit niciodată atât de aproape de descoperirea ei. În toți anii ăștia, sistemul meu digestiv n-a acceptat mai mult decât strictul necesar pentru subzistență. Și acum, vreau niște supă.

Ea linse o ciocolată până deveni o sferă lucioasă și și-o puse în gură în timp ce aștepta ca el să-și savureze mâncarea, oprindu-se din când în când să-i spună câte un cuvânt tandru. Părul ei roșu sedusese un bărbat influent în lumea închisă a diamantelor. Apetitul nou-descoperit avea să-l facă mai receptiv la întrebările ei, spera ea.

El împături șervetul și-l puse pe masă. Cu o nuanță de teamă strecurată în voce, o invită înapoi în pat. Parfumul ei de pepene verde și fructe de pădure și capacitatea ei uimitoare de a-i localiza misterioasele puncte erogene îl țineau în chinurile extazului. Dar nu i se permisesse nimic mai mult decât să tragă cu ochiul la pubisul ei. Și începu să se întrebe dacă era într-adevăr roșcată.

Ea se ridică, se sprijini de scaunul cu spătar înalt și-și ridică straturile de jupoane.

– Vino, îngenunchează la picioarele mele și convinge-te singur dacă sunt roșcată natural.

El sărută pliurile moi ale coapselor ei, linse carnea roz și-i despărți părul pubian ca și cum căuta nestemate. Cu cât explora mai mult rădăcinile părului mătăsos, cu atât devenea mai convins că aveau aceeași culoare ca buclele ei. Descoperise, în sfârșit, o roșcată adevărată!

Picături de extaz îi curgeau prin vene, iar tremurul inițial și freamătul se dezlanțuiră brusc în spasme. Își adună toate puterile, se abținu, întârziind erupția, ca să se bucure de întreaga forță a unei mult așteptate ușurări. Se aruncă pe scaun, cu broboane de sudoare pe vârful nasului. Ochii lui erau ațintiți asupra ei, unul tandru, celălalt cu recunoștință veșnică.

– *Merci*, înger adorabil, îți mulțumesc foarte, foarte mult. Te rog să stai jos acum și să savurezi desertul cu mine.

Ea era sătulă de obsesia lui pentru alimente de culoare roșie. Ce fel de desert decadent avea să-i mai ofere?

El dispăru într-o cameră și se întoarse cu un săculeț de satin. Albul puternic al acestuia era la fel de binevenit ca un fluture alb zburând într-o grădină purpurie. Îi întinse săculețul.

Ea privi curioasă gura deschisă a săculețului de satin și vâri două degete înăuntru.

Măsurându-i fiecare mișcare cu ochii lui diformi, zise:

– Un mic cadou fiindcă ești.

La vederea diamantului roșu, nestemata de cinci carate văzută la Hotelul Ritz, ea lăsă capul pe spate de uimire. Orice persoană normală ar fi apreciat un așa cadou generos, dar ea se simți ofensată. Era o plată pentru favoruri sexuale? Întâlnirea lor în pat nu fusese, cu siguranță, sexuală pentru ea. Fusese detașată emoțional, nu-și scosese nici un moment fustele, nu-și deschisese picioarele sau inima în fața lui.

Se uită în jos la diamantul roșu din mijlocul palmei. Nu, nu voia diamantul lui. Singurul diamant pe care-l voia era cel de la lobul urechii ei.

– Nu știam că natura a produs astfel de diamante mari de culoare roșie, zise ea.

– O mină specială din Africa de Sud a făcut-o, răspunse el.

– Ai propria mină?

– O! Nu! Sunt un intermediar cu relații și resurse vaste. Cumpăr diamante brute și le distribui. Am darul de a ști pe cine să abordez și pe cine să evit.

– Îi cunoști personal pe toți cei cu care faci afaceri?

– Cu cei mai mulți mă tutuiesc.

– S-a întâmplat să vizitezi mina lui monsieur Jean Paul Dubois? întrebă ea.

– Nimeni n-a făcut-o, replică el. Omul e un cartel el însuși. Vinde la licitații închise și prin tranzacții private.

– Unde locuiește?

– Pe ici, pe colo, peste tot! Egipt. Paris. Mai mult Namaqualand. Se opri, își trecu mâna peste cap și-și scutură cravata s-o curețe de firimituri.

– Asta n-are nici o importanță pentru tine.

Ea își strânse degetele în jurul diamantului.

– Mulțumesc. E cu adevărat uimitor. Spune-mi, *cher aimé*, are monsieur Jean Paul Dubois vreo meteahnă de care știi?

– Colecția lui de artă, murmură monsieur Rouge. Nu-și părăsește niciodată operele, cu excepția cazului în care caută noi piese. Bietul om... nu-l interesează deloc femeile.

În acel moment Simone se ridică de pe scaun. Îi întoarse spatele, în încercarea de-a se izola de bărbatul care-și pierduse valoarea pentru ea. Își aranjă sânii în cupele corsetului și își fixă cârligele de sus pe care el reușise să le desfacă.

CAPITOLUL 37

Madame Gabrielle își zvârli capul pe spate și bău paharul de absint, savurând traseul mistuitor al alcoolului.

Simone privi peste umerii bunicii ei, la galeria aflată în ultimele etape de finalizare. Fusesse influența absintului sau a spiritelor ei cea care o făcuse pe bunica ei să-și risipească averea pe încă o galerie? Aceasta etala portrete de bărbați importanți, înalți în fracurile lor elegante, mândri să intre în istorie drept cei care i-au dat marii dame cele mai dragi bijuterii ale ei.

Madame Gabrielle oftă, și răsuflarea fierbinte îi sperie fantomele din faldurile de tul, voal și șifon. Acestea își limitaseră odinioară prezența la dealul cu trifoi și din când în când la budoarul ei, ca să-i tachineze amanții deosebit de zgomotoși. Dar, în ultima vreme, pe măsură ce vina ei creștea, se acopereau unul pe altul peste tot, chicotind în poala ei la o cină protocolară, înfășurându-și făptura eterică în jurul brațelor ei la operă și sărindu-i peste umeri când erau discutate probleme familiale.

Cu toate astea, ea era o femeie mulțumită acum. După ce descoperise că e într-adevăr roșcată, monsieur Rouge nu se mai putea abține din a lauda farmecul sexual al lui Simone, parfumul ei euforic și talentele erotice. Spre marea încântare a lui madame Gabrielle, o grămadă de bărbați din toate colțurile Franței luară cu asalt vila, s-o curteze pe Simone. Erau de toate rangurile și pozițiile, de toate tipurile și sensibilitățile, dornici s-o întâlnească pe roșcata Simone care-l hipnotizase pe celebrul monsieur Rouge.

Sarcina împovărătoare de a-i alunga pe acești oameni îi revenise lui Alphonse. Acum, că Simone știa de legăturile lor familiale, el își afirma statutul de bunic al ei. Sfidând-o pe madame Gabrielle,

ii expedia pe претендентii lui Simone într-o manieră glacială, fără promisiunea unei întâlniri ulterioare.

– Mademoiselle Simone nu este și n-are să fie interesată, rostea el, cu fața ca o mască de granit.

Dar, spre marea lui disperare, bărbații plecau mai dornici de cum veneau, cu interesul sporit de indiferența lui Simone.

Lui madame Gabrielle, care era îngrozită de comportamentul lui Alphonse, nu-i venea să creadă norocul faimei subite a nepoatei ei. Aceasta devenise cea mai misterioasă și căutată femeie din Paris. La fel cum faima mâinilor lui madame Gabrielle devenise legendară și cum delicatețea picioarelor lui Françoise devenise subiect de bârfă la Paris, abilitatea lui Simone de a-l excita pe infamul monsieur Rouge făcuse senzație peste noapte. Madame Gabrielle nu încercă să înăbușe zvonurile care circulau, ci mai degrabă contribui la întreținerea lor. Miturile erau esențiale pentru succesul unei curtezane. Erau scânteile care o țineau în lumina reflectoarelor.

Dintr-odată, fu trezită din reverie, când un nou-venit se alătură repertoriului ei de spirite. Era adevărat? Murise profesorul și amantul ei, *monstre sacre* al ei, în somn, în culmea gloriei lui? Era o tragedie incredibilă, o pierdere devastatoare pentru Franța. Adoratul ei Émile Zola murise asfixiat *à un système de chauffage* – doborât de vapori toxici. Mustata lui îi gădilă lobul urechii când îi șopti că fusese ucis de dușmanii lui, care înfundaseră coșul de fum, iar gazele nocive se acumulaseră în dormitorul lui.

Simone, plictisită de gesturile de neînțeles ale bunicii ei, de afecțiunea pentru spiritele ei, avea destul bun-simț să n-o deranjeze acum, când părea copleșită de durere.

Madame Gabrielle se întinse după încă un pahar cu absint.

– Îmi cer scuze, draga mea. Tocmai am aflat că a murit dragul meu Émile Zola.

– Îmi pare rău, răspunse Simone întristată de veste. Vrei să te las în pace?

– Nu, nu înainte să-mi spui ce vrei. Dar mai întâi dă-mi voie să te felicit că ai fost invitată acasă la monsieur Rouge.

– *Grand-mère*, cum altfel? Singura posibilitate era să mă invite cum se cuvine unei doamne, fiindcă nu sunt nici amanta, nici târfa lui.

– Târfă! A, *quelle horreur!* Cine te-a învățat să gândești ca un bărbat? Târfă! Scoate-ți termenul ăsta josnic din vocabular. Modul ăsta de gândire dovedește că învechitul raționament masculin e viu și nevătămat. Nu privi de sus o amantă sau, de fapt, o târfă, cuvintele îți aparțin ție, *chérie*, nu mie.

– Îmi pare rău, *grand-mère*, interveni Simone. N-am vrut să te jignesc.

– Păi, *chérie*, *sunt* jignită. Femeile ca noi sunt o forță a naturii și demne de respect. Suntem înaintea epocii noastre, prin curajul de a cere independență emoțională și sexuală. Noi nu suntem doar chipuri frumoase care sunt dispuse să facă sex. Să treci cu vederea intuiția și inventivitatea noastră și să ne consideri târfe e ca și cum ai numi proxeneți oamenii de afaceri de succes. Sexul e glazura în relațiile noastre. Bărbații se întorc la noi pentru complexitatea noastră, pentru priceperea politică și spiritul nostru. Suntem stăpânele propriului destin, și asta e mai mult decât se poate spune despre aceste așa-numite „doamne adevărate“, care n-au nici măcar curajul să-și aleagă singure soții.

Ridică paharul cu absint spre Simone.

– *Chérie*, o înghițitură e esențială pentru echilibrarea umorilor. Știi că absintul e numit în onoarea lui Artemis, zeița greacă a castității?

La această remarcă, izbucni într-un râs copios.

Simone apucă paharul cu absint și-l duse la buze.

Bunica își scutură buclele albastre peste obraji.

– Respectă băutura. Dă-l peste cap. Sus!

Simone se strâmbă la scurgerea mistuitoare a lichidului amar și verde, care-i împrăștie căldură în burtă, transformând dealul cu trifoi și galeriile lui într-un loc mai bun.

– *Pas mal*. Din ce e făcut?

– Din pelin, o plantă cu miros puternic, din care se extrage un ulei amar, la care se adaugă lemn dulce, ierburi și alcool – o grămadă. Toate esențiale pentru temperamentele noastre, *naturellement*.

Având nevoie de o favoare și fiind aproape sigură că madame Gabrielle avea s-o refuze, iar curajul începuse să-i scadă, Simone dădu pe gât sticla de absint. Îl satisfăcuse pe monsieur Rouge cu vechiul ritual al respirației, imagisticii și masajului, susținându-i extazul o vreme îndelungată și fără să fie nevoie de penetrare.

Localizând vâna senzualității, care se întindea de-a lungul nervilor senzuali ai coloanei lui vertebrale, îi trezise fiecare dintre simțuri, făcându-l neputincios. Dar avea nevoie de o abilitate diferită ca s-o convingă pe bunica ei să accepte ce venise să-i ceară.

Ai grijă, o sfătui madame Gabrielle. Eu sunt obișnuită cu arsenicul din absint. Tu, pe de altă parte, mai bine o iei încet. Până una alta, arsenicul are să-ți facă pielea luminoasă.

Păunii care se învâртеau pe acolo îi aminteau fantomei lui Zola de zilele lui de sărăcie, când mâncase vrăbii prinse pe pervazul ferestrei, așa că, de tristețe, își ceru porția de absint.

Zău, Émile, adu-ți aminte singur, îl muștră madame Gabrielle, cuvintele nerostite arzându-i fruntea. Dacă-mi amintesc corect, tu ai criticat consumul de alcool cu un magnific talent literar în *Les Rougon Macquart*.

Cu un acces de furie, Zola alunecă sub bărbia ei, ca să ia notițe pentru tetralogia lui, *Les Quatres Evangiles*, pe care o lăsase neterminată la moartea lui. Madame Gabrielle îi aminti că bărbia ei nu era blocnotesul lui și că i-ar fi recunoscătoare dacă ar încerca să fie mai delicat cu pielea ei.

– Spune-mi ce vrei, îi ceru ea lui Simone după ce-l puse pe Zola la locul lui.

Simone se ridică în picioare, luptându-se să se concentreze pe imaginea neclară a bunicii ei.

– *Grand-mère*, ajută-mă să-l ademenesc pe monsieur Jean Paul Dubois.

– Dar desigur, exclamă madame Gabrielle. De ce ești așa emoționată să ceri?

– Fiindcă e un bărbat abil, care rareori își lasă colecția de artă, și numai pentru a achiziționa alte obiecte. Ai o piesă în colecția ta la care râvnește, cu siguranță. Delacroix-ul tău. S-ar duce până la capătul Pământului ca să-l achiziționeze. Știu că-l prețuiești mai mult decât tot ce ai, dar te rog, *grand-mère*, trimite-i o scrisoare spunându-i că Delacroix e de vânzare. Invită-l la serata de Anul Nou ca să-l vadă.

Madame Gabrielle fu surprinsă.

– *Ma petite*, nu pot să mă despart de Delacroix-ul meu. Dar bărbații n-au nevoie de artă. Femeile sunt o ispită suficientă. Are să accepte fericit una dintre invitațiile femeilor d'Honoré.

– Din păcate, nu e interesat de femei. Fiul lui e rezultatul unei căsătorii care nu a avut alt scop decât urcarea pe scara socială.

Madame Gabrielle avea opere de artă neprețuite, de maeștri pe care-i admira. Printre acestea, *Olympia* cu flori în păr al lui Manet, *Une moderne Olympia*, cu aspect nevinovat, dar nu destul, al lui Cezanne, și *Madame Marcotte* al lui Ingres. Este adevărat că *Les Femmes d'Alger* în apartamentul lor, al lui Delacroix, era favoritul ei. Dar n-avea de gând să descurajeze cursul evenimentelor care ar fi putut contribui ca Simone să accepte în cele din urmă moștenirea d'Honoré.

CAPITOLUL 38

31 decembrie 1902, Revelion

Trăsuri de toate dimensiunile, faetoane, calești și brecuri cu armături de argint și corpuri aurite hure și hodorogiră, șerpuiind în sus și pe lângă orașele și sate, spre Valea Zibetelor. Aglomerară drumul murdar care se răsucea și cotea pe cărarea pietruită pentru a se termina la Vila Gabrielle. Birjarii pe capre înalte mânuiau bicele ca să păstreze caii aliniați. La sunetul trosnitului din bice, sătenii ieșiră în frigul mușcător să se adune la marginea drumului și să aplaude trăsurile cu roți lucioase și caretele cu panouri lăcuite care transportau pasageri îmbrăcați în nură, șinșila și hermină.

Porțile fură larg deschise, ca să permită trecerea continuă de trăsuri grațioase, transportând un contingent de bărbați curioși, plini de speranță, pe care Alphonse îi alungase.

Lachei în haine împodobite deschiseră ușile trăsurilor, ca să ajute femeile scăldate în bijuterii și bărbații în smoching să coboare în parc, unde se opriră să-și verifice ținutele în oglinzi așezate în aer liber. Lămpi cu gaz, lumânări și becuri mici străluceau afară. Vila și parcul licăreau auriu sub un cort masiv care lega casa cu grădinile, creând un sentiment de unitate și ținând iarna afară. De pe dealul cu trifoi, care nu putea fi acoperit, explozii de focuri de artificii pictau cerul de deasupra și proiectau o lumină magică. În căldura cortului, urnele debordau de trandafiri înfloriți, cu petalele adâncindu-se în nuanțe obscene sub privirea uimită a oaspeților care soseau. Cu pahare de șampanie în mână, mulțimea adunată fremăta cuprinsă de curiozitate și amețită de revelația că trandafirii exotici fuseseră importați din îndepărtata Persie, o țară în mod inexplicabil legată de femeile d'Honoré.

Un sistem de motoare hidraulice muta anumiți pereți, transformând holul, salonul mare, salonașul și o sală de muzică într-un spațiu larg. Pereții căptușiți cu mătase înăbușeau tremurul cailor năvălași și zbieratul măgărițelor ale căror ugere nu fuseseră golite de lapte în agitația de mai devreme. Păunii, care simțeau lipsa rară a lui madame Gabrielle, mergeau clătănându-se în cercuri, zăpăciți.

La miezul nopții, femeile din Vila Gabrielle aveau să inaugureze anul 1903.

Alphonse se confruntă cu sosirea neașteptată a unor șarabane și docare încărcate cu pasageri care aflaseră despre serata din seara asta din rubrica mondenă din *Figaro*. Presupunând că monsieur Jean Paul Dubois și monsieur Amir aveau să sosească în trăsurile elegante, Alphonse întoarse din drum toate diligențele sau birjele amărâte care scârțâiau din toate încheieturile de-a lungul drumului.

Madame Gabrielle aluneca ușor în jur, în straturi de dantelă, cu luciul părului albastru vizibil oriunde ar fi fost, întâmpinându-și oaspeții cu mănuși garnisite cu diamante și cu o bătaie prietenoasă din evantaiul de hermină. Privirea ei indigo îl căuta pe monsieur Amir.

Françoise, purtând o tiară, înghițise pastile albastre ca să-și păstreze tinerețea și arsenic pentru a-și deschide mai mult culoarea pielii pentru această ocazie. Râsul ei răsuna când amanții ei își apăsau gurile pe carnea ei albă ca și cum ar fi lins vată de zahăr. Într-o rochie de mătase cu paiete argintii importată din orașul persan Ormuz, ea valsa pe melodiile cu versuri romantice ale lui Yvette Guilbert. N-o scăpa nici o clipă din ochi pe madame Gabrielle, care luneca înăuntru și afară printre fuste care se umflau, corsaje brodate și volane transparente. Seara asta, își avertizase madame Gabrielle fiica, îi aparținea lui Simone.

Cu festivitățile în plină desfășurare, oaspeții urcară treptele spre terasă și intrară în vilă, adunându-se în holul care se întindea la baza scării celei mari. Acolo, celebra Simone d'Honoré urma să-și facă apariția pe scări, ca pe o scenă magnifică. Dar nu exista nici un indiciu al sosirii ei.

Cu o torță în mână, Alphonse strigă ca să acopere zgomotul.

– E doar unsprezece treizeci. Mademoiselle Simone d'Honoré e așteptată abia la miezul nopții. *S'il vous plaît*, faceți loc să treacă, altfel mademoiselle are să se rănească.

Încercă să redirecționeze mulțimea afară și spre numeroasele puncte unde se servea absint cu aromă de piersici, lămâi și anason. Fluturând torța deasupra capului, el anunță că în pavilioanele din grădini se serveau caviar, *escalop de foie gras*, stridii și multe altele. Cititori în palmă, țigănci clarvăzătoare și papagali care vorbeau fluent în limba greacă puteau fi întâlniți în pergole. Dar, cu cât încerca mai mult, cu atât îi era mai greu să elibereze foaietul periculos de aglomerat.

Bărbații rămaseră înfipti în fața pânzei mari cu fotografia lui Simone și a imaginii inaccesibilei fete, care, ca și Cassandra, părea să le citească dorințele cele mai intime. Perspectiva întâlnirii femeii din fanteziile lor le provocă umflături jenante în pantaloni. Femeile, paralizate de gelozie, nu se puteau desprinde de fotografiile spiritelor lui madame Gabrielle. Să fie adevărat, se întrebau femeile, că în timp ce ele stăteau acasă, madame Gabrielle își arunca plasa ca să-i prindă pe toți bărbații lor în mreje?

Apropiindu-se miezul nopții, servitorii de la porți blocară intrarea în parc, lăsând pe dinafară o mulțime zgomotoasă. Alphonse, în frenezia deciziilor cui să permită intrarea și pe cine să refuze, se asigură că Simone devenise o femeie hotărâtă, capabilă să se ocupe de mulțime.

Madame Gabrielle și Françoise părăsiră grădinile și traversară terasa, ca să se alăture mulțimii și s-o întâmpine pe Simone.

Când bătu miezul nopții, orchestra încetă să cânte. Un murmur în creștere răsună în tot holul. Ochii se ridicară la maiestuosul balcon. O priveliște mai impresionantă decât scena Marii Opere.

Simone păși pe balcon, își odihni mâinile pe balustradă și se uită la mulțimea de dedesubt.

Strânse în spatele urechilor, buclele ei de aramă cădeau pe umerii zvelți legănându-se în jos, peste *derrière*-ul rotunjit. Nu era la fel de rotofeie ca femeile care căscau gura în sus la ea, nici nu era îmbrăcată în rochiile umflate ale epocii. Crepul chinezesc de culoarea șofranului îi îmbrățișa liniile, luneca ușor pe marmura de sub picioare și curgea în spate ca aurul lichid. O eșarfă diafană de aceeași nuanță flutura în spate ca o adiere, răspândindu-i parfumul. Cel mai mult oaspeții ei erau năcuți de tenul proaspăt, de agerimea sfredelitoare a ochilor ei de aur și de conturul moale al buzelor pline care nu purtau nici o urmă de machiaj. Era imaginea

rafinamentului aristocratic, o femeie care ieșise din baie, își uscase părul cu prosopul, își scuturase buclele să le răsfire și apăruse să-și întâmpine oaspeții într-o rochie fermecătoare, ceva mai deschisă la culoare decât părul ei. Nu purta nici o bijuterie, cu excepția panglicii de catifea neagră cu verigheta lui Cyrus în jurul gâtului și a diamantului lui roșu din lobul urechii. Stând deasupra mulțimii, înconjurată de decorul aurit al vilei și de femeile pline de bijuterii aflate dedesubt, simplitatea ei era izbitoare.

Izbucni un ropot de aplauze, a cărui intensitate crescuse odată cu răspândirea parfumului ei de bergamotă.

Coborî scările, și mulțimea se dădu în lături ca să-i facă loc, strângându-se în urma ei, ca să-i simtă parfumul. Îi aruncară priviri dușmănoase lui monsieur Rouge care, incapabil să-și controleze plăcerea la vederea ei, se năpusti asupra mulțimii ca să-și facă drum spre ea. Femeile trâncăneau între ele, găsind cusururi stilului ei *passé*, trupului ei subțire, pielii prea palide, buzelor fără viață și părului liber ca de femeie nebună. Bărbații se întrebară dacă purta lenjerie intimă sub rochia mulată. Fără să știe că ea își lăsa în urmă parfumul ca să-i răvășească pe cei mai calmi și mai vicleni dintre ei, bărbații își apăsau gurile pe pielea parfumată a mâinii ei.

Își croi drum în jur, murmurându-și numele pentru cei pe care nu-i știa și schimbând replici amabile cu cei pe care-i cunoștea. Își continuă salutarile, încercând să ajungă la madame Gabrielle, apoi la monsieur Rouge. Spera ca el să i-l arate pe monsieur Jean Paul Dubois, în timp ce bunica ei avea să-l prezinte pe monsieur Amir la evenimentul pentru care veniseră bărbații.

– E monsieur Amir aici? o întreabă pe bunica ei, care întrerupsese o conversație cu monsieur Marin – un pitic alcoolic cu fața roșie și colecționar important de revolvere rusești.

– Nu-l văd, *chérie*, șopti ea căutându-l cu privirea. Nu e prea târziu. Au să vină amândoi, cu siguranță. Du-te, distrează-te.

Françoise își aranjă tiara și scoase un oftat de exasperare. Parfumul lui Simone îi prinsese în mreje pe bărbații ei. Dar avea să fie temporar. Simone era o iluzie alunecoasă.

Monsieur Rouge îi prinse cotul lui Simone, încercând s-o tragă departe de madame Gabrielle.

– Un moment singur cu tine, te rog?

Se eliberă din strânsoarea lui și-i spuse să fie drăguț și să-i prezinte pe cei pe care nu-i știa.

Am fost plecată atât de mult; nu cunosc nici jumătate din mulțime.

Cu plăcere. O vezi pe madame Fochone, care-și rearanjează țara în fața oglinzii? E soția ambasadorului și amanta lui monsieur Rochefoucault. El tocmai își bagă un *canapé* în gură. Și tânăra aceea cu păr castaniu, cea care poartă un colier de diamante de slabă calitate, e fiica marilor madame și monsieur Roland, care consideră că fiica lor e un înger. Ei bine, e departe de asta. Se culcă cu oricine îi dă o bijuterie ieftină. Acum în spatele tău, bărbatul rezemat de castan. Da, vorbește cu madame Sorayan. El e Laban, un om influent care deținea Fouquet, pe Rue Royal, dar acum are magazinul de bijuterii de pe Rue de l'Arcade.

– De unde poate cineva ca *el* să procure diamante? întrebă Simone.

– De ici, de colo. Cel mai adesea de la De Beers, deși cu recenta descoperire a minei Premier, care e de trei ori mai mare decât filioanele din Kimberley, viitorul lui De Beers pare nesigur. Există și alte surse, desigur.

– Furnizori ca monsieur Jean Paul Dubois, presupun.

Tonul ei era inexpressiv, ca și cum problema nu era de mare importanță pentru ea.

La menționarea lui Jean Paul Dubois, ochii lui monsieur Rouge deveniră și mai disproporționați, de parcă fusese mușcat de un șarpe.

– E în Franța? Stai departe de el. Vești proaste însă, tocmai a intrat.

– Bunica mea l-a invitat, zise Simone. Arată-mi-l, ca să știu pe cine să evit.

Simone întoarse privirea de la monsieur Rouge și o îndreptă către cuplurile care dansau pe notele lui Strauss. Îi era dor de Cyrus. Îi era dor mai mult decât oricând, acum, că era adânc implicată în descoperirea misterului uciderii lui, acum că intuiția ei țipa că ar putea fi aproape de un deznodământ. Lunile care trecuseră îi intensificaseră durerea pierderii. În special în seara asta, când cuplurile se contopeau și parfumurile se amestecau cu dorința ei de a pluti până în slava cerului electrizat.

CAPITOLUL 39

Monsieur Jean Paul Dubois coborî din tren și încercă să-și potolească bătăile inimii, în timp ce strângea mânerul în formă de meduză al umbrelei sale. Noaptea era întreruptă din când în când de zgometul focurilor de artificii din tot orașul, de pocnetul constant din bice și de râsul bețivilor. Pupilele negre i se scurgeau în irișii și albul ochilor fixați pe cele patru ceasuri din turn. Nu erau sincronizate. Supărat, își smuci ceasul de buzunar să-l deschidă. Jumătate de oră după miezul nopții. Nu-i plăcea să fie plecat de-acasă atât de târziu. Mai ales în ajunul Anului Nou. Detesta surprizele și în general reușea să le evite. Cu toate astea, se comporta ca un rechin atras de mirosul de sânge. Călătorese la Paris conștient de riscul prezenței lui aici, unde fiecare mișcare îi putea fi supravegheată. Lovi enervat cu vârful umbrelei în caldarâm. Nu trebuia să-și facă griji. Își calculase fiecare mișcare. Era convins de capacitatea sa de a se descurca în situații periculoase și de a scăpa nevătămat.

Și era obișnuit să obțină obiectul dorinței sale. Venise să obțină *Femei din Alger în apartamentul lor*.

Detaliile despre femeile d'Honoré îi fuseseră împărtășite prin numeroase surse – spionii lui, cei ai dușmanilor lui și persoane care mușcaseră din momeala, banii, diamantele, promisiunile lui – o restituire a datoriei ispititoare, imposibil de refuzat. Esența raportelor era că nepoata era uimitoare, dar nu neapărat frumoasă. Puținii bărbați pe care-i îngăduise în preajmă nu reușiseră să-i străpungă bariera înconjurătoare. Faima și averea bunicii îi trezise interesul. Iar fiica era o curtezană superficială, nu insistase asupra ei. Creierul lui permanent în agitație analizase și reanalizase scrisoarea pe care i-o trimisese madame Gabrielle d'Honoré, dar

nu reușise să găsească alt motiv pentru invitație decât profitul financiar din vânzarea rarului Delacroix.

Delacroix fusese un maestru cu un singur cusur, dar acela mare. Elementele de chimie și fizică îi fuseseră străine. Nu reușise să facă diferența între o pânză bună și una proastă, între o vopsea de calitate și una dăunătoare. Dacă îi plăceau granulația unei pânze și nuanțele de culoare, se puneau pe treabă. În ciuda deteriorării pe care o sufereau tablourile sale, el continuase să folosească combinații de ceară, esențe și culori noi, fără rezistență. Dar *Femei din Alger în apartamentul lor* se dovedise o excepție. Artistul fusese deosebit de grijuliu în alegerea uleiurilor și în procurarea vopselei. Și asta fusese în folosul picturii. Prin urmare, de ceva timp de-acum, monsieur Jean Paul Dubois încerca să adauge *Femei din Alger în apartamentul lor* colecției sale.

Făcu semn cu mâna unei trăsuri cu trei cai care trecea, își strânse pelerina în jurul corpului și sări înăuntru. Era obosit după lunga călătorie, dar rămase cu ochii larg deschiși și vigilent. Provocarea de a întâlni *Femei din Alger în apartamentul lor* insuflă energie celor cincizeci și șapte de ani ai trupului său. Își aruncă un picior peste celălalt și-i porunci vizitiului să-l ducă în Valea Zibetelor.

CAPITOLUL 40

Din punctul ei de observație de pe terasă, Simone urmărea cum bărbați beți și femei cochete se legănau în îmbrățișări posesive pe melodiile lui Yvette Guilbert, cântăreața minionă cu voce caldă. Dincolo de ringul de dans, cuplurile se înghesuiau în pavilioanele unde cititoarele în palmă împloteau destinele cu fire de minciuni, se plimbau în pergole, unde țigănci clarvăzătoare se uitau în globuri de sticlă care nu dezvăluiau nimic altceva decât bule captive, și mai departe, în spatele arborilor și arbuștilor, bărbați cu femei, bărbați cu bărbați sau femei cu femei își mângâiau coapsele umede și sânii dornici și făceau dragoste ca și cum nu era nimic rău pe lume.

Simone își îndreptă atenția spre agitația de afară. La zgomotul de roți de trăsură, tropăit de copite, trosnit de bice. O trăsură se opri la porți. Cu lista de invitați în mână, Alphonse se grăbi să inspecteze trăsura abia sosită. Vizitiul cu pelerină de lână trase de hățuri, încercând să țină în frâu caii.

Cu o fluturare obosită de mână, Simone îi făcu semn lui Alphonse să expedieze vizitatorul. Se simțea descurajată. Bunica ei nu reușise să-l identifice pe monsieur Amir. Și monsieur Jean Paul Dubois n-avea să vină într-o birjă atât de ponosită. Menționase Cyrus vârsta Minerului? Din câte știa ea, acesta era posibil să fi murit de bătrânețe. Cu ordinele frenetice ale lui Alphonse de a pleca și a lăsa loc altor trăsură sunându-i în urechi, se pregăti să se alătore mulțimii. Un bărbat purtând o vestă de mătase, joben elegant și pelerină coborî din trăsură.

Alphonse, al cărui cap vâjâia de numeroasele decizii pe care trebuia să le ia, se postă în calea bărbatului. Torța pe care o ținea în fața străinului făcu să scânteieze ochii acestuia.

Simone se grăbi în jos pe scări, făcându-i semn lui Alphonse să deschidă porțile.

Ajunse față-n față cu străinul, ale cărui pupile mărite îi dădeau aspectul unei păsări de pradă nocturne. Prima ei reacție fu să se întoarcă și să fugă. Dar serata din noaptea asta fusese organizată ca să-l atragă pe monsieur Jean Paul Dubois. Și ea avea o senzație intensă că el tocmai sosise.

Alphonse se luptă să-i atragă atenția, s-o avertizeze asupra aurei încărcate de pericol a bărbatului. Văzând că e oarbă la gesticulația lui, se ridică pe vârfuri cât era de înalt și flutură torța în fața străinului. Lui nu-i păsa că era unul dintre invitații mult așteptați. El nu voia acest bărbat în preajma lui Simone.

– Acesta este un eveniment particular, monsieur.

Cu un zâmbet abia conturat, bărbatul își îndreptă spre Alphonse, ca pe un revolver încărcat, umbrela cu mâner în formă de meduză.

– Mulțumesc, Alphonse, cred că monsieur a primit o invitație oficială.

Simone se ridică pe vârfurile picioarelor, dădu un sărut pe ambii obraji ai bărbatului care era posibil să fie ucigașul lui Cyrus și îi picură în vine parfumul ei intens.

– Simone d'Honoré, șopti ea.

– Desigur, zise el, ridicându-i mâna la gură pentru sărutul așteptat. Jean Paul Dubois.

Fără să se grăbească să-și tragă mâna înapoi, Simone îi studie palma – pătratul care-i încăleca linia vieții indica perioade lungi de captivitate. Exil? Închisoare? Linia lui Marte era paralelă cu linia vieții – nimic nu-l împiedica. Nici o linie îngrijorătoare care să sugereze neliniște. Forma strâmbă a degetului mic vorbea despre lipsa de onestitate – un trecut șters în mod intenționat, pentru care nu fusese tras la răspundere. Inteligența lui era înveninată de șiretenie, relațiile lui de intrigi. Constată o aroganță pe care avea să i-o exploateze în beneficiul ei și în detrimentul lui. Îi ținu mâna, de frică să nu dispară și s-o lase în suspans. Îl așteptase cu nerăbdarea unui copil care așteaptă un cadou, iar acum n-avea să-l lase nedesfăcut. Își întoarse privirea din calea ochilor lui insolenți, scormonitori.

– Intră, monsieur Jean Paul Dubois. Festivitățile sunt în plină desfășurare.

El deveni preocupat de mulțime, de cântecul lui Yivette Guilbert – *Jeux d'Eau* – și de focurile de artificii care explodau deasupra.

– Aș putea să mă întâlnesc într-un loc mai liniștit cu madame Gabrielle?

– Vino, vino, monsieur, am s-o informez cu siguranță pe bunica mea că ai sosit.

O urmă trecând pe lângă mulțime, în sus pe treptele terasei și în salonul în care se afla *Femei din Alger*. Ea arătă spre o canapea cu o fluturare a mâinii.

– Te rog să te faci comod, madame Gabrielle are să ni se alăture dintr-o clipă în alta.

El ocoli canapeaua preferând un scaun cu spătar rigid, care adăuga un plus de protecție față de orice pericol din spate, își odihni mâinile pe brațele scaunului și reevalua ambianța din jurul său. Pupilele ca de smoală i se dilatară la vederea picturii lui Delacroix pe șevalet. Tabloul era într-o formă mult mai bună decât se așteptase. Nu fusese afectat de utilizarea excesivă a bitumului, crăpăturile erau foarte mici, iar personajele nu-și pierduseră strălucirea șocantă.

– Monsieur Jean Paul Dubois, zise Simone, străduindu-se să se uite în ochii lui. Sunt încântată că ai venit. Eu, ca toată lumea din Paris, știu că nu ești genul care călătorește ușor. *Je l'espère bien*, monsieur, că o să reușim să facem afaceri împreună. Cât de mult valorează tabloul ăsta pentru tine?

Mintea lui începu să lucreze, analizând cât de bine să-i răspundă acestei femei – neobișnuită în cercul lui și cu atât mai mult în prezența lui. Ajunse la concluzia că nu mergea nimic altceva decât un răspuns onest sau unul care să fie cel puțin parțial adevărat. În acel moment, observă ochii lui Simone privind peste umerii lui spre ușă și apucă și mai strâns brațele scaunului.

Madame Gabrielle intră în salon. Fusese avertizată de către colectivul ei de fantome îngrijorate de sosirea unui bărbat cu ochi stranii. Günter i se agită peste umeri, spunându-i să-l alunge imediat pe omul rău. Ea își ridică satinul moale al mânușii alunece la gura lui monsieur Jean Paul Dubois și se prezintă.

– Madame Gabrielle d'Honoré, zise bărbatul. Cu care dintre doamne o să fac afaceri?

- Cu mine, interveni Simone.

Se apropie de el și-i trecu repede mâna pe sub nas cu un gest amplu, inundându-l în parfumul ei.

- Ai avut acum ocazia să admiri *Femei din Alger* de aproape, în intimitatea casei mele. Dacă ai nevoie de mai mult timp ca să te decizi cu privire la preț, poate mi te alături afară, pentru vreo două valsuri, dacă dorești.

Ochii i se închiseră pentru o fracțiune de secundă, toate cele cinci simțuri convergând în celulele lui olfactive. Parfumul ei era la fel de pur ca diamantele, la fel de curat ca francii recent tipăriți. Fălcile i se strânseseră căci începu să se simtă vulnerabil. Dar ea nu-l lăsă în pace. Se împinse în el ca și cum voia să-l ducă pe ringul de dans. Parfumul ei îi pătrunsesese simțurile, îi explodase în creier și compusese o operă de artă. Oare parfumul ei îl speriasse? se întreba el. Pierdu noțiunea timpului și a locului în timp ce separa, analiza și înregistra diversele ei buchete. Ce putea să provoace un astfel de efect – vinul vechi, coniacul sau absintul? Se scutură din nou să devină pe deplin conștient. Exista un motiv pentru care se abținuse de la alcool toată viața lui. Nu-i plăcea ca mintea să-i fie încețoșată. Și apoi, spre propria groază, se trezi că face o ofertă pe care n-o planificase, nici n-o intenționa.

- Madame, pe lângă o ofertă de cinci milioane de franci pentru *Femei din Alger*, fără alte formalități, aș dori să mă însoțești într-o călătorie care o să-ți placă, cu siguranță. Confortul îți va fi asigurat în reședința mea, unde vei găsi fascinant amestecul de culturi. Singura problemă e că trebuie să plecăm în două zile. Poți să stai cât de mult dorești, desigur.

Simone, care erupsesse asupra lui monsieur Jean Paul Dubois ca un vârtej de vânt parfumat, încercă să-și îmblânzească parfumul.

Madame Gabrielle se uită cu o expresie neîncrezătoare. Se lovi cu degetele peste coapse, făcându-l pe Émile Zola să sară. Günter se legănă înainte și înapoi, ca un vagon poștal, umplându-i urechile cu avertismentul de a-l pune la locul lui pe acest bărbat. La vederea lui monsieur Jean Paul Dubois zăbovind în preajma femeilor, Franz Liszt scăpă bagheta și leșină.

Afară focurile de artificii se stingeau. Nechezatul cailor și clinchetul cristalului începuseră să se liniștească. În grădini răsunară

ultimele note pe ton languros pentru pian ale lui Francis Planté. Vânturile începuseră să se întetească în jurul Văii Zibetelor, smulgând castane din copaci și aruncându-le jos cu bufnituri. Urletul zibetelor răsună pe dealuri.

Françoise stătea la porți, luându-și rămas-bun de la ultimii oaspeți, întrebându-se unde erau mama și fiica ei. Nu știa de monsieur Amir, care, nedorind să atragă atenția, sosise într-o trăsură greu de definit, trasă de o pereche de cai suri.

Mai devreme, observând-o pe Simone conducându-l pe monsieur Jean Paul Dubois în vilă și pe madame Gabrielle urmându-i, monsieur Amir scrisese în grabă un bilet. După ce ultimele trăsură începură să coboare pe drumul pietruit, la ieșire, îi înmână un plic lui Françoise.

Madame Gabrielle își trase în sus mânușile, se ridică în picioare și porni spre ferestre. Natura se dezlănțuise și vânturile purtau strigătele fantomelor rătăcite. Cu Émile Zola în frunte, spiritele ei nervoase o ciuguleau de obraji, insistând s-o instruiască pe Simone.

– Din moment ce *Femei din Alger* valorează de două ori cât oferi, nu putem să încheiem afacerea, monsieur Jean Paul Dubois. Mă tem că vine o furtună. Va trebui să te întorci, altfel s-ar putea să nu mai poți pleca.

Monsieur Jean Paul Dubois, care făcuse o ofertă pe care n-o anticipase, fu surprins de lipsa lui de reținere. Și de nevoia neobișnuită de a poseda această femeie, Simone. Era o descoperire, ca dezgroparea unui diamant rar, ca descoperirea unui Vermeer prețios.

– Madame d'Honoré, zise el. Ofer atunci zece milioane pentru *Femei din Alger*.

Simone tremură în crepul ei chinezesc. Cuvintele ei răsunară deasupra vânturilor.

– Acum, că *Femeile* sunt ale tale, monsieur, unde ai de gând să mă duci *pe mine*?

– La Namaqualand, răspunse el.

Madame Gabrielle răsuflă ușurată. Simone reușise să consolideze averea d'Honoré cu zece milioane. Și n-avea să călătorească niciodată într-un loc uitat de Dumnezeu precum Namaqualand. Dar fantoma pitică a doctorului Jacques Mercier nu-i lăsase o secundă de ușurare. Îi verifică bătăile inimii și-i sugeră un tonic

de frunze de păpădie pentru inimă, care avea să fie pusă și mai mult la încercare înainte de sfârșitul nopții.

Simone era nedumerită de ce un bărbat calculat precum monsieur Jean Paul Dubois risca o relație cu văduva unui coleg ucis. Îl urmărise, mai întâi cu nesiguranță, apoi cu neîncredere. Aspectul ochilor lui păruse să se schimbe, pupilele micșorându-se și pierzându-și licărirea ca de lamă de cuțit, marginile se înmuiaseră, iar albul devenise mai pronunțat. Concentrarea lor de neclintit de mai devreme părea oarecum afectată. Era conștientă de efectul afro-diziac al parfumului ei. Dar, ținând cont de comportamentul lui monsieur Jean Paul Dubois, se întrebă dacă parfumul ei avea și alte proprietăți.

– Îmi cer scuze, monsieur, izbucni madame Gabrielle. Dar trebuie să-ți reamintesc pericolele călătoriei prin Valea Zibetelor pe timp de furtună. Multe vieți s-au pierdut în Vale. Alphonse o să te îndrume ca să te întorci în siguranță.

Simone își ridică mâna la gura lui monsieur Jean Paul Dubois, pentru un sărut de adio.

– Accept invitația.

CAPITOLUL 41

Furtuna împrăştia castane pe câmpul de lavandă iar norii albi erau stivuiţi în înalt ca nişte vălătuci de bumbac. Trăsura plecă de la vilă spre Bougival, pe malul Senei, lăsând în urmă cortul din noaptea trecută pe jumătate prăbuşit. Servitorii alergau prin parc, strângând sticle goale, pantalonaşi bufanţi abandonăţi în focurile iubirii, seringi de heroină poleite cu aur, îndesate în buzunare când nu se uita Alphonse.

Soirée-ul de Anul Nou fusese un succes. Simone îşi eliberase parfumul erotic şi-l fermecase pe infamul monsieur Jean Paul Dubois. Dar pe măsură ce valsul impetuos şi focurile de artificii deveneau o amintire îndepărtată, ea îşi dădu seama ce risc îşi asumase. Totuşi, n-avea să rămână aici şi să se complacă în singurătate, în timp ce roţile monotone ale existenţei sale continuau să se învârtă, ca şi cum Cyrus şi fiul ei erau alături de ea.

Fiind anotimpul furtunilor cu descărcări electrice, exista pericol de tunete şi fulgere, iar Simone nu putea să pornească într-o călătorie dus-întors până la Bougival într-o singură zi. Dar de acolo ar fi vrut Cyrus ca ea să înceapă, şi ea avea să se ducă.

După lecţia erotică a lui Françoise din săptămâna precedentă, Simone preluase cele două bileţele din faldurile de mătase ale talitului lui Cyrus şi le ţinuse în lumina soarelui de la fereastră. Ochii o săgetaseră la vederea cernelii şterse, a scrisului înecat, a amprentei degetului lui mare – *nu jeli moartea mea...* Un bilet conţinea numele lui Mehrdad, adresa lui din Persia, celălalt adresa lui monsieur Amir din Bougival. Ar fi fost mai bine să-l întâlnească pe monsieur Amir personal, în ajunul Anului Nou. Dar se alesese cu un bilet pe care el i-l înmânase lui Françoise.

Întreaga chestiune era un labirint complicat. Nu bănuia pe nimeni și totodată bănuia pe toată lumea – pe șah, pe ministrul Curții, pe Mehrdad, în care Cyrus avusese încredere, și, pentru o clipă, chiar pe Beard, căruia ea îi datora viața. Acum, fără nici o dovadă concretă, monsieur Amir era singura ei pistă.

Își răsucise părul în creștetul capului, șuvița argintie ieșindu-i în evidență printre buclele roșcate. Imaginea ei în oglindă îi re-deștepta amintirea lui – neglijeurile pline de culoare care-i stârneau pasiunea – brun-cenușiu, violet și auriu – atrăgătoare, zicea el –, intimitățile pe care le etala pentru el – *zaneh khoshgeleh man* – soția mea superbă.

Își înfășurase șalul lui de rugăciune pe umeri, se cufundase în mirosul lui de cardamom și tutun, și se așezase la masa ei de scris ținând în mână stiloul lui cu vârf gros, ca să-i dea un răspuns lui monsieur Amir. Scrisese că avea să accepte invitația lui. Și fu de acord că distanța și furtunile cu descărcări electrice aveau s-o oblige să-și petreacă sfârșitul de săptămână cu familia sa.

Trăsura prinse viteză, iar câmpurile de lavandă păliră în fundal. Madame Gabrielle și Alphonse înțesaseră trăsura cu alimente, păături și băuturi. O sticlă cu absint fusese ascunsă în buzunarul de la spate al banchetei. O adiere îi răcori fața, și Simone își odihni capul pe canapeaua din piele. Fără să fie deranjată de mirosul de bărbat și de cal, închise ochii ca să se întoarcă la Cyrus.

Își petrecu o după-amiază întreagă cu el, pe fâgașul pe care trăsura îl lăsă în urmă. După forma și gesturile mâinilor străinilor care veniseră să vadă galeriile lui madame Gabrielle, ea născocise înclinațiile lor sexuale, adăugând detalii intime pe care le învălui în mister. În scurt timp, limbajul mâinilor ei se metamorfozase în preludiu. Lăsaseră sticla de vin destupată și prânzul desfăcut. După aceea, el o trăsese aproape pe pătură, în timp ce soarele care apunea prefăcuse orizontul în valuri violet. Cu luciri răutăcioase în ochi, îi promisese un apartament pe Rue de l'Arcade, aproape de Place Vendôme – ca să poți să ieși și să cumperi bijuterii din apropiere. Și Simone, conștientă că el se referea la Françoise și madame Gabrielle, ai căror protectori le cumpăraseră apartamente scumpe în acea zonă, îi propusese să se însoare cu ea și s-o ia în Persia.

– Persia e la capătul lumii, zisese el. S-ar putea să nu-ți placă acolo.

– M-am dorit mereu să călătoresc până la capătul lumii, îl asigurase ea.

Îl plimbase prin propriul ei Paris, pe sub arcade și pe poduri. El o sărutase sub Arcul de Triumf, în timp ce ea îi arăta cele douăsprezece bulevarde care porneau din arc, obsesia unui arhitect pentru geometrie.

– Geniul stă în detalii și în puterea de a înțelege suficient de bine, zisese el.

– Mademoiselle, mademoiselle, *c'est ici? Oui?* Drumul se îngustează. Trăsura nu merge mai departe.

Deschise ochii brusc. Era în Bougival. Își petrecuse cea mai mare parte a zilei fără să simtă setea sau foamea. Îi spusese vizitiului să-și găsească adăpost pentru o noapte și s-o aștepte luni în același loc. Apucă mânerul valijoarei, cu cămașa de noapte și un schimb de haine. Cu revolverul la loc sigur în corset, coborî din trăsură.

Merse de-a lungul înălțimilor care se ridicau deasupra Senei, coline immortalizate în picturile lui Monet, Renoir și Pissarro. Lumina soarelui licărea pe acoperișurile caselor țărănești împrăștiate în jurul somnorosului Village Voisins. Colinele răsunau de zăngănitul metalic al meselor târâte pe terasa cafenelelor. Mirosul voluptuos de *boulangerie* parfuma aerul. Își adună toată energia, înaintând cu greu pe întortocheata Rue de Voisines și traversând Rue de la Machine, unde Machine de Marly a lui Ludovic al XIV-lea pompase apa din Sena la Versailles. Madame Gabrielle încercase să reproducă grandoarea Versailles-ului în Vila Gabrielle, se gândi Simone. Și reușise, ca în orice proiect de care se apucase vreodată. Dar când fusese vorba de strădania de-a o transforma pe nepoata ei într-o d'Honoré, bunica ei eșuase lamentabil. Aceasta plecase și se îndrăgostise de un persan, revenind ca văduvă, cu nimic altceva în minte decât răzbunarea. Străbătu un coridor de copaci bătrâni de pe malul fluviului. Lumea era deja adunată pentru dansul de seară de pe mica insulă aflată în mijloc, cunoscută sub numele de Camembert, căci semăna cu o tartă cu brânză. Dansurile aveau să înceapă în câteva ceasuri, în sălile de pe malul apei, la petrecerile de pe vase și în cafenelele plutitoare.

Răcoarea serii se strecura pe uscat și apa clipea lovindu-se de mal. Zumzetul insectelor și ciripitul păsărilor împânzea amurgul care cădea. Își aranjă pe ea talitul lui Cyrus, și mirosul lui de cardamom îi învălui umerii. Dar clienții lui care l-au făcut să meslece cardamom?

– Ca să îndepărtiez mirosul lor de corupție, zisese el. Ca să mențin o aparență de decență într-o meserie plină de lăcomie.

Cine era monsieur Amir? De ce trăia el pe dealuri populate de pictori, poeți și scriitori? Aici, artiștii își dădeau frâu liber excentricităților, iar beția faimei și suferința anonimatului era lege.

Bougival era scena favorită a mamei sale. Chiar dacă nu era binevenită în altă parte, Bougival rămânea paradisul ei. Împodobită cu bijuterii și rochii opulente, cu trăsura făcându-și intrarea ca să-i anunțe sosirea grandioasă, ea venea aici ca să primească înflăcăratele complimente ale artiștilor avangardiști.

Casa pe care Simone o căuta era cu patru niveluri mai jos, pe pantele coborâte care erau greu de zărit de unde se afla ea. Din curțile vecine se ridicară râsete de copii. Își apăsă mâna pe stomac. Refuzând să-și accepte pierderea, mușchii ei își recăpătau cu greu forța. Fiul ei ar fi avut astăzi șase luni.

Ridică ciocanul cu cap de tigru al ușii și medită asupra senzației sinistre. Pășea oare în gura unei creaturi cu fălci mari care avea să o înghită? Se gândise că nimeni n-ar fi îndrăznit să-i facă vreun rău fiicei celebrei Françoise, nepoatei lui madame Gabrielle, confidenta președintelui celei de-a Treia Republici. Înainte să aibă ocazia să delibereze în continuare, dădu drumul la ciocan și bătu în ușă cu revolverul.

În spatele ușii se auzi zgomot de tocuri.

Mâna cu articulații grosolane a unei femei de vârstă mijlocie ținu ușa pe jumătate deschisă. Părul cenușiu, cu cărare pe mijloc, era acoperit cu o basma cu un model colorat de sticle de parfum. Coapsele ei umflau o fustă strâmtă, iar cămașa stătea să plesnească pe sâni bogăți. O ținută elegantă, trase concluzia Simone. Își aranjă revolverul în corset. Atingându-și fusta, ridică mâna să inhaleze mirosul lui Cyrus impregnat în fibra de mătase. Grăsuță și gravidă, purtase aceeași fustă în ziua în care el se întorsese din Africa de Sud.

– Aș dori să vorbesc cu monsieur Amir.

– Cine să-i spun că-l caută? Întrebă femeia împingând ușa cu vârful pantofului.

Ușa se roti în balamale.

– Simone d'Honoré, zise ea.

Voia să întoarcă palma femeii și să-i descifreze caracterul, să afle de ce încheieturile ei păliseră pe tocul ușii. Viteza și tăcerea cu care trase ușa s-o deschidă o sperie pe Simone, și se luptă să-și recâștige calmul. Rămasă fără cuvinte, ea întinse mâna.

– Nightshade, se prezentă femeia când degetele lui Simone îi atinseră ușor palma, linia profundă care se curba deasupra degetului mare, dovada că nu se încredea ușor, linia subțire pe jumătate din lungimea palmei, care prezicea o viață ratată.

– Familia te așteaptă, zise ea pășind într-o parte ca să-i permită lui Simone să intre în vestibul.

Picioarele se reflectau pe luciul pardoselii de marmură *café au lait* cu modele geometrice. Deasupra, un candelabru încrustat cu turcoaz îi aduse aminte de Yaghout. Era atât de greu să ierți? Chiar fusese necesar ca Yaghout să îndure moartea a două persoane apropiate înainte să o poată ierta pe Simone? Pe un set de comode din lemn de palisandru stil Ludovic al XV-lea erau expuși cai de ceramică persană. Într-un dulap de mahon încrustat se aflau bibelouri de porțelan reprezentând femei înveșmântate în chador și muzicieni cântând la sitar. Portretele de familie de pe un pian relevau o mare diversitate etnică de trăsături puternice, păr negru și guri pline, alături de persoane cu pielea palidă, cu ochii albaștri.

O urmă pe Nightshade spre un salon ticsit cu canapele și divane supradimensionate, acoperite cu tapiserie Aubusson. Patru scaune cu perne brodate erau așezate în jurul unei mese ale cărei picioare erau sculptate cu imagini de animale sălbatice.

– Te așteptam.

– Da, cu siguranță.

Prima voce, de femeie, pluti spre Simone din stânga; a doua, un bariton, veni din dreapta.

Încadrată de un scaun cu spătar înalt de catifea verde, femeia stătea în fața unei ferestre înalte, cu panorama dealurilor în fundal. Un parfum slab adia prin fereastră de la migdali, învăluind împrejurimile cu aromă de migdale amare. Așezată, cu picioarele subțiri îndoite într-o parte a scaunului, cu fusta neagră căzându-i

în jurul gleznelor, cu gulerul scrobît în jurul gâtului grațios, cu parul în nuanța porumbului, împletit din creștet cu un șirag de perle, dădea impresia de cal nordic.

Simone simți nevoia să-și acopere părul roșu, simțindu-se nelalocul ei în prezența acestei femei care abia dacă părea de treizeci și cinci de ani. Rămânând în prag, Simone își îndreptă atenția spre bărbatul din celălalt capăt al salonului. Înfășurat într-o *robe de chambre* de mătase, trupul lui musculos se lăsase pe spate într-un scaun de culoarea pielii sale arse de soare, cu lavaliera lejeră în jurul gâtului. Vegetația luxuriantă de pe colinele care se zăreau prin ferestrele franțuzești din spatele lui cobora năvalnic pe pante de parcă voia să se reverse în cameră. Ochii albaștri de pe chipul lui cu piele închisă la culoare se fixară asupra ei, cercetând-o ca și cum ar fi fost un mister palpitant pe care el avea să-l dezlege în cel mai scurt timp.

Ea se luptă din răspuțeri să susțină cu privirea focul albastru din ochii lui, să-l dezarmeze cu otrava din ochii ei. N-avea să-i permită să triumfe înainte ca ea măcar să se fi prezentat.

Din ochii lui se răspândi un zâmbet ce-i tremură pe buze, sub mustața cerată. Priza tutun dintr-o cutie filigranată de argint și-și puse un pic în fiecare nară. Urmă o pereche de strănături. Răspândeă un miros de briantină aplicată pe mustață și de colonie din părul negru. Mătăniile de chihlimbar zornăiră, fremătară și pâl-păiră, încolăcindu-se în jurul degetelor, dintr-o mână în alta, apoi adunate în palma lui mare ca niște picături de miere.

– Aceasta e soția mea, madame Zizi Amir. Ne bucurăm că ne-ai acceptat invitația.

Zizi Amir se ridică de pe scaun, gleznele tremurându-i ușor ca să-i susțină trupul înalt și subțire. Chipul ei avea nuanța leandrului alb, ca și cum în venele ei curgea lapte, și nu sânge. Își scutură fusta de parcă voia să scape de niște particule nedorite care se așezaseră pe ea. Îi întinse mâna lui Simone, care abia îi ajungea femeii până la lobul neîmpodobit al urechii.

– Mă bucur că te-am cunoscut, madame. Acum, că am făcut-o, vă las singuri. Nightshade are să-ți arate camera ta când terminați.

Simone strânse mai tare degetele fragile ale lui Zizi Amir, atingându-i ușor degetul mare și articulațiile ușor ieșite în afară, analiză fermitatea străngerii de mână, oasele fragile, trosnitoare,

muntele lui Venus sesizabil la baza degetului mare. Vulnerabilitatea dureroasă, aproape jalnică a femeii o impresiună.

Privirea lui Zizi Amir se ridică licărind, și ea își apăsă degetul mare în palma lui Simone ca să-și elibereze mâna. Traversă salonul spre ușă. Ezitând în prag, întinse mâna în spate și-și ridică o panglică împletită pe un umăr. O broșă din perle în formă de trandafir fixa capătul panglicii.

În mijlocul florii strălucea un diamant roșu.

– Intră, zise monsieur Amir arătând spre un scaun de pe partea cealaltă a mesei acoperite cu marmură aflate într-o parte a încăperii – destul de aproape ca să-i simtă răceala, destul de departe ca să impună distanță.

– Nu te formaliza. E drum lung din Valea Zibetelor la Bougival. Ți-e foame? Da, da, desigur. Nightshade! Nightshade! Pregătește cina pentru oaspetele nostru.

Nightshade veni cu un ceainic și cești, boluri cu curmale, dudușcate, castraveți proaspeți, farfurii și cuțite.

– Nu mi-e foame, zise Simone. Vreau să vorbesc cu tine despre...

– Despre uciderea soțului tău. Știu. Dar chiar trebuie să rămân acolo în picioare? Simte-te ca acasă.

Ridică la buze o ceașcă de ceai aburind și sorbi din lichidul întunecat, cu cerul gurii, la fel ca al multor persani, amorțit de la consumul de lichide fierbinți. Alese o curmală mare din bol și, cu ochii în ochii ei, îi supse pulpa și ținu sâmburele între degetul mare și arătător, ca și cum expunea un glonț.

– Așa a fost ucis! Corect? Desigur! Direct în piept. Vezi? Știu.

Simone își împreună mâinile tremurânde la spate. Un firicel de transpirație i se scurse pe gât. Se rezemă de pragul ușii. Ea nu știa cum fusese ucis Cyrus. Cum ar fi putut să știe când nu-i văzuse trupul, când lui nu i se acordase dreptul unei înmormântări cum se cuvine?

Monsieur Amir luă un castravete între degetele cafenii și cu o mișcare a cuțitului făcu vârful să zboare la picioarele ei pe covor.

– Și știu de calul lui.

Ea se clătină dând înapoi, căutând pragul ușii să se sprijine. Sângele îi zvâcnea în urechi. Din cauza tăcerii ziarelor, doar cei care-i văzuseră trupul sau fuseseră implicați în uciderea lui ar fi

putut ști ceva cu privire la maniera în care murise sau despre urechea tăiată a calului său. Cyrus fusese împușcat în piept – inima i se sfărâmasese în bucăți.

– Îmi cer scuze că te-am speriat. Vrei un pahar cu apă? Ești palidă. Vrei să te așezi acum?

Ea înaintă încet, se așează și-și odihni brațele pe genunchi, ținându-și capul în mâini.

– Iartă-mă că am fost brutal, zise el. Dar așa sunt eu, n-am nici timp, nici răbdare să mă ocup de fleacuri. Mă crezi acum? Aș putea să adaug că uciderea lui Cyrus e destul de neobișnuită, fiindcă în Persia mijloacele preferate de ucidere sunt cuțitele.

Cu mătăniile scrâșnindu-i între palme, strigă:

– Nightshade! Mâncare! Vino înainte ca minunatul nostru oaspete să ne considere gazde neprimitoare.

Simone se uită la mărgelile de rugăciune pe care el le arunca dintr-o mână în alta.

– De unde știi despre Cyrus și cal?

– La momentul potrivit, draga mea, zise el ascunzând mărgelile în pumn. Tu și cu mine va trebui să ne câștigăm încrederea reciproc. Aproape te-am șocat încercând să îți câștig încrederea.

– Departe de a-mi câștiga încrederea, monsieur, m-ai făcut mai bănuitoare. Cum ai aflat detaliile despre uciderea lui Cyrus? Și cum a ajuns el să te cunoască pe *tine*?

Monsieur Amir se lăsă pe spate în scaun și privi în zare.

– Eu sunt însărcinatul cu afaceri al Curții. L-am cunoscut pe Cyrus ca bijutier regal. Călătorind de multe ori între Franța și Persia, m-a implicat în chestiuni confidentiale. Din păcate, s-a întâmplat să plec în Franța a doua zi după ce Cyrus a fost ucis.

Având în vedere că deocamdată singura ei speranță și-o punea în monsieur Amir, decise să fie deschisă.

– Cyrus mi-a sugerat să vin la tine dacă am nevoie de ajutor în Franța.

– Nu mă surprinde. Știa că soția mea e franțuzoaică și că ne petrecem aici o mare parte a anului. El m-a considerat imparțial, mai tolerant decât majoritatea persanilor, cineva pe care să se bazeze când, în cele din urmă, se stabilea aici cu tine. Știi, desigur, că se gândea la o mutare.

Simone nu-și arată surprinderea. Cyrus nu discutase problema asta cu ea. Era asta o trădare sau o altă încercare de-a o proteja? Ocolind această ultimă dezvăluire, ea zise:

– Am de gând să-l găesc pe ucigașul lui Cyrus. Știi cine i-ar fi vrut moartea?

Monsieur Amir își țuguie buzele de culoarea caramelului.

– Ești o femeie curajoasă și trebuie să fii recompensată cu onestitate. Știi că am participat la serata voastră de Anul Nou. Am observat prezența lui monsieur Jean Paul Dubois și sunt impresionat că l-ai ademenit la Paris. M-am gândit atunci că și tu îl bănuiești pe el. Dar te sfătuiesc insistent să lași baltă problema uciderii lui Cyrus. I-am promis lui Cyrus să am grijă de tine. Am să fac tot ce-mi stă în putință să-mi țin promisiunea.

– Monsieur Amir, sunt capabilă să mă protejez singură. Într-atât încât monsieur Jean Paul Dubois m-a invitat la Namaqualand. Și am acceptat. Dacă vrei să mă protejezi, spune-mi tot ce știi despre el. Așa, am să fiu înarmată mai bine să-i fac față.

– Nu te duce, Simone. E periculos. Renunță la problema asta de nerezolvat.

Cu rolul lui neașteptat de protector al ei, viața părea să ia o întorsătură neprevăzută. Avea mare nevoie de cooperarea lui și el era imun la farmecele ei. Dar soția lui s-ar putea să nu fie. Femeia avea sufletul insensibil – era goală pe dinăuntru, stearpă. Câteva mișcări simple s-ar dovedi miraculoase.

– Monsieur Amir, ca să-mi dovedesc în continuare talentele, am să-ți vindec soția de frigiditate. Dacă reușesc, trebuie să promiți că mă sprijini în încercarea mea și dezvălui tot ce știi despre monsieur Jean Paul Dubois.

Ochii lui monsieur Amir fulgerară spre intrare.

– O ofertă interesantă, într-adevăr. Cu toții avem nevoie unul de altul. Tu ai nevoie de mine, eu am nevoie de tine și madame Amir are nevoie de noi toți.

Își uni degetul mare și arătătorul într-un cerc.

– Suntem legați. Nimic nu merge bine în familia Amir dacă soția mea e nefericită. Fă ce poți, dar știu că n-are să fie ușor.

Ridicându-se în picioare, își strânse cordonul și se înclină ceremonios.

– Trebuie să fii obosită. Nightshade are să te conducă în camera ta. Noapte bună.

Își roti mătăniile în cercuri fantastice în jurul degetului.

Simone, fascinată de traiectoria amețitoare a șiragului, rămase fără glas.

Lumina candelabrului explodează pe fațetele unui diamant roșu prins de nodul care lega ața mătăniilor lui de chihlimbar.

CAPITOLUL 42

Nightshade o însoți pe Simone printr-un coridor cu covoare persane și picturi în miniatură reprezentând personaje mitologice. Ușile deschise lăsau să se vadă dormitoare la fel de liniștite ca mormintele. Budoarul care îi fusese destinat, cu covor de Kashan, un joc de table de lemn și narghilea decorativă, îi amintea de casa lui Yaghout.

Menajera se grăbi să închidă ferestrele.

– Ne așteptăm să înceapă o furtună după miezul nopții.

Trase de cordonul atârnat deasupra tăbliei patului.

– Asta sună la parter, în camera mea, dacă aveți nevoie de ceva.

– Am să fiu foarte liniștită, răspunse Simone. Nu vreau să-i deranjez pe madame și monsieur de alături.

Din gâtul femeii se auzi un mormăit, iar buzele i se strânseseră ca și cum ar fi vrut să-și chibzuiască cuvintele.

– Madame și monsieur nu vă aud. Au dormitoare separate în capetele îndepărtate ale coridorului.

Rămasă singură în camera ei, Simone încuie ușa, luă revolverul pe care-l curățase și-l încărcase acasă și-l vârî sub pernă. Se ghemui pe pături complet îmbrăcată, rătăcind prin complicatul labirint al durerii ei. Începu să se contureze o alianță atrăgătoare între amintirile ei și realitate. Întrebarea era câți bărbați și femei putea să accepte, câte mâini pline de dorință putea să tolereze? Multe, trase ea concluzia, multe dacă răspunsul se află în ele. Se ridică în grabă din pat și intră în baie, ca să-și stropască fața cu apă rece. Se dezbracă de fusta și puloverul cu care venise și își puse un neglijeu brodat. Își înveli revolverul în batista de dantelă, îl ascunse în corset, descriu ușa și traversă vestibulul.

*

În dormitorul lui Zizi Amir lumina era aprinsă. Simone privi prin ușa pe jumătate deschisă. Femeia stătea dreaptă pe un scaun, cu fața la masa de toaletă. Tristețea adâncă și expresia nefericită îi dadură lui Simone un fior pe șira spinării. Dragostea ei, deși pierdută acum, îi împlinise odată orice nevoie. Pentru Cyrus, ea își părăsise rapid țara, familia și civilizația cu care era obișnuită. Și nu regretase niciodată acest gest. Zizi Amir nu-și dădea seama că era mai norocoasă decât Simone. Dilema ei avea o soluție, moartea nici una.

Zizi luă o pereche de foarfece de pe masa de toaletă și o privi cu detașare, oarecum nedumerită. Îndreptându-i vârful în jos, cu agilitate metodică, își creștă o cruce după alta în palmă.

Speriată, Simone bătu și intră în cameră.

Cu trăsăturile împietrite, Zizi puse foarfecele pe masă. Se înclină către Simone.

– Madame! *Avez-vous besoin de quelque chose?*

– Nu, nu, n-am nevoie de nimic. Camera mea e destul de confortabilă.

Străbătu camera cu pași mari, trase draperiile și deschise ferestrele să iasă aerul stătut.

– Sunt aici ca să te seduc.

O privire de-a dreptul alarmată fulgeră în ochii lui Zizi.

Simone râse încet în timp ce o urmărea pe femeie.

– Vreau să spun că am de gând să te învăț arta seducției și cum să-ți recâștigi soțul.

Zizi își încordă vocea șoptind rece printre buze.

– Nu înțeleg.

– Îmi dau seama că n-ai mai fost intimă cu soțul tău de ceva timp. Pot să te ajut. Cred că ai auzit de mama și bunica mea, desigur, de mâinile ei, de galerii.

– Și de patul ei, murmură Zizi Amir. Cum se numește?

– „Serai“.

– Chiar are puteri afrodisiace?

– Femeile care-l ocupă au. Vezi? Ești pe mâini bune. Ascultă-mă, și înainte de răsăritul soarelui feminitatea ta va ieși la iveală și ai să înveți să-ți vrăjești soțul.

Încet, o convinse pe Zizi să-și scoată rochia de flanel. Surprinsă s-o vadă în *soutien-gorge* și pantalonași bufanți, Simone considera de cuviință să nu se lege de ei deocamdată.

– Hai, hai, de când nu te-ai abandonat fără nimic între tine și cearșafuri, doar cu pofta trupească și numărând orgasmele tale multiple?

Strânse pulpele, coapsele și brațele lui Zizi.

– Zici că ești de piatră. Cine ar vrea să facă dragoste cu un manechin?

Ezită o clipă, apoi își duse mâna la spatele lui Zizi și-i eliberă sânii din *soutien-gorge*.

– Nu-ți ascunde sânii minunați. Lasă-i să respire. Trage adânc aer în piept. Acum vino și întinde-te pe pat. Bun. Vreau să ai fantezii nerușinate, fără să-ți faci griji cum au să fie considerate. N-o să știe nimeni. Nici chiar eu. N-ai să-ți împărtășești niciodată fanteziile cu nimeni, dacă tu nu vrei, până ce îți vei dori să i le împărtășești soțului tău. Acum, închide ochii și gândește-te la cele mai delicioase imagini pe care poți să ți le închipui.

Simone se întoarse cu spatele la Zizi, rugându-se ca fanteziile femeii să nu fie atrofiate ca restul corpului ei, sperând că vocea ei de la fereastră putea să trezească emoțiile latente ale femeii.

Dincolo de fereastră și dealurile Bougival, fantoma unei semiluni era captivă între nori de oțel. La miezul nopții începu să se lase frigul și să se adune vânturile încărcate de umezeală. Vocea lui Simone se scurgea prin cameră ca mierea caldă:

– Umple-te de poftă și dorință până te furnică pielea și vibrează. Linge-ți buzele; trece-ți limba peste carnea umedă. Suflă peste umezeala rece. Adu-ți simțurile la suprafața pielii, în vârfurile degetelor, între picioare. Adoră-te. Iubește-l.

Îi simți fața lui Cyrus în păr, mâinile lui alunecându-i pe spate ca să-i mângâie cele două adâncituri de deasupra feselor – amestec – cum e posibil să iubești așa, să dorești așa, să te îmbeți așa cu propriul parfum? Tunetul trosni pe cer. Picături mari de ploaie căzură pe pervazul ferestrei. Pe gât îi străluceau mărgelile de sudoare. Se întoarse. Zizi zăcea pe pat ca un cadavru. Cu mâinile atârând înțepenite pe lângă corp, ochii goi se uitau în tavan. Simone se apropie aplecându-se peste ea, întrebându-se dacă prin scoaterea pantalonașilor era posibil s-o scape de inhibiții – sau avea s-o șocheze și mai tare. Trase ușor de pantalonași. Zizi îi aruncă o privire piezișă, apoi reveni la candelabru, ca și cum ar fi fost potențialul ei iubit.

Simone își frecă mâinile una de alta ca să le încălzească. Lovind-o rapid și ușor cu palmele, începu de la degetele picioarelor lui Zizi, urcând mai sus și în jurul taliei ei, sub sâni și în jurul sfârcurilor. Întorcând-o pe burtă, continuă să-i pună sângele în mișcare, în sus și-n jos pe coapse, pe fese și umeri, frământând și convingând mușchii să se supună. Respirația ei se accelerează, pieptul i se ridică și i se coborî, golindu-și plămânii. Simone îi potrivește o pernă la spate.

– Vino, ridică-te și reazemă-te de tăblie. Stai bine?

Lovi ușor cu palma fiecare dintre coapsele lui Zizi.

– Acum încercă din nou să-ți imaginezi. Uită-te la mine și nu-ți fie rușine să te duci cu gândul unde vrei.

Zizi se rezemă de perne, cu ochii țintă la Simone, cu bătaile inimii accelerate, cu pielea de găină pe sâni fermi ca ai unei tinere.

Simone își dădu jos neglijoul și se întinse lângă femeie. Făcea asta pentru Cyrus, a cărui răsuflare o încinsese, al cărui miros de tutun și nucșoară se amestecase cu dorul ei, cu dorința lui, cu suspinele ei, cu gemetele lui. Răspândi scânteile incandescente ale parfumului său, îndulcind camera cu aroma ei, cu parfumul ei de gutui și piersici. Da, da. Acum? Da! Acum!

Simți o fărâamă de bucurie, învăluită în mantia amețitoare a parfumului ei real, împletit cu amintirea pasiunii lui. Își adună fragmentele împrăștiate ale viselor, își astupă parfumul și-l ferecă din nou. Unde dispăruse Zizi cât fusese ea plecată cu Cyrus?

Cu capul dat pe spate pe pernă, cu nările fremătând, cu gura ușor întredeschisă ca să soarbă parfumul lui Simone, mâna lui Zizi era cuibărită între picioarele ei, mișcându-se tot mai repede, ca pentru a compensa timpul pierdut.

Simone apucă sânul femeii în palme și strânse sfârcul, făcându-l să se înfioare, să se întărească. Un strop de transpirație apărui în vârful.

– Așa o să te vrea. Cu sâni catifelati și umedă și dornică.

*

– Dragă Simone, izbucni monsieur Amir în dimineața următoare. Ai înfăptuit un miracol. Nu mi-am crezut ochilor când Zizi a apărut în dormitorul meu. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Răspunzând la întrebarea mea, zise Simone atingându-l ușor pe mână. Cine e Mehrdad? Este implicat în crimă?

– Mehrdad, medită monsieur Amir făcând sunetul strident al mătăniilor să se audă mai tare. E, sau mai degrabă a fost, susținătorul cel mai înflăcărat al lui Cyrus la Curte. N-am mai auzit de el de la moartea lui Cyrus. Disparația lui, recunosc, ar putea să fie ciudată sau să nu însemne nimic.

Simone își studie palma. Da, trebuia să găsească singură o cale să dea de Mehrdad. N-ar fi dispărut dacă era nevinovat. Dar monsieur Amir nu știa sau nu voia să spună mai multe despre Mehrdad.

– Hai, ai putea să-mi mulțumești ținându-ți promisiunea.

– Da, sigur, am să te ajut dacă ești de acord să mă ajuți. Și cu am o problemă și am nevoie de sfatul tău într-o chestiune importantă.

– Monsieur Amir, cum aș putea să te ajut eu *pe tine*?

– Tu și cu mine, vezi tu, urmărim același individ. Și anume ucigașul soțului tău. Și amândoi vrem dreptate. Am motive întemeiate să cred că părțile vinovate au legătură și cu alte atrocități din țara mea.

– Ești însărcinatul cu afaceri. De ce ai avea nevoie de ajutorul meu?

El se uită în ochii ei, gândindu-se dacă ea ar putea fi partenerul care, cu experiență și șiretlicuri feminine, ar scoate criminalii din ascunzătoare. Hotărârea și durerea ei s-ar putea să prindă bine acolo unde alții au dat greș. Știa cât de dificilă are să se dovedească cererea lui. El folosisese alte mijloace, alți spioni, toate fără nici un efect.

– Sute de persani au fost înșelați cu promisiuni scandaloase. Au fost expediați ca sclavi către carteli dictatoriale și miniere nemiloși. Pe părțile responsabile nu te poți bizui. N-am reușit să le dau de urmă singur. E greu să pătrunzi în minele lor, dar, mai mult decât orice, în sufletul lor.

Cyrus vorbise de situația tragică a persanilor din minele din Africa de Sud. Africanii, zicea el, nu fuseseră impresionați de recentul avânt luat de exploatarea aurului și a diamantelor. Cei mai mulți preferau agricultura, decât să sfărtece pământul săpând după diamante. Lipsa de muncitori încurajase comerțul de sclavi din alte țări.

– E periculos să te amesteci cu oamenii ăștia, *jounam*. Deocamdată responsabilitatea rezolvării problemei le revine altora. Tu ești

singura femeie față de care monsieur Jean Paul Dubois a manifestat vreodată un interes atât de mare. Dar mă îndoiesc că are să-ți permită să te apropii de el. Nici o femeie n-a făcut-o. Și nici un om n-a văzut ce se întâmplă în minele lui și să apuce să spună. Un martor ocular e esențial ca să-l convingă pe șah de vinovăția lui Dubois.

– Monsieur Amir, interveni Simone. Mi-ai oferit o armă perfectă, iar eu promit nu numai să pătrund în minele lui, ci și să aduc un martor ocular.

CAPITOLUL 43

Africa de Sud, ianuarie 1903

Reședința lui monsieur Jean Paul Dubois din Namaqualand – o întindere de terenuri care șerpuia de-a lungul coastei de nord-vest a Africii de Sud – e un vestigiu al forturilor medievale. Zidurile înalte de piatră împiedică străinii să pătrundă în fort. Pardoselile din lespezi de piatră au nuanța sobră a ocrului ars, șemineurile au guri cavernoase pline cu cărbune, cu draperii de catifea care le încadrează, și aerul e încărcat de miros slab de sulf și mucegai.

Ca un muzeu imens, conacul celebrează frumusețea feminină și vorbește despre obsesia proprietarului său de a colecționa. Rame austere încadrează, printre alte capodopere, *Venus adormită*, *Venus la masa de toaletă* și *Venus gătindu-se*, ale lui François Boucher, *Portretul lui Mathilde de Canisy* în tafta perlată, al lui Jean-Marc Nattier, *Portretul contesei Skavronskaia*, într-o rochie de bal verde, al lui Louise-Elisabeth Vigée-Lebrun. Petele de culoare ies și mai mult în evidență pe fundalul sobru.

Am ajuns în Africa de Sud, noaptea trecută, după mai bine de cincisprezece zile de călătorie. Scopul meu principal fusese să-l prind încet și metodic pe monsieur Jean Paul Dubois în mrejele parfumului meu. Singura lui intenție era să mă convingă să împărțim cabina lui. Am refuzat. Am fost condusă într-un dormitor cu culori atât de sufocante și austere, că n-am reușit să dorm. Rătăcind dintr-o cameră în alta, am desfășurat o frânghie imaginară în urma mea, ca să-mi găsesc drumul înapoi din aceste cripte și catacombe.

Într-un dormitor mare, un portret în mărime naturală tronează deasupra unui șemineu masiv. Un tânăr cu o față melancolică, ochi

adânci și buze groase mă privește dușmănos. Asemănarea cu monsieur Jean Paul Dubois e neîndoielnică. Trebuie să fie fiul lui, colegul lui Cyrus de la Sorbona, băiatul care și-a pierdut brațul într-un duel.

Brațul lipsă e pictat.

– Monsieur Jean Paul Dubois detestă handicapurile, îmi spusese Cyrus la primul și ultimul nostru An Nou persan petrecut împreună. *Noruz*, Festivalul Primăverii, simbolizează triumful luminii asupra întunericului – vino mai aproape, frumoasa mea soție, n-am să închei cu trecutul până nu trecem prin el împreună.

Ce lucruri esențiale a lăsat el în seama memoriei în care nu te poți încrede? Ochii mei sunt plini de lacrimi la amintirea acelei nopți, în care se auzea chemarea la rugăciune din minaretele cu mozaicuri albastre. Mă aplec pe șemineul de piatră, sub portret, și stărui ca Cyrus să-mi mai trimită un semn. De ce m-a uitat acum, când am nevoie cel mai mult de el? Poate că mă învinuiește fiindcă i-am bănuat prietenul, pe Mehrdad. Cum aș putea să am încredere când toate dovezile duc spre el? Poate că Cyrus e supărat pe mine că am venit la Namaqualand. Dar monsieur Jean Paul Dubois și cu mine avem dormitoare separate. Încerc să-mi suprim parfumul tot mai intens al dorințelor neîmplinite – chihlimbar lucios, auriu ca mierea și înverșunat.

– N-ai dormit bine! tună monsieur Jean Paul Dubois în spatele meu.

Speriată, mă îndepărtez de portretul fiului său. Ștergându-mi ochii, încerc să-mi găsesc cuvintele.

– Nu, deloc. Dimpotrivă, am dormit foarte bine. Tu?

Limba lui ca de șarpe țâșnește să-mi lingă lobul urechii.

– Nu de-ajuns. Și nu bine.

Mă întorc cu fața spre el, încolăcindu-mi brațele în jurul gâtului lui, cu porii ca niște mici pulverizatoare împrăștiind parfum de valeriană. Sunt concentrată la o plăcuță peste umărul lui: *Camera călugărițelor persane*. Plăcuța e înconjurată de tablouri de călugărițe cu fețe pure ca roua, guri strălucitoare ca merele date cu ceară, rozarii senzuale ca perlele.

Sunt în camera lui Cyrus.

Aceste rame, pânze și imagini împart spațiul cu el. Arăt spre plăcuță.

– Dai nume tuturor camerelor tale?

– Nu! Asta e camera fiului meu, când vine în oraș. Și prietenii lui au petrecut aici vreo două nopți. N-ai locuit în Persia la un moment dat? Apreciezi, cu siguranță, analogia dintre veșmintele călugărești și chadoruri.

Înclin capul în semn de întrebare.

– Vălul, după cum știi, ascunde o femeie de bărbați, cu excepția soțului ei. Veșmântul călugăresc ascunde, de asemenea, o călugăriță de alți bărbați, cu excepția lui Dumnezeu, soțul *ei*.

– N-am încredere în călugărițe, în modul în care se ascund sub veșmintele lor, mă dezlănțui eliberându-mi încheietura din strânsoarea lui. De fapt, n-am încredere nici în femeile de sub chadoruri.

– Ești un *morceau d'art* ideală, zise el, cu nările fremătând. Misterioasă și ațățătoare. *Trebuie* să vii la mine la noapte.

Cu furia lui Cyrus plutind în cameră, în pieptul meu, în parful meu care-l împroașcă pe monsieur Jean Paul Dubois, șoptesc:

– Nu sunt pregătită încă, *mon cher*, poate mâine seară.

El se depărtează de mine, sau de parfumul meu desăvârșit, clătînând din cap ca pentru a-și reveni în simțiri. Pleoapele îi coboară peste ochii întunecați.

– Da, da, răsfăță-mă. Chiar dacă nu e așa, îmi place să cred că te-am descoperit înainte ca aventurierii să se năpustească asupra ta – curată, virgină și primitoare, ca Namaqualand. Nu te grăbi. Amânarea e un afrodisiac și mai puternic.

CAPITOLUL 44

Namibia, servitorul cu voce calmă și așezată al lui monsieur Jean Paul Dubois, cu ochi ca de căprioară și piele lucioasă ca de ciocolată, e cuprins de uimire în privința mea. Mormăie ceva în barbă, în timp ce se joacă nervos cu șorțul de culoarea uleiului.

– Cer permisiunea, doamnă, să întreb dacă e părul dumneavoastră.

– Crezi că am o perucă?

– Da, doamnă. Nimeni nu se naște cu păr de culoarea asta.

Probabil că iese rareori din acasă sau poate nu dăduse peste femei cu părul roșu. Îmi las capul în jos, pentru ca el să frece o buclă între degete.

– Așa m-am născut, jur.

Ridică din umeri ca și cum nu e capabil să înțeleagă naturalețea asta. Încet, mângâie o şuviță de păr. După o clipă, spun cu blândețe:

– Mi-e foarte foame.

– Da, doamnă Simone, da. Am să pun masa imediat.

– Nu-i nevoie. Am să vin în bucătărie. O să fie mai cald, sunt sigură.

Trecem printr-un labirint de scări și holuri care dau în saloane și coridoare umede, care seamănă cu niște tuneluri. N-aș găsi niciodată drumul înapoi dacă aș fi singură. Totuși, mă opresc să admir munca maeștrilor de care e pasionată bunica mea: *Lola de Valence danseuse espagnole*, a lui Manet, *Une Moderne Olympia*, a lui Cezanne, *Madame Marcotte*, a lui Ingres, *Étude de femme nue couchée sur un divan*, a lui Delacroix. Pentru zece milioane de franci, *Femei din Alger în apartamentul lor* are să se alăture în curând acestui muzeu.

Namibia scoate patru portrete, ducându-le în camera de alături.

– Stăpânului îi place să-și mute femeile în jurul lui.

Un fior îmi alunecă printre vertebre, trezindu-mi intuiția. Monsieur Jean Paul Dubois e mai mult decât obsedat. E un colecționar posedat. Lipsa lui de interes pentru femei provine mai mult ca sigur din neputința de a le ține captive. I-am trecut pragul casei ca să devin un *objet d'art*, ceva pe care să-l păstreze pentru totdeauna?

– Sunteți plină de culoare, doamnă, zise Namibia când termină cu rearanjarea femeilor stăpânului său. Foarte frumoasă, după mine.

– Mulțumesc, Namibia. E plăcut să aud asta.

E foarte cald în bucătărie, cu ziduri de piatră înnegrite de fumigine, acoperite cu artă africană, reprezentând femei care trudes pe plantații, spetindu-se deasupra cazanelor sau tăind legume pe tocătoare. O cratiță fierbe pe o sobă de lemne, ridicând rotocoale de aburi cu miros puternic. Pe o masă de lemn din mijloc sunt răspândite mirodenii puternice și condimente – ardei roșii, usturoi violet, ridichi negre. Sticlele cu oțet emană un miros înțepător de brânză Alise Sainte Reine sau de caș fermentat. Namibia saltă capacul de pe cratiță. Mirosul puternic mă ametește.

– Ce gătești?

– Creier de oaie, sfeclă roșie, fasole neagră și țelină în sos Cachat d'Entrehaux. Nu cred că e pentru dumneavoastră. Stăpânului îi place mâncarea picantă. Dar am să pregătesc o masă pe placul dumneavoastră, doamnă.

Mă privește cu coada ochiului și șoptește:

– Alimentele picante au să vă strice, cu siguranță, culoarea părului și a pielii.

Cu o expresie gânditoare, adăugă:

– Sunteți tare delicată. Doamnă, trebuie să aveți grijă de dumneavoastră.

– Promit dacă-mi faci o favoare, Namibia.

– Da, orice, doamnă, orice, răspunde cu accentul lui afrikaaner plăcut.

– Du-mă la mina stăpânului.

Pielea i se întunecă și mai mult din cauza roșetii care i se răspândește pe chip. Gesticulează spre universul necunoscut de afară.

– Nu doresc să vă duc acolo. Nici dumneavoastră n-ar trebui să vă duceți.

– O să fie secretul nostru.

– Nu, nici atunci, vă rog. Sunt un servitor cinstit, nu un hoț de diamante. Eu respect pământul, zice el ca și cum își declară loialitatea față de strămoși.

Zăngănitul metalic al porților îl face să alerge să-și întâmpine stăpânul.

Las aburul înțepător în spate, să-l urmez pe Namibia, traversez coridorul dansatoarelor și intru într-un vestibul necunoscut. Rămân în picioare, încremenită de frică, tăcută ca portretele din jur. Îl strig pe Namibia.

– Aici, doamnă Simone, pe stânga mai întâi, apoi imediat la dreapta, vă întoarceți puțin acum...

Mă iau după firul vocii lui și mă îndrept spre el.

– Veniți repede! Spre dormitorul călugărițelor și înainte spre holul principal. Stăpânul așteaptă.

Ajung împleticindu-mă în hol și mă trezesc față în față cu monsieur Jean Paul Dubois, cu pupilele dilatate și cu ochii ieșindu-i din orbite. Măinile îi tremură. Cămașa îmbibată de sudoare e lipită de piept.

Alerg spre el, alarmată, dar optimistă totuși. Mă rugasem pentru schimbarea asta a lui – tremur, transpirație excesivă și privire înnebunită. Mă respinge cu o fluturare de mână, mormăind ceva despre nevoia de a face mai întâi o baie. Se împleticește spre hol dispărând în *salle de bain*.

Namibia se uită spre mine.

– Ce se întâmplă cu stăpânul, doamnă Simone?

– Nu știu, Namibia.

– Simone! Simone! strigă monsieur Jean Paul Dubois, vocea lovindu-i-se de pereți și răsunând pe tavanele înalte. Vino! Acum!

Salle de bain e toată numai piatră, abur și calcar. Pe un perete despărțitor de marmură din mijlocul încăperii aburinde e gravată o Meduză cu șolduri ample. Un bazin portabil de aur curat strălucește sub un luminator. La vederea mea, monsieur Jean Paul Dubois se ridică dintr-o cadă cu picioare din onix ca niște labe de leu. Se scutură de apa de pe el, iar mușchii pectorali i se răsucesc ca ai lui Aigaios, zeul mării. Azvârle prosopul pe care i-l dau. Cu pieptul umflându-i-se și contractându-i-se, cu membrele tremurând, mă ridică în brațe și mă așază pe un pupitru. Picături de

abur se adună ciorchine pe tavanul boltit, se desprind și ne cad pe umeri. În liniștea din jur, căderea ritmică a picăturilor de apă imită bătăile inimii mele. Cu erecția lui fermă în spatele meu, cu brațele strânse în jurul taliei mele, omnipotentul monsieur Jean Paul Dubois e cel mai vulnerabil. Mă întorc cu fața spre el și-mi înfășor coapsele în jurul mijlocului lui. Îmi eliberez parfumul schimbător care impregnează aerul încărcat de aburi. Îi umezește irișii însetați, îi umflă celulele aride. Degetele mele agile pornesc de la ceafă, masează vâna senzualității care șerpuiește de-a lungul vertebrelor lui, îi dezmiardă pielea. Delicatele particule împrăștiate din vârfurile degetelor mele îl îmbată, un parfum violet care-l duce într-un loc pe care am să-l revendic în mod constant.

Parfumul devine și mai puternic, iar degetele mele febrile se mișcă sălbatic și adânc. Am alunecat într-o altă lume, cu un alt bărbat, într-un abandon delicios, învăluită în parfumuri captivante de nucșoară, cardamom și de munți ai Persiei flancați de pământ și cer la fel de intim ca noi doi.

Monsieur Jean Paul Dubois murmură neinteligibil în urechea mea, cu inima bătându-i în același ritm cu inima mea. Pupilele lui își pierd licărirea metalică, iar ochii îi devin mai blânzi.

CAPITOLUL 45

Erori de neconceput altădată pentru monsieur Jean Paul Dubois apar brusc. E indiferent la bătaile unei ciocănitore de dincolo de fereastră, iar noaptea trecută n-a verificat cheia în broască înainte de culcare. Pare să-și fi pierdut o parte din scepticismul obsesiv. La opt dimineața, încă dormind lângă mine, întârzie la muncă.

Îmi legăn picioarele să mă dau jos din pat și îmi arunc un neglijeu pe umeri.

El se scutură să se trezească pe deplin. O privire îngrijorată îi întunecă ochii.

– Namibia! O ceașcă cu ceai de piper. Acum!

Își trage pantalonii și cămașa pe el și-și aruncă o cravată în jurul gâtului. Se răsuțește pe călcâie, îndreptându-se spre ușă apucă batista mea îmbibată de parfum de sub pernă și și-o îndeasă în buzunar. Întoarce cheia în broască. În ochi îi sclipește groaza.

– De ce e ușa deschisă? Cine mai e aici?

– Ai uitat s-o încui.

– Imposibil!

Iese ca furtuna, lăsând cheile în urmă în broască. Aleargă înapoi, scoate cheile și le privește de parcă ele, nu el, comiseră un *faux pas* de neiertat.

Îl conduc afară în curte, cu brațele goale, legănând neglijoul în jurul șoldurilor parfumate, răsfățându-i simțurile, atingând izvorul amintirilor lui olfactive și ademenindu-l departe de realitatea lui imediată.

El ezită la poartă, de parcă vrea să se întoarcă în brațele mele.

– Simone, pregătește-te să te retragi devreme în seara asta.

Înainte să se așeze praful trăsorii cu care pleacă el, alerg înapoi înăuntru. Îmi trag o pereche de pantaloni de călărie, mă încălț cu

cizme și îmi pun o cămașă bărbătească. Îmi ascund părul sub una din pălăriile lui.

– Unde vă duceți, doamnă Simone? întreabă Namibia când sunt pe cale să ies pe poartă.

– Stăpânul a sugerat să fac o plimbare în bazar.

– Da, da, puteți, desigur, dar nu așa cum sunteți îmbrăcată. Vă rog să veniți înăuntru. Am să vă dau haine potrivite.

Strada aglomerată din fața casei lui monsieur Jean Paul Dubois e plină de strigătele vânzătorilor ambulanți și ale copiilor cerșetori cu ochi triști, chipuri arse de soare și plămâni plini de praf. Femeile duc coșuri de fructe pe cap, peste parurile colorate. Agățate de gâturile negre, lucind de sudoare, pe tăvi de lemn legate cu piele sunt etalate pentru a fi vândute țigări, nuci și bomboane în formă de animale. Pe tarabe grosolane sunt grămezi de cartofi copti, banane prăjite și dovleci fierți. Aerul e greu de la mirosul de mirosenii și melasă. Câțiva negustori ambulanți albi se amestecă printre băștinași.

După ploile de iarnă ar putea să apară câmpuri de flori minunate, în timpul scurtei primăveri din Namaqualand, îmi spun. Dar peisajul cu câmpii nisipoase și munți de granit prevestește o iarnă secetoasă. Fortul lui monsieur Jean Paul Dubois e singurul semn de bogăție printre barăcile improvizate.

Priviri scânteietoare aruncate pe furie, o ridicare din umeri ici, o încuviințare colo, și schimbul tainic de bani trădează tranzacțiile ilegale. Sursa majoră de venituri în regiunea afectată de sărăcie a Namaqualandului e furtul de diamante. Și traficul constant se întâmplă chiar sub ochii mei.

Îl rog pe un trecător oarecare să mă îndrume către mina orașului. El arată peste umărul meu, ca și cum orizontul fără sfârșit e o mină întinsă. Își continuă drumul fără să salute. Abordez un bărbat scund, cu părul alb, mai în vârstă, din spatele unui chioșc plin cu nuci de cocos. El găurește coaja uneia și golește lichidul în cupe stivuite într-o piramidă.

– Bună dimineața, zic. Puteți să-mi spuneți cum ajung la mina de diamante?

El crapă nuca de cocos, rupând-o în fragmente mici. Degetele lui ca niște ramuri arată spre un deșert fără margini clare.

– De aici până în depărtare este Coasta Diamantului, de unde ne aflăm noi tot drumul spre Oceanul Atlantic. Teritoriul lui monsieur Jean Paul Dubois.

Făcând mâna streășină, mă uit cu ochii întredeschiși prin căldura izbitoare, peste un platou arid presărat cu spini și coline nipoase, ca și cum aş putea să localizez mina menționată de Cyrus.

– Pot să ajung acolo? întreb.

– Soarele are să vă topească pielea dacă o faceți. Mai bine cu o trăsură.

Un acces de tuse îi zgâlțâie pieptul fără păr, și el scuipă în palmă saliva cu firicele de sânge.

– Diamantele, bombăne el. Sunt un blestem fără de care nu ne putem descurca.

CAPITOLUL 46

Valurile înspumate ale Oceanului Atlantic se zdrobesc de țarm. Ca niște limbi uscate de foc, razele soarelui îmi ard fața și torsurile lucind de sudoare ale săpătorilor. Kilometri de nisip neprețuit și fund de ocean bogat în depozite aluvionare produc sute de carate de diamante. O flotă de nave plonjează și se leagănă pe valurile puternice, opintindu-se să scoată pietrișul de pe fundul oceanului. Apoi aluviunile se cern în apă, în căutare de diamante brute prinse în site mari – sute de stele albe lucitoare presărate în nisip. Aproape de țarm, mii de săpători aruncă pietriș cu lopeți și găleți, cernându-l de mâl, noroi și pietricele. Mai jos, scafandrii plonjează de pe bărci ca să colecteze pietrișul amestecat cu diamante din adâncuri.

Gemând și scârțâind, o căruță șubredă și un catâr încăpățânat mă lasă pe țărmul deprimant al Coastei Diamantului. Stau în fața unei pancarte mari, care avertizează: COMPANIILE DUBOIS. INTRAREA INTERZISĂ. Îi trimit un mulțumesc tăcut lui Namibia. Îmbrăcată așa, într-o cămașă uzată și cu fustă plisată, cu părul dat pe spate într-un vâl, cu un amestec maro – care Namibia jurase că are să mă protejeze împotriva soarelui – uns pe față și brațe, puteam fi confundată cu o băștinașă.

Plesnitura unui bici mă sperie. Un săpător, biciuit cu îndârjire, își varsă pe mal stomacul plin. Un bărbat cu un baston în mână îl izgonește din incintă. Stomacul mi se strânge. Sudoarea mi se scurge pe față. În apropierea diamantelor ispititoare, jefuirea de pietre în minele de pe plajă e ușoară. Să fii prins e periculos. Oare la ce fusese Cyrus martor aici ca să-i fi putut provoca moartea? Se vede clar că se muncește în condiții dificile – nici măcar un adăpost improvizat ca să protejeze împotriva soarelui –, dar asta

nu e ilegal. Și nu există nici un semn vizibil de sclavie, așa cum insinuase monsieur Amir.

Strigătele frenetice ale unui săpător îmi atrag atenția. Cu valurile înspumate șuierându-i în jurul gleznelor, el iese din ocean și aleargă spre mal. Picioarele ating nisipul arzător, făcându-l să sară încolo și înapoi. O ploaie de pietriș cade peste el din sita pe care o învârt deasupra capului. Întregul ocean și bărbații lui se metamorfozează într-un peisaj marin în așteptare. Patru bărbați aleargă spre săpătorul frenetic. Ei strigă la ceilalți poruncindu-le să-și reia activitatea. Ca niște marionete programate, săpătorii își îndreaptă din nou atenția la nisip și la noroiul presărat cu nestemate albe și strălucitoare.

Un supraveghetor ia din sită un diamant brut de mărimea pumnului și-l ridică. Scântei de foc strălucesc în soare. Mă uit pieziș la acest fenomen inexplicabil. Un diamant roșu de o mărime excepțională!

Cuvintele lui Cyrus îmi revin în minte – mina *subterană* a lui monsieur Jean Paul Dubois produce diamante roșii excepționale, un soi rar, care rezistă roții de tăiere. Și totuși, astăzi, chiar în acest moment, în fața ochilor mei neîncredători, o mină de diamante albe din ocean dăduse un diamant roșu.

Al patrulea semn de la Cyrus.

Uciderea lui, îmi amintește el, e legată de diamantele roșii dintr-o mină subterană. Nu mă aflu în fața minei care trebuie. Cum filoanele de diamant apar în grupuri, mina subterană trebuie să fie în apropiere. Mă întorc cu spatele la ocean și descopăr o întindere de kilometri de dune de nisip. Vânturile aspre modelează poteci netede și sinuoase în peisajul golaș al uscatului, un ținut a cărui suprafață reflectă lumina ca sticla pisată.

În depărtare, un supraveghetor înarmat cu baston aleargă în direcția mea. Aștept. N-ai unde să te duci, unde să te ascunzi în peisajul ăsta vast. Trece de mine și se îndreaptă spre țărm, dând ordine unui grup de săpători, care lasă jos lopetile, gălețile și sitele ca să-l urmeze. Aștept ca inima să mi se liniștească, iar apoi urmez bărbații de la distanță. Oceanul se sparge de țărm în spate, în față, o perdeă de ceață vălurită, peste tot stăpânind căldura istovitoare. Bărbații se opresc la marginea unui acoperiș improvizat din foi de tablă lipite, răspândite pe o mare întindere de nisip. La jumătatea

drumului pe acest fundal vast de tablă se înalță un panou pătrat. Săpătorii o iau în jos și dispar din vedere. Supraveghetorul coboară panoul la loc în spatele oamenilor lui. Îndreaptă bastonul spre mine ca pe o pușcă. Rămân paralizată, neajutorată.

El ocolește acoperișul, croindu-și drum prin nisip spre mine. Peste bătăile din pieptul meu și vâjăitul sângelui din urechi, din jur se ridică sunete înăbușite. El se apropie măsurându-mă din priviri, ca și cum ar fi evaluat un diamant brut pe care l-ar putea ascunde în buzunar. Dă din cap spre zona unde coborâseră oamenii. Zice ceva ce nu înțeleg. Scutur din cap.

– Ai venit să cauți de lucru? zice el într-o franceză stricată.

– Nu! Nu! trântesc eu fără să vreau, o simplă reacție intuitivă, neștiind cum altfel să răspund, sudoarea înțepându-mi ochii.

– Pleacă, atunci! Chiar acum! Aici e zonă interzisă.

Mă întorc și plec, dar nu prea departe, înainte ca zăngănitul tablei de cositor să-mi atragă atenția. Arunc o privire înapoi și văd cum creștetul capului bărbatului dispăre în subteran. Agățându-mă de sursa mea de curaj – imaginea mâinii rotind diamantul roșu – dau roată acoperișului îndreptându-mă spre marginea opusă, nu pe unde coborâseră bărbații. Ajung la concluzia că cea mai înțeleaptă cale e să desprind și să ridic altă foaie de tablă, coborând printr-o altă intrare. Îmi vâr ambele mâini sub îmbinarea celor două foi suprapuse. Nu se întâmplă nimic. Scot revolverul din corset și, cu ajutorul țevii, lărgesc și separ cu răbdare marginile celor două panouri. Vârând revolverul la loc, trag o placă să o suprapun peste cealaltă, suficient cât să mă strecur printre ele, fără să las să intre prea multă lumină. Arunc o privire în sus spre cer, la pătura de ceață pe cale să coboare asupra oceanului în depărtare. Trag aer în piept și mă las în jos.

Picioarele mi se leagănă în golul de dedesubt, mâinile agățându-se de marginea de nisip de deasupra, căutând un teren solid. Îmi pun cu grijă picioarele jos și mă desprind de lumea de deasupra. Notându-mi în minte locul exact al foii de tablă, punctul meu de ieșire, o trag înapoi deasupra capului. Rămasă în întunericul negru ca smoala, gura mi se umple de praf. Mă lupt să-mi stăpânesc tusea. Deși nu văd nimic în jur, mirosul de noroi și ecoul vocilor de dedesubt îmi dau senzația de spațiu. Mă tem că aș putea să cad

la cel mai mic pas greșit. Mă sprijin cu spinarea de un perete dur din spate.

Ochii mi se obișnuiesc încet și o priveliște nedeslușită de umbre mi se deschide la picioare. Siluetele capătă formă pe un fundal plin de noroi, închegându-se sub privirea mea speriată. Sunt cocoțată deasupra unui abis, pe o margine îngustă cât lungimea tălpilor mele. Un pas înainte, cea mai mică eroare de calcul, și mă prăbușesc în gol îndreptându-mă spre moarte. Mă lipesc cu spatele de perete, îmi fixează bine picioarele și examinez haosul de dedesubt, oarecum ușurată că n-ar trebui să atrag atenția de aici de sus și ascunsă în întuneric. O încăpere subterană fusese scobită adânc în pământ, prin nisip, piatră și apă. O scară rudimentară e tăiată în prăpastia de piatră pe cealaltă parte a locului. Acoperișul e din foi de tablă brute sudate între ele grosolan. Zidurile de piatră și pământ sunt înalte, amenințând să se prăbușească și să îngroape sute de săpători care lucrează în genunchi într-o baltă imensă plină de noroi din mijloc. Bărbați supraveghează de pe o ridicătură de pietriș aflată la o jumătate de metru deasupra în jurul bălții. Galerii improvizate se deschid în spațiul de sub mine. În haloul fantomatic al lămpilor cu gaz, grupuri de trei sau patru oameni se ghemuiesc, se lungesc și stau în șezut în galerii.

Monsieur Jean Paul Dubois nu se vede pe nicăieri.

De unde stau eu, e dificil să dau de dovada diamantelor roșii.

Un supraveghetor coboară și trage un bici de piele dintr-un ciubăr cu apă. Se duce spre un om care e aplecat la pământ ca și cum ar căuta un obiect pierdut. Biciul pocnește pe spatele acestuia, rupând pielea, fiecare lovitură lăsând o dâră de sânge – ca să descurajeze furtul, e interzis să atingi solul în mine, zicea Cyrus. Săpătorul se împleticește pe spate, cu gura plină de spume, intrând într-o criză de epilepsie. Se zbate în patru labe, încearcă să se ridice în picioare, doar pentru a da înapoi în fața biciului care-l plesnește peste umăr. Brațele i se zvârcolesc ca să îndepărteze loviturile nestăvilite.

– *Nakon! Nakon!* strigă el în farsi. Nu! Nu.

O lovitură brutală îl reduce la tăcere.

Gura mi se usucă, părul mi se îmbibă de sudoare, mâinile îmi țâșnesc spre zid să-mi recapăt echilibrul. Oare Cyrus implorase milă, strigase *Nakon! Nakon!* cu ultima suflare? Sau glonțul fusese

prea rapid pentru cuvinte? Oare știa că monsieur Jean Paul Dubois importă sclavi din Persia ca să sape după diamantele pe care le exportă apoi pe piețele persane?

Monsieur Amir avusese dreptate, până la urmă. Chiar și cu privire la sarcina mai dificilă de colectare a probelor pentru șah.

Un grup de fete coboară treptele de piatră, cea mai în vârstă având probabil abia șaptesprezece ani; se agață una de alta ca orfanii, pline de frică. La ordinul unui supraveghetor, un grup de cincisprezece bărbați lasă jos sitele și lopețile. Fiecărui săpător i se dă un obiect pe care nu pot să-l identific. Retrăgându-se în cabine, câte trei sau patru bărbați se înghesuie, așezându-se cu picioarele încrucișate ca să răsucescă obiectul. Sprijinindu-se unul de altul, trag adânc din ceea ce acum îmi dau seama că e o pipă pe care o trec de la unul la altul. Fumul și mirosul de opiu se ridică în roto-coale, înțepându-mi nasul. Fetele își aranjează fustele, își trec degetele prin părul încălzit, apoi intră în cabine.

O scenă infernală se desfășoară în galeriile de dedesubt, mai mult halucinantă decât reală. Rapid, fără tam-tam, bărbații își trag în jos pantalonii. Învăluți în fum de opiu, noroi și cu făgăduința unui lucru ce nu o să se întâmple niciodată, își așteaptă rândul la femei. Cu măruntaiele răscolite, îmi întorc privirea de la locul disperării umane. Un bârlog de fumat opiu. Un bordel subteran. Un mijloc de-a încătușa sclavi persani și africani.

Ăsta, îmi dau seama acum, e „locul de muncă” pe care supraveghetorul presupusese că-l solicit.

Oare asta ar fi dezvăluit Cyrus lumii?

CAPITOLUL 47

Monsieur Jean Paul Dubois se înfioară în cearșafurile îmbibate în sudoare. Umerii largi tremură într-o cămașă de noapte lipită de piept. Întinde mâna spre mine. O trage repede înapoi.

– Ceva merge teribil de rău, Simone.

– Ai febră, încerc eu să zic.

– Nu, n-am fost niciodată bolnav în viața mea, n-am lipsit nici o zi de la lucru.

Dau ocol patului să-i verific fruntea.

– Stai acolo. Nu te apropia.

Rămân în picioare la marginea patului său, nevenindu-mi a crede viteza cu care se transformase. Era posibil ca doar o noapte petrecută în compania mea să-l fi afectat atât? Deși murmuram că nu înțeleg ce se întâmplă, aveam o idee ce-l chinuia.

Se ridică într-un cot, negăsindu-și locul de durere, cu vocea sunându-i ciudat.

– Simone, vino la mine.

Mă duc spre brațele lui întinse, deloc sigură cum să reacționez, cât de departe mersesem, dacă nu cumva calculasem greșit răspunsul lui olfactiv.

Își șterge fața cu un colț al cearșafului și se uită la urma umedă.

– Uite cum transpir. Nu se poate asta.

– Am să-l chem pe Namibia. Ai nevoie de un medic.

Cu ochii sticloși și goi, zice:

– De ce abia pot să respir când sunt departe de tine?

Nu-i spun că prezintă semne de dependență. Nu-i spun că și eu sunt uimită, fiindcă parfumul meu n-a mai afectat așa nici un alt bărbat. Nu-i spun că din prima zi în care am plecat din Paris mi-am crescut treptat doza de parfum, ca să-l fac să plutească

într-o ceață de morfină. Că de la orgasmul lui indus de parfum în baie am oprit sursa mirosului. Aș putea, desigur, să-i alin suferința cu câteva ofrande parfumate. Dar mă tem că dependența lui a scăpat de sub control, mă tem că n-are să se elibereze niciodată de narcoticul pe care îl râvnește atât. Mai presus de toate, mă tem că are să mă transforme în artefactul lui personal, în fascinația sa pentru a închide, înrăma și roti după voie.

Își adună puterile cu un efort uriaș și se ridică să se odihnească sprijinit de tăblie. Vocea lui e o amenințare monotonă.

– Am să gădesc soluții. Mereu gădesc.

Brațele mi se încrucișează peste sâni, ochii îmi devin cobreenveninoase. Oricare are să fie soluția lui, n-are să fie bună. Îmi desfac porii pielii. Eliberez un val de parfum voluptuos – sumbru, cald și misterios, ca să-i buimăcească intelectul.

Nările i se lătesc ca să absoarbă darul neîndestulător. Respiră de câteva ori aspru, sonor. Se lovește pe tâmplă. Ridică brațele în față să mă țină la distanță.

– Acum știu ce trebuie făcut. Trebuie să pleci! Fă-ți bagajele și du-te înapoi la Paris.

Mă uit la el nevenindu-mi să cred. Probabil îmi descoperise prezența în mina lui subterană. Avea să ordone asasinarea mea pe drumul spre casă. Nu-mi va da drumul; las dependența lui să meargă mai departe. Mă așez pe marginea patului, cu vocea mie-roasă plină de îngrijorare.

– Lasă-mă să te îngrijesc până te faci bine înainte să plec.

O arteră de pe gât îi iese în evidență. Obrazul îi zvâcnește, un spasm vizibil sub un singur ochi. Dintr-odată livid și neajutorat, îndreaptă un arătător acuzator spre mine.

– Nu înțelegi, nu-i așa? Sunt altă persoană cu tine în preajmă. Am avut un moment de nebunie și nu mai vreau nimic din toate astea. Du-te!

Tonul lui rece nu lasă nici o îndoială că trebuie să mă supun. Cu perspectiva inevitabilă a concedierii mele, decid să risc întrebând:

– Monsieur Jean Paul Dubois, sunt singură și la mila ta. De ce mă lași să plec?

El mângâie cearșaful ca și cum ar dezmierda o amantă, își fixează privirea într-un colț al tavanului și o expresie blândă îi

adumbrește ochii. Spre surprinderea mea, pare să se lupte să dea un răspuns cinstit.

– Simone, zice el fără să-și desprindă privirea de la tavanul boltit. Tu ești singura femeie pe care am dorit-o vreodată. Te-ai dovedit mult mai prețioasă decât orice obiect de artă pe care îl dețin. Mult mai remarcabilă decât orice comoară din muzeu. Ar fi de neiertat să rănesc un astfel de artefact fără cusur.

Simt o oarecare mândrie, dar și emoții noi. Chiar în timp ce vorbește, în labirintul complicat al minții lui încolțește un plan, mai mult ca sigur.

– Dar, în cele din urmă, asta nu e singurul motiv pentru care îți dau drumul. Fiul meu a devenit un gentleman adevărat. Îi datorez soțului tău transformarea lui. N-am fost niciodată dator nimănui, nici n-am de gând să fiu. Consideră că e răsplata mea față de el. Acum pleacă, înainte ca obsesia mea să se transforme în resentiment.

CAPITOLUL 48

Namibia lasă capul în jos și-și cercetează mâinile crăpate, suspinul lui plutind deasupra noastră ca o briză de rău augur. Expresia lui plouată poartă un avertisment pe care nu știu cum să-l iau. Întinde mâna.

– Adio, doamnă Simone.

Îi cuprind mâinile într-ale mele.

– Ai ceva să-mi spui, Namibia. Ce e? Plec într-o oră și n-o să ne mai vedem niciodată.

Îmi ridică valiza, apoi se îndreaptă ca și cum s-a spus și făcut totul.

– Am să vă conduc la trăsură acum.

– Stăpânul e norocos să te aibă. Cât timp ai lucrat aici?

– Mulți, mulți ani, doamnă.

– Stăpânul mi-a spus că Cyrus a stat în dormitorul călugărițelor persane.

– Da, da, de multe ori. Îl cunoști?

– Sunt soția lui.

Namibia își ferește ochii cu un gest care-mi străpunge inima.

– Dar, doamnă, tu și stăpânul... se bâlbâie, neputând să-și exprime uluirea.

– Cyrus e mort, Namibia.

Se întoarce în tăcere cu spatele la mine, cu umerii scuturându-i-se în sus și în jos.

– Namibia, te rog, ascultă-mă, nu l-am înșelat pe soțul meu. Îi îndeplinesc dorința.

Se dă cu capul de perete o dată, apoi din nou și din nou. Îl îmbrățișez, lăsându-mi lacrimile să curgă pe umărul lui.

– Cyrus a fost ucis, Namibia, zic repede. Spune-mi tot ce știi.

– Ce rost are, doamnă? N-are nici un rost să vă pun și pe dumneavoastră în pericol.

– Spune-mi, prietene. Pot să am grijă de mine, jur.

– El voia să închidă minele și să pună capăt sclaviei. Dar unii nu voiau.

Îl ridic bărbia și-l oblig să se uite în ochii mei.

– De unde știi asta?

– Totul e în cartea lui. Totul. Trebuie s-o dați oamenilor potriviți.

Un licăr de speranță prinde viață. Poate că nu plec cu mâna goală, la urma urmelor.

– Ce carte?

– Vechiul Testament, doamnă.

Îl apuc de braț.

– Ești sigur? Știi precis că Cyrus lua notițe în Biblia lui?

– Da, doamnă Simone, noaptea târziu și în fiecare dimineață devreme îl găseam aplecat asupra Bibliei lui, scriind pe margini, oriunde exista spațiu.

Vechiul Testament, meditez în timp ce-l urmez pe Namibia prin coridoare, trec de bolți și camere pline de portrete. N-aș fi crezut niciodată că descoperirile lui Cyrus ar putea fi păstrate între paginile Vechiului Testament.

Iuțesc pasul ca să-l prind din urmă pe Namibia, trec de tablouri-le prețioase colecționate de stăpân. Are să-și onoreze el promisiunea sau, chiar când mă pregătesc să plec, își va pune oamenii să mă urmărească? Ținându-mă după Namibia mai îndeaproape, cobor o scară abruptă într-un coridor de la subsol flancat pe ambele părți de uși încuiate. Suntem într-o aripă necunoscută a casei.

– Asta nu e drumul spre ieșire, protestez.

– Există mai multe căi, dar n-o să le găsiți singură, murmură Namibia ridicând ochii ca să-i întâlnească pe-ai mei.

Arată spre o ușă din spatele căreia se aud mașini zbârnâind. Apucă ușor mânerul și împinge ușa s-o deschidă. Cu un deget la buze, îmi face semn să arunc o privire.

Împing ușa mai mult și trag cu ochiul înăuntru. Ochii mi se închid săgetați de o lumină atât de puternică; parcă m-aș fi uitat cu ochii larg deschiși în soare. Focuri duduie în cuptoare de temperaturi înalte. Mașini gigantice înconjoară oameni cu ochelari de protecție. Aceștia stau aplecați asupra motoarelor cu aburi care

învârt o roată abrazivă. Diamante brute, parțial vizibile în suporturi de plumb, sunt tăiate cu lame orizontale cu o asemenea viteză de rotație, că ochiul nu pare să detecteze mișcarea lor. Fiecare diamant e la fel de roșu ca un ochi de dragon.

Îmi strecur capul înapoi și închid ușa încet.

De ce și-ar asuma un miner și exportator de succes răspunderea, cheltuiala și problemele de angajare a unor tăietori să șlefuiască diamante la el acasă? Și de ce erau diamantele lustruite într-un astfel de iluminat artificial intens? Cyrus nu descriesese niciodată o astfel de practică.

Namibia și cu mine ne reluăm pașii într-o tăcere în care îmi aud sângele zvâcnindu-mi în urechi.

– Ce se întâmplă acolo, Namibia?

– Diamantele nu sunt doar lustruite, doamnă Simone, murmură el caustic. Lucruri suspecte se întâmplă și în afara minei. Dumnezeu a pus o mare frumusețe în interiorul pământului. Omul, doamnă, nu bestia ne înrobește să jefuim pământul.

Cu asta, Namibia mă conduce afară, unde vânturi uscate îmi ard fața. O trăsură e gata să mă ducă la Capul Bunei Speranțe. Un vizitiu tânăr și o pereche de cai robuști mă fac să sper că nu va fi o călătorie prea incomodă sau prea îndelungată. Îi întind mâna servitorului cu ochi îngrijorați și voce blândă. Începusem să-l plac.

– Vino cu mine la Paris, Namibia. N-am să pot să opresc sclavia fără un martor ocular.

– Adio, doamnă Simone. Am aranjat cu o fată să vă întâlnească la marginea drumului. Ea are să aibă grijă de dumneavoastră. E mai bine să nu aduc ghinionul meu acasă la dumneavoastră.

CAPITOLUL 49

Paris

Simone voia să țipe, să-și declare fericirea în fața pisicilor parfumate, lavandei înflorite, a oricui. Era liberă. Revenise acasă de la Namaqualand. Strânse la piept Vechiul Testament al lui Cyrus. Valea Zibetelor era o explozie de exuberanță violet, lavandă în plină floare, aer cu miros de zibetă. Bărbații lăsaseră câmpurile ca să se alăture femeilor lor, armăsarii erau nervoși în grajduri, și iepele, prin jeturi mari de urină, își anunțau dorința neobișnuită pentru acel moment al anului.

Simone se întrebă dacă se schimbase ea sau vila și împrejurimile acesteia. Femeie acum, ajunsese să aprecieze farmecul văii, a casei care avea să fie a ei.

În depărtare, Françoise ieși din vilă ca să facă o plimbare în vale. Căutase valea și dealurile din jur după ce constatase primele semne de bătrânețe în colțul ochilor și o ușoară mătuire a pielii după o noapte deosebit de solicitantă.

– Bătrânețea vine în izbucniri bruște, îi reaminti madame Gabrielle când Françoise îi ceruse sfatul în dimineața asta. Într-o zi ai să te trezești cu pielea suplă a gâtului transformată într-un acordeon. Sau cum o bărbie rotundă de treizeci și cinci de ani devine ascuțită și aspră, iar un spate puternic refuză să se îndrepte. Dar, *prends courage*, Françoise, urmează invariabil o perioadă fără nici o schimbare – felul naturii de a ne șoca pentru a ne supune, apoi de a ne permite să acceptăm fiecare etapă înainte ca ciclul să se reia. Du-te afară și bucură-te de dealuri. Consideră timpul aliatul tău, fiindcă fiecare rid e o experiență câștigată, și fiecare experiență te face o femeie mai interesantă.

Madame Gabrielle lovise apoi ușor cu evantaiul umărul fiicei sale și o sfătui să studieze maeștrii – Molière, Baudelaire, Balzac și Zola –, chiar dacă ei nu-i plăcea să citească. Destul de curând avea să aibă nevoie de un *mélange* de ispite ca să-și atragă și să-și încânte protectorii.

Françoise își ridică umerii minunați.

– Poate crezi că mă bucur doar de frumusețe fizică, dar știu un secret care va continua să-i atragă și să-i încânte pe protectorii mei.

Și murmurând ceva despre o vână a senzualității, ieși din salon.

Acum, din vârful unuia dintre Dealurile Zibetelor, bunica o urmări pe Simone pe dealul cu trifoi și pe Françoise, jelind începutul bătrâneții, în valea de mai jos. Fiica ei era frumoasă și senzuală, dar egoistă și înfumurată. Trăsături care își au propriile avantaje și dezavantaje. O seducătoare în adâncul sufletului, făcuse din *caprice de jolie femme* – dreptul unei femei frumoase la o nebunie ocazională – o artă. Și asta era un talent de neprețuit. Orice bărbat care îi câștiga favorurile se simțea infinit mai special decât ceilalți. Și gata să-i arunce aur la picioare. Dar vanitatea pusese stăpânire pe ea. În ultima vreme își petrecea o mare parte din zi în căutarea celor mai noi poțiuni de întinerire. Dar nu Françoise era principala preocupare a lui madame Gabrielle.

Problema uciderii lui Cyrus rămânea un mister, și Simone se detașase de responsabilitățile ei familiale. La nouăsprezece ani, devenise o femeie splendidă, ale cărei sensibilități complicate și hotărâre aprigă o duseseră în Persia și apoi în Africa de Sud. Nereușind s-o convingă pe Simone să nu plece, madame Gabrielle își implorase spiritele să se răspândească peste oceanele turbulente și deșerturile toride ca să aibă grijă de nepoata ei. Acestea veniseră înapoi cu povești despre un potop de refugiați din așezările zulu, despre disputa dintre agenții Societății Misionare din Londra și burii din Colonia Capului și despre intruziunea lui Cecil Rhodes și Paul Kruger în protectoratul britanic al Bechuanalandului. Și-i aduseseră nepoata în siguranță acasă.

Madame Gabrielle, presupunând că Simone era de acord și pregătită să-și asume responsabilitățile ei, făcuse o vizită la Marais. Îl invitase pe tatăl ei să se stabilească în aripa recent finalizată a vilei, cu o vedere banală spre dealuri, și, ca să-l convingă, argumentă că Valea Zibetelor era un loc prea frumos ca antisemiții să-l infesteze.

Auzind invitația ei, rabinul Abramovici își luase pălăria de blană și o aruncase înspre candelabru, ca și cum se pregătea să izbucnească într-un dans pe melodia psalmilor de Sabat. Luând asta drept un semn de încuviințare, ea îi dăduse un sărut pe frunte și, mult mai fericită, plecase din 13 Rue de Rosier.

Tatăl ei o urmăsea în tăcere în grădina de trandafiri scăldată în soare, se oprise lângă poarta din lemn și-i făcuse semn de rămas-bun. Apoi ea simțise, mai mult decât auzise, cuvintele care urmau.

– Esterleh, casa mea e templul meu. Încerc un *mikveh* de purificare spirituală; aici se adună *Bet Din* și instanța rabinică. E o casă de vindecare spirituală în care nu sunt jenat să-l invit pe Dumnezeu. Eu sunt evreu, nici mai prejos, nici mai presus de oricine altcineva, iar 13 Rue de Rosier e parte din identitatea mea. Niciodată, absolut niciodată n-am să-mi părăsesc casa... și n-am să întorc spatele poporului meu.

La vederea expresiei plouate a fiicei lui, rabinul își aranjase pălăria.

– Esterleh, așteaptă. Dacă promiți să pregătești o masă cușer, s-ar putea să vin la cină.

Acum, totul era dat peste cap. Tatăl ei îi respinsese dorința cea mai arzătoare, iar lui Simone nu părea să-i pese nici cât negru sub unghie de continuarea imperiului d'Honoré. Madame Gabrielle își smulse mânușile și plesni peste un umăr cu ele, sperându-l pe castratul lăudăros care i se urcase imediat de la subsuoară pentru câteva înghițituri de aer proaspăt. Dădu un pahar de absint pe gât și, găsimd că e neîndestulător, mai bău unul, făcând spiritul lui Zola să aibă un acces de furie. Își puse mâna streășină la ochi ca să-și protejeze pleoapele delicate de vânzoleala fantomelor ei agitate. În efortul lor de-a transmite caracterul urgent al momentului, zbânțuiala lor frenetică biciuia ca o adiere iute obrazii ei. În agitația care urmă, abia auzi sughițurile lui Günter, cauzate de posibilitatea iscării unui alt scandal, sau bătaia nervoasă a lui Franz Liszt pe unghiile ei, pentru a-i supune atenției sosirea unor musafiri nepoștiți.

Ea miji ochii spre poartă și, spre uimirea ei totală, descoperi nu una, ci două trăsuri care așteptau. Își mângâie bucele albastre să le aranjeze, își netezi fusta și-l întrebă insistent pe Émile Zola:

– Ce animal bădăran crezi, *mon cher monsieur*, că ne-ar vizita fără să se anunțe în prealabil și la o oră atât de groaznică?

Și ecoul inimii ei în spatele timpanelor se auzi tare și clar – nu pentru tine, *chère* Gabrielle, nu pentru tine.

– Pentru cine atunci? Pentru Simone, crezi?

– Asta trebuie să afli singură, o sfătuiră fantomele ei în cor.

CAPITOLUL 50

Simone păși în recent finalizata Galerie a Nestematelor. Ramuri de iasomie sălbatică se încolăceau pe după spalierele care țineau la distanță păunii rătăcitori și le atenuau țiپetele. Portretele bărbaților pe care bunica ei considerase – din cauza uriașelor lor averi – că merită o mențiune de onoare împodobeau galeria. Fiecare bărbat etala darul cu care o ispitise cu succes pe celebra madame Gabrielle. Un sultan cu turban purta în jurul gâtului, la încheieturi și pe degete un set remarcabil de smaralde, cercei grei atârându-i de loburile urechilor. Un rege bavarez detronat, al cărui nume ea nu reușise să-l găsească în arhive, afișea o coroană pe care o moștenise de la regina mamă, dar pe care i-o oferise de bună voie lui madame Gabrielle. Un prinț rus purta cizmele pe care i le dăduse ei, cea stângă fiind ridicată pentru a se vedea rubinul încrustat pe talpă. Simone recunoscuse asemănarea lui cu monsieur Rouge, aceeași cravată neglijentă și trupul odinioară sfrijit. Înscrisul de pe un certificat anunța lumea că el îi dăruise bunicii ei Braganza, un diamant alb-albastru de mărimea unui pumn numit după Casa Regală portugheză, care dispăruse de ani de zile, până când fusese descoperit într-un sipet umplut cu patruzeci de mii de monede de aur portugheze.

Simone se așeză pe o bancă de piatră și deschise Vechiul Testament al lui Cyrus. Marginile erau înțesate cu adnotări – aceleași litere curbate care se scurgeau una în alta ca pentru a alunga cuvintele de pe pagini.

186 175

GENEZA

De ceva timp, am observat o variație alarmantă și inexplicabilă în proprietățile chimice ale diamantelor roșii din întreaga lume.

Uitându-mă atent la structura lor, pot spune că nouăzeci și nouă la sută dintre aceste diamante roșii provin din mina nou-dobândită de monsieur Jean Paul Dubois.

După cum știi, sunt profund implicat în importul de diamante roșii în Persia.

Mă tem că s-ar putea să fac parte dintr-o escrocherie, fără să știu și fără să vreau.

Mă tem că diamantele pe care le-am achiziționat pentru brățara și sceptrul regal ar putea dezvălui aceeași ciudată variație chimică.

Sunt singur în atelierul regal acum.

Singur, dar tu ești mereu cu mine, iubita mea soție.

Examinez brățara pe care am adus-o odată la Vila Gabrielle ca să te impresionez.

Compar cercelel meu cu diamantele din brățara șahului.

Cercelul primul.

Lumi miniaturale, strălucitoare explodează sub lupă.

Îți taie respirația!

Un univers de cristal.

Fragil. Fluid.

Roșu strălucitor, violet, purpuriu.

Acum brățara.

Din nou, aceeași perfecțiune.

Roșu aprins, fără urmă de brun.

Chiar și distribuția de culoare.

Intensitate egală când e privit din ambele părți.

Dar stai!

Nu sunt la fel.

Există o diferență năucitoare.

Nucleul diamantului meu are o strălucire profundă.

Straturi de roșu intens izbucnesc prin fațete.

Acestea lipsesc din diamantele regale.

Simone!

Suspiciunile mele cred că sunt adevărate.

Am dat peste o escrocherie pe scară mare...

*Un cartel manipulează fraudulos diamantele roșii.
Distribuirea acestora pe piețe.
O metodă misterioasă de interferență,
Diamantele provin din aceeași mină.
Atunci de ce nu sunt toate falsificate?
Deși cerceul meu e din aceeași mină, e neatins.
Roagă-te cu mine ca diamantele din brățară și sceptru să fie curate.*

*Trebuie să mă întorc în Africa de Sud să aflu.
Nu-mi place să te las singură, jounam.
Dar răspunsul, sunt sigur, se află în Namaqualand.*

EXODUL

*E dimineață în Namaqualand.
Mai devreme, Namibia, servitorul lui Dubois, m-a condus către un subsol ciudat,
cu lumini orbitoare și cuptoare de temperaturi înalte.
Tăietori de diamante erau la muncă.
Motoare cu aburi acționau roți abrazive.
Pe mese erau împrăștiate accesorii suspecte.
De ce ar lustrui tăietorii pietrele într-o așa lumină strălucitoare?
Și la temperaturi extreme!
Am să mă întorc la noapte.*

*E două dimineața.
M-am întors în camera Călugărițelor Persane.
Iată ce s-a întâmplat.
Am vizitat din nou subsolul.
Ușa era descuiată.
Înăuntru, motivul pentru lipsa de siguranță a devenit evident.
Camera era curățată de toate probele.
Ordonată. Fără nici o urmă. Tăcută.
Cuptoarele bătute în scânduri. Mesele curățate, frecate.
Motoarele de tăiere de negăsit.
Nici o lampă cu gaz sau petrol la vedere.
Cu lupa în mână, am căutat dovezi care să-mi confirme ce văzusem dimineață.*

*Mi-am trecut mâinile peste scaune. De-a lungul suprafeței meselor.
 Pe margini și în jos pe picioare.
 Am examinat pardoselile de piatră.
 Am observat un reziduu aproape incolor.
 Semăna cu o împrôșcare de particule cenușii, cristaline.
 Nu era o pată uscată
 Sau sânge coagulat de la o creștătură cu o lamă.
 Nici o consistență adezivă.
 Nici un miros perceptibil.
 M-am aplecat să privesc mai bine.
 Am intrat în panică.
 De teama contactului cu un element toxic,
 Am adunat substanța în batistă, s-o aduc acasă.*

Simone smulse o iasomie de pe o ramură care se încolăcise în jurul spalierului. Își aruncă floarea în gură. Aroma intensă i se dizolvă pe limbă, amintindu-i de ceaiul de iasomie pe care ea și Cyrus îl savuraseră cu o noapte înainte ca el să plece în Namaqualand. Își creaseră propria istorie – o istorie pierdută, care, spera ea, avea să reînvie în Biblia lui.

Își dădu seama că fusese mai bine, la momentul respectiv, să păstreze bănuielele pentru el. Ministrul Curții și monsieur Jean Paul Dubois n-ar fi ezitat s-o reducă la tăcere dacă ar fi aflat că avea habar de diamantele falsificate.

LEVITICUL

*Înapoi în Persia!
 Înapoi în îmbrățișarea ta parfumată.
 Ești însărcinată!
 Ce minunat bun venit!
 Mulțumesc.
 Dormi în camera cealaltă.
 Nu știu dacă bănuiești ceva.
 Dacă bănuiești de ce m-am dus în Africa de Sud.
 Îmi cer scuze că am ascuns adevărul de tine.
 E pentru protecția ta, trebuie să înțelegi.*

Am să testez acum urma de element pe care am adus o de la Namaqualand.

Trebuie să încerc să-l identific înainte să te trezești...

De necrezut!

Beriliu!

Da!

E beriliu!

Cel mai ușor dintre elemente.

Știu beriliul de la un experiment din urmă cu câțiva ani, de la școală.

Câteva astfel de particule difuzate accidental în safire declanșează schimbarea culorii.

Dar asta e năucitor.

Beriliul nu poate să fie difuzat într-o piatră dură și densă ca diamantul.

Ce se întâmplă atunci?

Iartă-mă, Simone.

Ca să rezolv misterul, trebuie să risc întreaga noastră avere.

Acest viitor experiment s-ar putea să spargă diamantul nostru roșu.

Diamantul prins într-un clește de bijutier.

Fixat pe un dispozitiv cu trei gheare, ca să-l țină nemișcat.

Cu aparatul meu improvizat de foraj

Am făcut o breșă în mijlocul diamantului nostru.

Am deschis o fereastră.

Diamantul nostru nu se sparge!

Ziua în care Cyrus se întorsese de la Namaqualand era vie în mintea ei. Cu mirosul lui de nucșoară și fum pe ea, dormise cea mai mare parte a zilei, trezindu-se într-un apus de soare magnific, care scălda piscurile munților. Îl observase în cealaltă cameră, aplecat peste masă, absorbit de lucrarea din față. El refuzase să-i dea răspunsuri. Avuseseră prima lor ceartă în acea noapte. În noaptea următoare îi fusese adusă urechea tăiată a calului lui.

NUMERII

Încă dormi.

Am privit diamantul cu lentile de mărit și cu lupa.

Am amplificat lumina care ajunge în miezul lui.

Asta e dureros, Simone.

Cele mai rele temeri ale mele devin realitate, în fața ochilor mei.

Lumina intens amplificată răpește diamantului nostru strat după strat de culoare.

O fațetă roz se răspândește în jurul marginilor.

Se scurge în alta.

Și în alta.

Îi ia vitalitatea.

De necrezut!

Diamantul nostru seamănă acum cu pietrele din brățara regală.

Aparent, toate diamantele au fost falsificate.

Ăsta e motivul pentru versatilitatea pe care am detectat-o.

Diamantele din brățară și sceptru au fost probabil exploatare mai devreme decât diamantul nostru.

Ca urmare, acestea au fost expuse mai mult timp la lumină și alte elemente.

Breșa din diamantul nostru l-a făcut chiar mai vulnerabil la lumină.

Un proces de separare care ar fi putut necesita ani ca să dezvăluie defectul diamantului a avut loc într-o singură după-amiază.

Natura nu e întotdeauna perfectă, desigur.

Ametistul violet african de calitate ridicată și anumite safire, în ciuda intensității culorii saturate, e posibil să se estompeze când sunt expuse la căldură extremă și la raze solare excesive.

Dar, spre deosebire de ametist și safire, atomii de carbon ai diamantelor sunt denși și strâns legați.

Evitând ca lumina și alte elemente să se difuzeze în ele.

Asta e ce știu acum.

O anomalie în constituția și proprietățile chimice ale diamantelor lui monsieur Jean Paul Dubois le face să răspundă la lumină ca anumite ametiste și safire.

Expuse la intemperii, legăturile dintre atomii din acest soi de diamante roșii slăbesc, atomii își pierd densitatea și devin vulnerabili la lumină.

Monsieur Jean Paul Dubois și-a descoperit nenorocul de la înălțimea popularității nestematelor sale.

Acestea și-au găsit adăpost în cufere regale și seifuri din bănci.

Un bărbat ca el n-ar da niciodată faliment.

El a ales să falsifice o natură imperfectă.

Asta explică prezența laboratorului ilegal din conacul lui.

Aici, într-un proces în trei etape, pierderea culorii diamantelor roșii e grăbită cu ajutorul luminii intense.

Apoi, crisoberilul natural, o sursă de beriliu, se adaugă la borat și fosfat, și diamantele sunt acoperite cu pulbere.

Apoi, diamantele acoperite cu pulbere sunt încălzite în cuptoare la temperaturi ridicate, timp de ore întregi, pentru a se coace și a-și recăpăta o nuanță vibrantă și uniformă.

Acest proces indus chimic e ilegal.

Simone își șterse broboanele de sudoare de pe gât. Restul l-ar fi putut scrie singură. Odată ce artificialitatea e introdusă – odată spulberată convingerea că strălucitoarele culori sunt doar produsul naturii –, magia și romantismul dispar. Și piața se prăbușește.

Monsieur Jean Paul Dubois, care pretinsese o plată pentru diamantele falsificate, ar fi făcut orice ca să oprească această informație să se scurgă, și la fel și ministrul Curții, a cărui companie fuzionase cu cartelul lui monsieur Jean Paul Dubois și băgase miliarde în buzunare. Șahul, care deținea, probabil, o brățară de neprețuit de diamante roșii și un alt diamant, de opt carate, în sceptru, n-ar fi reacționat bine la această descoperire. Și jucători mai mici, precum monsieur Rouge, monsieur Amir și soția lui, a căror avere era implicată în diamantele roșii pe care fie le cumpăraseră, fie le primiseră ca plată, ar fi fost ruinați.

Mângâie paginile, pe ale căror margini se oprise răsufierea lui de nucșoară. Rândurile lui erau mai scurte acum, mai imperioase. Frica și sentimentul de pericol îi conduseseră stiloul, croindu-și drum prin paginile celei de-a cincea cărți a lui Moise.

DEUTERONOM

L-am vizitat pe șah azi.

L-am informat de difuzarea ilegală.

A promis să nu facă nimic cu informațiile mele

Până nu i se ivește prilejul să acționeze.

Cu condiția să ne ofere imunitate.

Și să poruncească oprirea răspândirii lor.

Era furios pe ministrul său.

Mi-a dat cuvântul lui.

Privirea lui Simone sări pe pagina următoare, la ultimele cuvinte ale lui Cyrus – testamentul pentru ea.

JOUNAM

Te iubesc mai mult decât lumina ochilor mei.

Dar mai bine mor decât tu, sau fiul meu, să-mi puneți la îndoială integritatea.

Își ascunse Biblia sub braț și ieși din galerie. Alphonse plecase din vilă și venea spre ea. Ultimii doi ani își lăsaseră amprenta în cutele adânci de pe frunte, în obrajii supti și în tremurul degetelor lui elegante. Dar își purta prefăcătoria cu aceeași indignare, își colora părul în aceeași nuanță și mergea în același mod afectat. Transformarea lui cel mai semnificativă era trecerea treptată, aproape imperceptibilă, de la aparența lui de majordom la comportamentul mai mult ca soț al lui madame Gabrielle, tată al lui Françoise și bunic al ei. Îl auzise tachinând-o pe madame Gabrielle că intenționează să se întoarcă la rădăcinile lui persane, să redevină Mohammed, așa cum era înainte ca ea să-l transforme în majordom. Îi atrăsese atenția că o condiție esențială pentru reînvierea deplină a vechiului său sine, de care îi era teribil de dor, ar fi fost să le prezinte fiicei și nepoatei lui descendența lor persană. În acel moment, bunica ei îl lovise peste mâini cu mânușile și-i reamintise că nu-i considera comentariile amuzante, așa cum părea să creadă el.

Rămas fără suflare din cauza efortului de-a ajunge la ea și vizibil agitat, zise:

– Acum o jumătate de oră monsieur Amir și monsieur Rouge au venit în trăsurile separate. Erau agitați amândoi și au întrebat de tine. Monsieur Rouge strângea în mână un exemplar din *Figaro*, parcă era înarmat cu propriul mandat de condamnare la moarte.

Înainte ca Alphonse să apuce să detalieze, ea își aranjă revolverul în toc și fugi spre vilă.

CAPITOLUL 51

Cu capul învârtindu-i-se, Simone dădu buzna în salon.

Monsieur Rouge, cu *Figaro* în mână, mergea înainte și înapoi, ochii lui inegali aruncând săgeți, nereușind să se hotărască la ceva sau cineva.

Monsieur Amir era aplecat într-unul din scaunele cu spătar înalt, calmul său fiind nelalocul lui în atmosfera tensionată.

La vederea lui Simone, monsieur Rouge flutură deasupra capului ziarul înfășurat și începu să vorbească agitat și incoerent. Monsieur Amir privi în jur cu amuzament, un zâmbet fluturându-i sub mustața cerată când își lovi coapsa cu propriul exemplar.

– Monsieur Rouge, calmează-te, *s'il vous plaît*, strigă Simone. Mă faci să fiu nervoasă.

– E o tragedie, dragă Simone, o tragedie de proporții inimaginabile. Sunt în faliment. Toți suntem, adăugă el dând din cap spre monsieur Amir și deschizând *Le Figaro* cu un gest dramatic. Uite, citește singură.

Ea strânse ziarul în ambele mâini și citi cu voce tare:

Raportul despre nestematele tratate șochează industria diamantelor

Piețele internaționale de diamant sunt uluite de vestea că un cartel influent manipulează structura internă a diamantelor roșii.

A fost declanșată o alertă a nestematei și comerțul de diamante roșii a fost oprit.

Monsieur Jean Paul Dubois, principalul suspect, se află în arest, în așteptarea unor investigații suplimentare.

Madame Gabrielle, urmată de fantomele ei și însoțită de Françoise, se strecură în salon. Era gata să alunge bărbații la cel

mai mic semn al lui Simone. Își aminti de un alt moment, când, cu *Le Figaro* în mână, mesagerii președintelui dăduseră buzna la ea cu știri despre tentativa de asasinat dejucată asupra șahului persan. Acest incident declanșase o serie de evenimente tragice care schimbaseră cursul vieții nepoatei ei și, prin urmare, a sa. Și acum Günter, dornic să furnizeze remedii care să-i ridice buclele rigide în creștet, prezise că era pe cale s-o piardă din nou pe Simone. Curiozitatea constantă a lui Zola despre cine și ce adusesse oaspeții îi umflă urechile ca niște baloane cu aer cald. Și Franz Liszt, cu buclele lui sălbătice sări viguros în mijlocul acestui dezastru, țopăind pe degetele mânușii ei albe ca și cum erau clapele propriului pian. Auzind mai mult decât suporta, madame Gabrielle îl lovi cu palma pe Luciano Barbuzzi să plece de la subsuoara ei și-i ceru lui Oscar Wilde să oprească exercițiile care-i făceau sânii fermi. Îndreptă un arătător acuzator spre monsieur Rouge.

– M-am săturat de diamante și nestemate și de scandalurile astea interminabile! *Messieurs*, vă rog să vă mutați șarada în altă parte.

– *Chère madame*, răspunse monsieur Rouge aruncând un ochi rugător spre Simone și ignorând degetul buncii, pe care strălucea un valoros smarald cu tăietură *coussin*. Trebuie să-ți amintești de diamantul roșu pe care ți l-am dat nu cu mult timp în urmă. Poliția i-a luat urma până la mine și mi-a cerut să-l duc. Dacă nu, am să fiu băgat la închisoare și tratat ca un conspirator.

– E la mine diamantul, monsieur Rouge, îl asigură Simone. Dar trebuie să știu dacă și acest diamant e falsificat. Și dacă e posibil să descoperi cu ochiul liber un astfel de diamant.

Monsieur Rouge se îndreptă grăbit spre Simone, și pentru o clipă ea se temu că avea să cadă în genunchi, să cerșească o bijuterie pe care ea n-o voise din capul locului.

– Îți jur, dragă Simone, că n-am răspunsul. E prima dată când aud de posibilitatea de a falsifica diamante. Nu știu cum să le depistez. Cât despre faptul că diamantul e falsificat, cred că da, din moment ce poliția l-a urmărit din cauza reclamațiilor primite de la un lanț de vânzători și cumpărători.

Îi făcu semn să se așeze din nou pe scaunul lui.

– Ai să primești diamantul înapoi, monsieur, te asigur.

Diamantul roșu pe care i-l dăduse el în chinurile nebuniei lui era cea mai mică îngrijorare a ei de moment. Mintea îi era

preocupată de diamantele roșii din punga ascunsă în dulapul ei. Erau falsificate? Și dacă erau, însemna că bărbatul care i le dăduse lui Beard era probabil criminalul principal.

– *Și pe tine* ce te deranjează, dacă pot să întreb, monsieur Amir? întrebă madame Gabrielle.

– Nu mă deranjează nimic, doamnă. Dimpotrivă, sunt extrem de ușurat că legea l-a prins în cele din urmă pe monsieur Jean Paul Dubois. A fost doar o coincidență faptul că am ajuns în același timp cu monsieur Rouge. Te asigur că intențiile noastre sunt total diferite.

În ciuda ignoranței ei totale în privința chestiunii în derulare, Françoise își flutură evantaiul, iar sânii i se umflară în timp ce-i arunca priviri timide lui Alphonse. Se lupta să-și adapteze așteptările și să-l accepte pe cel cunoscut ca majordom atâția ani drept tatăl ei persan. Își încrucișă gleznele delicate și-l studie cu ochii gri-perlă, încercând să înțeleagă impactul complet al nou dobânditei ei legitimități și cât de bun avea să fie viitorul ei. Bazându-se pe prestigiul de-a avea un tată, ea spera să fie primită în brațele elitei unei societăți mai înalte. Acum, departe de lumina reflectoarelor de prea multă vreme, crăpă decolteul bordat cu nură, lăsând să se vadă două perle în vârful sfârcurilor ei rujate.

Monsieur Amir tuși de două ori, priză inhalând cu putere în fiecare nară și strănută. Toate capetele se întoarseră spre el.

– Am venit aici, Simone, să-mi arăt recunoștința sinceră față de tine. Datorită ție, monsieur Jean Paul Dubois, de mult timp înrobitorul persanilor, nu mai e un om liber.

– Nu merit să mi se mulțumească, monsieur Amir. Ai știut tot timpul că el era cel vinovat.

– Adevărat, adevărat, dar nu știi că după ce ai plecat din Namaqualand te-a urmărit la Paris, căzând direct în brațele poliției. Un astfel de om grijuliu, care și-a calculat fiecare mișcare cu precizie matematică, a acționat atât de prostește când și-a pierdut capul după tine. Nici eu n-aș fi ghicit gradul obsesiei lui.

Simone se înfurie. Cyrus avusese încredere în monsieur Amir, dar el păruse indiferent la necazul ei.

– Ai știut că monsieur Jean Paul Dubois e periculos, dar m-ai încurajat să merg la Namaqualand. Și de Cyrus îți pasă? Contează

pentru tine cine l-a ucis? Eu mi-am onorat partea mea de înțelegere; sper că și tu ai s-o onorezi pe-a ta.

– Nu mi-am uitat promisiunea nici o clipă. Dar mai întâi ai promis să mai furnizezi și altceva. Dovezi incontestabile legate de utilizarea de sclavi persani de către monsieur Jean Paul Dubois.

– Dar e deja în mâinile autorităților franceze. De ce ai nevoie de dovezi acum, monsieur Amir?

– Monsieur Dubois are să petreacă o perioadă scurtă în spatele gratiilor pentru falsificarea diamantelor. Departe de a fi descurajat de încarcerare, are să devină mai periculos când are să fie eliberat. Persia va trebui să-și impună propria rezolvare. Dacă șahul prezintă dovezi concrete, autoritățile franceze sunt datoare din punct de vedere legal să-l predea pe monsieur Jean Paul Dubois Curții persane.

– O prostituată fugară, care a fost martoră la atrocitățile din mine, m-a însoțit la Paris din Namaqualand, zise Simone. Are să fie fericită să servească de martor ocular.

Monsieur Amir se ridică și traversă salonul.

– În schimb, Simone, am să ți-l dau pe Mehrdad. Are să răspundă la întrebările tale.

Ea își înăbuși strigătul care amenința să-i scape în liniștea din jur. Căuta de o veșnicie de-acum, se părea, identitatea criminalului – obținerea trupului lui Cyrus –, dar acum era îngrozită de revelație. Și apoi, cu speranța și teama zvâcnindu-i în inimă, strigă:

– Mehrdad! E în Paris? A fost aici tot timpul? Ai așteptat până ți-ai atins scopurile, nu-i așa, înainte să dezvălui unde e Mehrdad.

Monsieur Amir își aranjă cravata.

– Sunt extrem de mândru de tine, și la fel și de Cyrus. Dar supraviețuirea țării mele are prioritate față de orice individ. Îți sunt veșnic îndatorat pentru tot ce-ai făcut și știu că într-o zi ai să fii de acord că și eu am schimbat lucrurile.

CAPITOLUL 52

Un cal și călărețul lui se grăbeau spre Vila Gabrielle, stărnind furtuni de praf la ultima cotitură a drumului. Simone urmări cum armăsarul înaintează, cu coama de argint strălucind în soare, cu coada bogată și gâtul mândru amintindu-i de calul lui Cyrus. Închise ochii strâns ca să alunge imaginea. Urechea tăiată a armăsarului în mâna lui Beard. Aurora boreală dezlănțuită pe cerul persan. O violență fără sens. Să-i spargă pieptul. Să-i fure trupul. Dar viața merge înainte. Mama ei aștepta un alt vizitator. Bunica ei continua să flirteze cu spiritele ei.

Armăsarul se opri brusc la poartă. Călărețul sări din șa, legă hățurile de barele de fier forjat și se îndreptă spre ciocanul de metal de pe ușă.

Nu culoarea întunecată a părului până la umeri, nici silueta subțire, nici privirea iscoditoare printre barele verticale o convinseră pe Simone că nu era domnul așteptat de mama ei. Ci sclipirea roșie din urechea stângă o făcu să alerge pe terasă și să-l strige pe Alphonse. Apucând cheile aduse de el, ea arătă spre poartă.

Străinul se luptă cu încuietoarea din exterior, în timp ce ea bâjbâia după gaura cheii, degetele lor atingându-se printre gratii până veni Alphonse în ajutorul lor.

Întinse mâna, și când bărbatul i-o luă, ea nu-l mai văzu pe Alphonse, care privea uluit, și nu mai auzi zarva din parcul din spatele ei. Cyrus stătea în fața ei cu o expresie întrebătoare pe chip, cu zâmbetul lui abia schițat pe față, cu ochi curioși care imediat o învăluiră și-o dezbrăcară, cu cămașa lui descheiată a sfidare. Și diamantul roșu în urechea stângă. El îi ținu mâna mai mult decât putea suporta ea, dar nu-l slăbi din strânsoare, căci îl căutase

întruna și nu i-ar mai fi dat drumul acum. Se luptă să nu i se arunce în brațe, când el zise cu un accent persan:

– Simone.

Spre nedumerirea totală a lui Alphonse, în tăcere și cu inima înlăcrimată, ea îl conduse pe bărbat în Vila Gabrielle, își croi drum prin parc și în sus, pe dealul izolat cu trifoi, unde păunii își ciuguleau penele.

– Sunt obosit, zise el. Am parcurs un drum lung ca să vin aici.

Simțindu-se vulnerabilă la calmul lui, ea se așeză lângă el pe șezlong. Asaltată de o sută de întrebări, tremura în bluza ei de crep. El își scoase haina și i-o așeză pe umeri. Mirosul slab de tutun și cardamom o făcu să ametească. Își trase haina mai aproape. Părea să-și fi redescoperit soțul în momentul când acest bărbat sărise de pe calul lui, căutându-i ochii printre barele din fier forjat. El simboliza tot ce admirase la Cyrus – ochii plini de compasiune, nonșalanța, aproape jignitoare, dezinteresul față de propria persoană și modul imprevizibil în care dăduse buzna în casa ei. Părea puțin mai în vârstă decât Cyrus și se gândi că dacă Cyrus ar fi fost în viață, ar fi avut vârsta acestui bărbat.

Zâmbindu-i ironic și confuz, el zise:

– Monsieur Amir a zis că mă aștepți.

– Mehrdad! exclamă ea întinzând mâna după revolver și găsind în schimb o batistă de dantelă.

O strânse în pumn. Era la discreția unui bărbat care ar fi putut fi criminalul lui Cyrus, și n-avea revolverul la ea. Își scoase haina lui de pe umeri și i-o înapoie.

El aruncă haina pe un umăr cu o nonșalanță care o străpunse până-n măduva oaselor.

– Plec dacă vrei, zise el traversând dealul și pornind agale în jos pe pantă.

Cu silueta lui înaltă dispărând apoi din vedere, el strigă:

– *Shaunce Banou.*

Și valea repetă:

– *Shaunce Banou. Shaunce Banou.*

Pulsul ei se accelerează, iar ea sări în picioare și se repezi în jos pe dealul cu trifoi.

– De ce mi-ai zis *Shaunce Banou*?

– Fiindcă am știut că ai să răspunzi.

Îi prinse brațele cu ambele mâini, ca și cum ar fi cunoscut-o de mult.

– Ascultă, îți datorezi viața unei fărâme de noroc. *Shaunce Banou* înseamnă în farsi „Femeie Norocoasă“, dar are un dublu înțeles. Ar putea să însemne fie că ești fermecată, fie vrăjitoare. Poate fi folosit ca un compliment sau ca o amenințare. În Persia a fost făcută o încercare ca să te avertizeze. Să te facă să înțelegi că, în ciuda faptului că ai fost norocoasă o dată, nu trebuie să-ți încerci din nou norocul. Ești în mare pericol. Vreau să te ajut.

Ea făcu un pas înapoi, eliberându-și brațele.

– N-am încredere în tine.

– Cum ai putea, cu toate prin câte ai trecut? Dar nu ne permitem să pierdem timpul. Și eu sunt urmărit, vezi tu, și s-ar putea să primesc ordin să mă întorc în Persia în orice moment.

Se uită în sus la cer și la norii pufoși.

– Cyrus și cu mine am ajuns să ne încredem unul în celălalt. Am fost jucători nevinovați într-un joc crud.

– Ce joc e ăsta? întrebă ea coborând dealul spre vilă, ca să-și caute revolverul.

Cu maxilarul strâns, cu buzele strânse, tonul lui fu sfidător.

– Mizeria diamantelor! Evrei și musulmani. Lumea a luat-o razna.

Vocea lui Cyrus răsună pe Dealul Zibetelor – musulmanii ne-au persecutat întruna – nu ne plac – nebunia asta n-are sfârșit. Mehrdad fusese un coleg în care soțul ei se încrezuse în lumea murdară a diamantelor. Era bărbatul pe care Cyrus voia ca ea să-l întâlnească, un model pentru fiul lor. Dar era și principalul suspect, cel pe care-l bănuise luni la rând, persoana de care ea se temea că are să întindă mâna și să scoată un cuțit.

Și apoi auzi vocea lui Beard, clar și răsunător, fiecare cuvânt proaspăt în mintea ei – cum ar fi putut să nu fie, cu sentimentele sângărânde și împunsături în inimă, agățându-se de ceva ce ar fi putut să explice groaza pierderii ei. O expresie, un gest, un simplu cuvânt de la Beard era ca o barcă de salvare în lumea ei dată peste cap. Un bărbat cu un cercel de diamant roșu ca al lui Cyrus îi predase lui Beard punga cu diamante.

– Tu i-ai dat lui Beard diamantele roșii cu biletul acela, zise ea, continuând să se îndepărteze de el.

– Da, eu. Am sperat că are să te îmboldească să pleci din Persia, zise el trecându-și mâna peste păr.

Ea observă o şuviță cenușie în părul lui. Propria şuviță cenușie apăruse la scurt timp după moartea lui Cyrus.

– De ce ai dispărut după uciderea lui Cyrus?

– Am fost trimis de către șah la Paris, răspunse el. Ca să investighez asasinarea cu sânge rece a bijutierului său.

Îl conduse spre poiana în care se iubise cu Cyrus. Nu fiindcă ar fi fost în siguranță cu Mehrdad acolo. De fapt, nu se simțea în siguranță nicăieri. Trebuia pur și simplu să se îndepărteze de galerii, de armăsarii virili și de sufletele rătăcitoare. Nu observă sosirea trăsurilor din care coborără privitori dincolo de zidurile vilei. Ținea mâna lui Cyrus, Cyrus îi vorbea, ochii i se luminară de zâmbetul care era acolo o clipă și dispărea în următoarea.

Mehrdad arată spre mulțime.

– La ce se uită?

– Galeriile bunicii mele au devenit loc de pelerinaj. Destul de prostesc, aș zice.

El se întoarse spre dealul cu trifoi.

– Acolo sus, unde am fost?

– Da, mitul din jurul lor e mult mai interesant. Când vezi ceva, își pierde farmecul.

– Tu ești mai fermecătoare în persoană. Și chiar citești în palmă.

– Ți-a spus el?

– Da. Prima dată când a scos fotografia ta din buzunarul de la piept și și-a trecut degetul mare peste conturul tău ca să-mi arate noua lui soție pariziană, am fost captivat de curiozitatea din ochii tăi larg deschiși și de ținuta îndrăzneată. Erai extraordinară cu revolverul tău, cu cizmele împingând în scări ca și cum voiai să zbori din șa.

Simone își aminti ziua în care venise la vilă un fotograf cu aparatele lui voluminoase și cu servitori după el. Bunica ei se agitase în jurul lui de parcă ar fi fost președintele în persoană. Simone, care abia împlinise șaisprezece ani, se îndreptă spre vale pentru plimbarea călare de dimineață, când fusese chemată înapoi. Încercase să se obișnuiască cu fotografu, care avea aerul unui artist important. Dar abia putu să îndure instrucțiunile de-a se

întoarce în șa și de-a se uita la disprețuitul ochi al camerei ca la un amant.

– Cyrus nu mi-a spus niciodată despre fotografia asta.

– Nu voia să te superi pe bunica ta. Ea făcuse cărți de vizită cu poza ta și i-a dat una și lui Cyrus. Asta a determinat vizita lui cu brățara cu diamant roșu.

Simone își pleacă ochii la trădarea bunicii ei. N-avea nici un drept să facă asta fără știrea ei. Pe de altă parte, era curioasă să vadă cartea de vizită, catalizatorul care îl adusese pe Cyrus la ea. O lăsase undeva pentru ea, probabil ca un alt semn?

Mehrdad se întorsese cu Cyrus în Persia.

– Întreaga curte regală era animată de recenta achiziție a lui Cyrus, un diamant roșu de opt carate care-i plăcuse enorm șahului. A avut loc o festivitate, au fost invitați demnitari. Diamantul a fost expus pentru o săptămână într-o cutie de sticlă cu rame de aur în Muzeul Regal al Nestematelor.

Diamantul roșu a fost montat în sceptrul șahilor.

Săptămâna următoare, în atelierul regal, Cyrus a luat cartea de vizită, și-a pus-o în palmă și a suflat în ea ca pentru a curăța imaginea lui Simone de particule de praf. Soția lui pariziană se lupta cu această cultură intransigentă, îi spusese el lui Mehrdad. Și mama lui îi provocase ei o durere insuportabilă. A doua zi, a scos fotografia și și-a frecat-o de mânecă, de parcă voia să-i lustruiască imaginea. A ajuns la o decizie grea. Aveau să se mute în casa lui din munți, chiar dacă era renegat de familia lui.

El pusese fotografia ei pe o masă în palatul șahului, într-o zi când sortau diamante brute. Adunând diamantele în jurul celor patru margini, modelase o ramă.

– Ea a făcut o cuvertură din jupoanele ei.

Mehrdad devenise un spectator activ al evenimentelor în desfășurare, un *voyeur* ca să spunem așa. Anticipa evenimentele, orice l-ar fi făcut pe Cyrus să scoată fotografia ei din buzunarul hainei și să adauge o altă frântură de informație ca să afle mai multe despre ea. Începuse să-și trăiască visele prin Cyrus – se îmbrăca la fel ca el, lăsase să-i crească părul la fel ca el, purta un diamant roșu ca el.

Și, fără să aibă habar de această fascinație în creștere, Cyrus continuase să-l uimească pe Mehrdad cu capacitatea lui Simone de-a se reinventa. Îi dezvăluisese încet calitățile ei pământești și-i atribuisese trăsături mitice.

După ce Cyrus se întorsese din Africa de Sud, cu ochii evazivi, cu o arteră zvâcnindu-i la tâmplă, împăturise cartea de vizită în batistă și i-o dăduse lui Mehrdad. Într-o zi s-ar putea să-ți fie de folos ca recomandare, mai degrabă decât ca o carte de vizită, zisese el. Pentru orice eventualitate. Scrisese ceva pe spate și ieșise pe ușă.

Dintr-odată, cu tot ce-i destăinuise ei, cartea de vizită apără drept scânteia care ar fi putut să curețe încăpățânatele pânze de păianjen ale îndoielii.

– Unde e cartea de vizită?

Mehrdad își scoase portofelul din buzunarul hainei. Ascunsă în compartimentele roase din piele, poza ei era pusă în batista lui Cyrus. Un val de durere, furie și rușine îi accentuă pistruii, făcându-i să semene cu niște flăcări mici. Madame Gabrielle obișnuia să-și completeze cărțile de vizită cu poza, numele și adresa personală. Cât timp era vorba de ea, asta o făcea pe bunica ei peștele său oficial.

Și era supărată pe Cyrus. N-avusese dreptul să păstreze aceste chestiuni esențiale doar pentru el. Se uită pe spatele cărții de vizită – *Pentru Simone, pentru orice eventualitate*. Ce eventualitate, se întrebă ea, deși avea un sentiment clar că acesta, cel mai important semn al soțului ei, era o aprobare pentru Mehrdad. Îi restitui cartea de vizită.

Își apăsă mâna pe buzunarul de la piept, în care el ascunsese în grabă cartea de vizită.

– Am simțit, mai mult decât am observat, semnele necazurilor de la curtea lui Mozzafar Al din Shah. Am fost conștient, desigur, că Mirza Mahmud Khan ținea frâiele politice ale țării. Dar de la tentativa de asasinare dejucată asupra șahului în Franța, acesta era un om schimbat. Nu mai era șahul neputincios pe care-l știam noi.

Stăpânindu-și un zâmbet, Mehrdad dădu un bobârnac crenguței de lavandă pe care o ținea între două degete.

– Zvonurile spun că șahul datorează încrederea lui renăscută serviciilor bunicii tale.

Simone smulse crenguța din mâna lui și și-o puse după ureche.

– Da, e o femeie excepțională.

– Oricum, Cyrus, cu legătura lui cu femeile d'Honoré, a devenit favoritul șahului și i-a fost asigurată protecția de nici mai mult nici mai puțin decât de Alteța Sa regală. Evreul *najes* cu o strângere de mână pângăritoare, pe care musulmanii o evitau, ajunsese într-o poziție de superioritate față de mulți dintre noi. Apoi, el a decis să demisioneze, dar implicarea lui în importul de diamante era de așa natură, încât a trebuit să prezinte o alternativă viabilă înainte să îndrăznească să-și prezinte demisia.

Captivată de ochii frumoși ai lui Mehrdad, care păreau pe punctul de a lăcrima, Simone întrebă:

– Ce alternativă a sugerat Cyrus?

– I-a oferit ministrului posibilitatea de-a continua în calitate de bijutier regal cât timp pregătește pe cineva să-l înlocuiască.

– Pe cine? întrebă ea aplecându-se mai aproape.

– Pe mine, răspunse el.

CAPITOLUL 53

Madame Gabrielle își odihni mâinile înmănușate pe balustrada din fier forjat, se aplecă în față și se uită în jos, la perechea care se întreținea în miros de lavandă și zibetă. Amintindu-și de aceeași imagine cu un alt persan, bunica, palidă la față, își suflecă fustele și coborî scara. Bărbatul, își spunea ea, era nimic mai mult decât umbra lui Cyrus, și Simone avea de gând să repete această relație tragică. Și ea voia ca misterul uciderii lui Cyrus să fie rezolvat, voia ca acea parte din trecutul lui Simone să fie lăsat deoparte. Voia ca Simone să înceapă stilul de viață hărăzit de ea și să uite Persia, o țară care o atrăsese la începutul relației ei cu Alphonse, dar pe care începuse s-o urască după tot ce i se întâmplase lui Simone. Dar n-avea să tolereze aceeași greșeală de două ori.

Ignorând răbufnirile de dezaprobare care pufneau dintre buzele bunicii ei și fustele umflate care i se legănav pe șolduri, Simone păși mai aproape de Mehrdad.

Fără să aibă habar de drama pe cale să izbucnească, Mehrdad se trezi cufundat în imaginea în mărime naturală a lui Simone de la baza scării. Fotografii îi surprinsese mândria și aroganța, moli-ciunea și hotărârea, focul și impetuositatea mult mai bine decât o făcuse vreodată cartea de vizită. Acum, că Cyrus nu mai era și Simone era liberă, îi venea greu să se rupă de ea. Fusesse trimis în Franța din motive departe de a fi romantice, își reaminti el, dintr-odată asaltat de bucle albastre care încadrau obraji aprigi, o privire înghețată și un deget învelit în satin ținut ca un pumnal.

Madame Gabrielle, care coborâse scara cea mare fără privilegiul unui public, solicită atenție cu fâșâitul nervos al șifonului.

– Pot să întreb, monsieur, dacă mă cauți pe mine, pe fiica mea sau pe nepoată?

El prinse degetul și-l duse la buze.

– *Bonjour*, madame Gabrielle, Mehrdad la dispoziția dumneavoastră și, cu permisiunea dumneavoastră, le caut pe toate cele trei doamne d'Honoré.

– O cerere îndrăzneță, monsieur M., șuieră ea, arătând spre houl spațios ca și cum el ar fi cerut și vila în plus față de cele trei femei. El căută în buzunarul hainei și-i prezentă cartea de vizită.

– Asta, cred eu, are să vorbească în favoarea mea.

Madame Gabrielle își încruntă sprâncenele la mâna care o acoperea pe-a ei. Simplul fapt că-i dăduse cartea asta de vizită lui Cyrus în palatul președintelui declanșase un lanț imprevizibil de dezastre pentru care ea, și nimeni altcineva, era de vină. Dar ea nu credea că cineva suferă la nesfârșit pentru ireversibile *erreurs*. În plus, tragedii aveau loc în fiecare zi. Nu era cazul să jelească veșnic. Era momentul ca Simone să pună capăt durerii.

– Monsieur M., zise madame Gabrielle, rostind M ca un blestem. În Franța se obișnuiește să dai o astfel de invitație unui anume domn, la alegerea cuiva, înțelegându-se de la sine să nu fie dată altcuiva. Mai mult decât atât, în țara mea un domn trebuie să le anunțe cum se cuvine pe doamne asupra intențiilor sale, prin intermediul unui *petit bleu* sau al unui mesager. Din moment ce n-ai urmat nici una din etichetele noastre, nu-mi dai de ales, monsieur, decât să-ți spun adio.

– Doamnă, îmi cer scuze pentru orice neplăcere am cauzat. Am ocolit formalitățile de dragul păstrării secretului și pentru siguranța doamnelor. Am fost trimis la Paris ca să-i cer ajutorul lui Simone în prinderea făptașilor. Fiind bijutier regal, lui Cyrus i-a fost promisă imunitate din partea șahului. Ca atare, uciderea lui e considerată un afront personal adus Alteței sale Regale. Între timp, trebuie să le solicit doamnelor d'Honoré să rămână în Paris până când chestiunea ajunge la o concluzie mulțumitoare.

Simone tuși de câteva ori pentru a-și elibera gâtul de ceea ce simțea a fi un bolovan în creștere.

– Nu sunt sigură cum pot să te ajut, Mehrdad.

– Tu ești singurul nostru martor. Ai putea să dezvălui ce s-a întâmplat în munți în acea noapte, să identifici criminalul sau criminalii. Să dezvălui detalii pe care Cyrus poate ți le-a împărtășit. Tot ce știm e că a fost împușcat, ceea ce ne spune că uciderea lui

a fost premeditată. Extrem de neobișnuit în Persia, unde oamenii își rezolvă disputele cu cuțitele, impulsiv.

– Jurnalul lui, care trebuie să fie în posesia ta, ar putea să conțină alte dezvăluiri.

Își trecu mâna prin păr și făcu un pas în spate, ca pentru a da cuvintelor sale mai multă încărcătură.

Devenind din nou bănuitoare, întrebă:

– De unde știi că Cyrus a ținut un jurnal?

– L-am văzut scriind în el în mai multe rânduri.

Cu inima bătându-i, ea zise:

– N-am jurnalul, dacă există unul. În plus, n-am să-ți permit să mă închizi în propria mea casă.

Madame Gabrielle ciupi vârfurile mânușilor, dezgolind fiecare deget, mâinile ei formând apoi o piramidă. Deși gestul nu însemna mai nimic pentru Mehrdad, cu excepția plăcerii de a asista la dansul celebrelor ei mâini, Simone recunoscă prologul inconfundabil al unui final neplăcut.

– Monsieur M., *ceci ne semble aucun raisonnable*, iar noi, cu siguranță, n-avem timp de sporovăit toată noaptea. Alphonse! Alphonse! Condu-l pe monsieur M.

CAPITOLUL 54

Mă așez la umbra unui castan cu coroana bogată în vârful Dealului Zibetelor, panorama Vilei Gabrielle și valea desfășurându-se la picioarele mele. Soarele lenevește la orizont ca un pepene galben copt. Gâștele dau roată pe cer. Lacul e o întindere strălucitoare de cristal. Un vânzător ambulant și-a așezat taraba pe dealul opus, ca să vândă castane prăjite pelerinilor. *Grand-mère* n-are să tolereze invazia asta. Se consideră proprietara nu numai a Vilei, ci și a dealurilor din jur și a felinelor de aici.

Întinzând Vechiul lui Testament pe batista mea de dantelă, îmi odihnesc capul pe trunchiul copacului și-l aștept pe Mehrdad. Smulg o frunză de lavandă și mi-o frec de obraz, de pistruii pe care Cyrus îi adora. Mi-ai spus o dată că miros a nard la amurg. Am întrebat cum miroase nardul – ca un mic desfrâu, ai spus, o mulțime de mister și foarte prețios. Nu știu dacă ți-am spus vreodată că miroseai a cardamom și tutun. La fel și Mehrdad. Și el mestecă oare cardamom verde ca să îndepărteze mirosul de corupție? Acum pun la îndoială acuratețea simțurile mele olfactive. Cum poate cineva să-ți semene în atât de multe moduri? Mehrdad nu ești tu, la urma urmelor. Nu știu dacă să cred că e trimis la Paris de către un șah indignat, ca să ia urma ucigașului tău. Vine el după Biblia ta sau chiar s-a îndrăgostit de poza mea de pe cartea de vizită? Ce-ai vrut să spui prin înscrisul „pentru orice eventualitate” de pe spate? Poate că ai avut o presimțire că el s-ar putea dovedi singura mea ocazie de vindecare. Un balsam binevenit pe cicatricele mele. O necesitate, nu o trădare. O altă șansă dată acelui sentiment de permanență și apartenență pe care tu și cu mine l-am împărtășit.

Privirea mea trece peste dealuri, spre vila din depărtare și drumul sinuos pe care calul lui galopează spre valea violet. Își lasă armăsarul la poalele dealului, urcă cu pași mari spre vârf și aproape că ajunge în brațele mele, când mă ridic să-l salut. Îmi taie respirația cu limpezimea cu care se impune prezența lui. Îl conduc la umbra castanului. Două zibete escaladează ramurile de deasupra. Nechezatul unui cal se ridică dinspre grajduri. El încearcă să arunce o privire la cartea care se află cu fața în jos lângă mine.

Abia rostind cuvintele, mă uit în ochii lui schimbători și întreb:

– Cine e criminalul? Cum m-am ales eu cu o pungă de diamante roșii?

Apoi mă aud spunând direct și recunoscând:

– Nu știu cu adevărat dacă ar trebui să am încredere în tine. Nu sunt sigură de partea cui ești.

El lovește o piatră cu pumnul, o apucă și-o aruncă pe deal, stârnind un cutremur în rețeaua de tuneluri subterane unde zibetele se luptă să se adăpostească. Își ridică brațele deasupra capului ca și cum am pistolul îndreptat spre el.

– Am să te liniștesc dezvăluindu-ți adevărul. Apoi, dacă tot mai vrei să dispar, am s-o fac, deși n-am să mai fiu niciodată capabil să mă întorc în Persia fără tine. Ar însemna execuție..., zice el lăsând o mână jos.

Sar în picioare. Trag revolverul – o reacție absurdă, îmi dau seama chiar când îndrept țeava spre el.

Ridică mâna s-o apese pe ochi.

– Ai cuvântul meu. N-ai să mai auzi de mine dacă asta e dorința ta.

Ridică din nou brațele deasupra capului.

Și Cyrus își atinsese ochiul să-mi promită că n-are să mă mai lase singură niciodată, cum n-avea să-și părăsească pupila ochiului. Conștientă de fiecare mișcare a lui Mehrdad, ascund pistolul înapoi și-l las să coboare brațele.

– Nu știu ce-a fost în capul meu. Ești un bărbat puternic, n-ai avea nici o problemă să mă omori.

– Dragă Simone, oftează el. Nu vreau să te omor. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau să te duc departe de-aici.

– Să te căsătorești cu mine! Fiindcă te-ai îndrăgostit de poza mea?

– Nu, Simone, am devenit obsedat de fata de pe cartea de vizită, dar m-am îndrăgostit de femeia de la Paris. Nu mă respinge și nu mă refuza atât de repede. În religia ta, un bărbat are responsabilitatea de-a se căsători cu văduva fratelui său. Cyrus a fost ca un frate pentru mine. Vreau să-mi îndeplinesc responsabilitatea.

– N-ai nici una, îl asigur, uimită de propunerea lui neașteptată. Spune-mi cine l-a ucis.

– Chiar dacă o să-ți fie mai greu?

– Să-mi fie mai greu?

– Să-l învinuiești pe criminal.

– Chiar și atunci, răspund.

Cu stiloul în mână, matriarha îmbătrânită scrie în jurnalul ei, pregătindu-se să-și ducă introspecțiile la capăt. Spiritele ei îi ling mâinile înmănușate în voal și-i zburdă printre degetele de la picioare. Bâzâitul lor în urechi îi reamintește de faptul că e o femeie de o anumită vârstă, că e timpul să-și stingă vina în stare latentă, altfel aceasta va continua să sporească precum numărul fantomelor ei. Ele sunt un memento neîncetat al durerii îndurate de tatăl ei și al creșterii numărului de antisemiți. Nu numai în Europa. Ci și în mijlocul celor de o altă credință.

Își aruncă brațele în sus, împrăștiindu-și fantomele cu un strigăt frustrat.

– Gata cu voi! M-am săturat. M-ați acoperit din cap până-n picioare. E inacceptabil!

Își șterge decolteul de transpirație și se întreabă ce-are de gând Simone sub castan cu persanul ăla. Cu toate acestea, ea recunoaște în sine ei că cei doi formează un cuplu minunat. Oftează, gândindu-se că nimic nu e mai important pentru ea decât să fie înconjurate de înțelepciune, frumusețe și libertatea de-a se bucura de ele. Își ascunde stiloul între foile de pergament ale jurnalului. Se gândește că terminase de scris istoria vieții, terminase de creat harta pentru nepoata ei. Dar cu evenimentele aflate în derulare, erau necesare detalii suplimentare.

Dintr-odată, fantoma lui Rousseau iese de sub aripa unui păun. Plutind în fața ochilor ei alarmați, el anunță că, în ciuda faptului că a trăit într-o altă epocă, intenționează să se alăture amantilor ei spirituali și să se stabilească în vilă.

– Imposibil! Nici să nu te gândești!

Strigă cu voce răgușită, indignarea ei răsunând în vale.

– Chiar dacă mi-ai fi fost contemporan, n-aș fi avut nevoie de tine, monsieur, deloc. Nu ești binevenit aici! Trebuie să-ți reamintesc că sunt o femeie care se pricepe la cărți? Am citit *Émile* al tău și n-am uitat argumentul ridicol care cere domenii complet separate pentru bărbați și femei. În plus, monsieur, permite-mi să citez cuvintele tale absurde: „Chiar dacă ea are talente autentice, orice pretenție din partea ei le-ar degrada. Demnitatea ei depinde de anonimat; gloria ei se află în stima soțului ei...” Pfu! Dispari, monsieur! Vila Gabrielle n-are nici un rost pentru bărbați ca tine!

Râde cu plăcere când Rousseau se rotește și se grăbește să dispară.

Ea răsfoiește ultimele pagini ale jurnalului.

Testamentul meu în viață, realizări și eșecuri

Iubita mea Simone, când m-am adresat ție pentru prima dată în aceste pagini, am avut o viziune a femeilor d'Honoré intrând în istorie ca Les Grande Trois, cele trei cele mai căutate Grand Dames ale Europei. Am avut credința că noi trei am putea să ținem în viață epoca Grandes Horizontales, a femeilor virtuozose, așa cum le-am văzut eu, din înalta societate.

Dar, la fel cum un amant înțelept dezvăluie noi perle de înțelepciune cu fiecare vizită, procesul de a-mi retrăi viața în aceste pagini m-a ajutat să descopăr și să mă redescopăr. Trebuie să mărturisesc acum că, deși aș putea părea prea ambițioasă pentru tine, poate chiar nerealistă în așteptările mele, am avut un dar rar și esențial – abilitatea de-a discerne mitul de realitate și de-a le privi pe amândouă drept în ochi. Și, în ciuda insistențelor dragului meu Zola, că nu trebuie să mă bag, nu e în firea mea să permit sorții să-și urmeze cursul sau să pierd fără să lupt.

Deci, deși mi-e greu să exprim asta, așa de necrezut cum s-ar putea să sune pentru tine, am de gând să mă consider în continuare răspunzătoare de unele alegeri pe care le-am făcut.

Am să-mi înghit mândria, chérie, și am să fiu de acord că iubirea ți-a dăruit pasiune și maturitate, fără îndoială. Și instituția căsătoriei, în cazul tău – în ciuda scurtei vieți pe care ai trăit-o până

acum și a tragicei relații – te-a înzestrat cu admirabilă tărie de caracter, perseverență și complexitate. Dar a schimbat și echilibrul de putere. Mă tem că, fie și mort, Cyrus continuă să-ți conducă viața. Resping din toată inima orice tip de intimitate care cere conformitate, așa că recunosc tragedia pierderii și-ți împărtășesc durerea, ma chère. Și-ți aplaud hotărârea eroică de a-ți îndrepta lumea răsturnată. Nu știu ce-aș fi făcut dacă aș fi pierdut-o pe Françoise sau pe tine, Simone. Cu siguranță, nu m-aș fi comportat cu grația și eleganța ta.

Ai înflorit devenind o femeie inteligentă, care are să găsească un reazem undeva între shtetlul din Varșovia al lui papa și Marais-ul francez; undeva între bărbații persani și moștenirea franceză.

Dezgropându-mi trecutul și dând amintirilor mele o formă coerentă, am învățat și importanța compromisului. Și asta, din cauza maturității tale încă în evoluție, are să-ți ia mai mult timp să apreciezi la rândul tău.

Cu toate astea, chérie, n-ai binecuvântarea mea absolută să pleci departe de casa ta.

Hai să discutăm despre întorsătura pe care viitorul s-ar putea s-o ia, un compromis între dorințele noastre comune. Hai să ne consultăm ca prietene, dând și primind pe picior de egalitate. Ai cuvântul meu că niciodată, nici măcar o dată n-am să mai dau cartea ta de vizită unor străini. În schimb, vrei să ții seama de sfatul meu și, de dragul mamei tale și al tău, să continui să sporești averea pe care am să ți-o las moștenire? Femeile ca noi, în ciuda spiritului nostru independent, rămân dependente financiar de protectorii lor. Când se plictisesc de noi, ne aruncă mai repede decât o felie de tartă veche. Bogăția noastră ne salvează în astfel de momente dificile. Războiul e un pericol tot mai prezent. De fapt, simt fierberea la orizont. Dacă trebuie să fugi de un alt război, ia-ți averea transportabilă, bijuteriile, pe mama ta și pe Alphonse, desigur.

În plus, te implor să-ți prețuiești credința. Am făcut ce era bine pentru mine când eram de vârsta ta. Am abandonat Marais-ul și moștenirea mea evreiască. Dar, pentru că te consider parte din mine, simt o mare satisfacție că o pioasă d'Honoré are să-mi moștenească imperiul. Când va veni ziua, ma chérie, să-l inviți pe străbunicul tău la Vila Gabrielle, câtă vreme în Valea Zibetelor încă plutește o aparență de pace.

CAPITOLUL 55

Soarele coboară în spatele dealurilor pestrițe ca blana zibetei. Lămpile de gaz pâlpâie în jurul vlei și candelabrele strălucesc în ferestre. Gâștele revin în parc zburând peste lacul care tremură sub o furtună de bătaii de aripi. O boare învăluie castanii peste câmpul de lavandă și printre picioarele noastre întinse. Tremur înfășurată în haina lui Mehrdad.

El frământă un fir de lavandă între degete.

– Totul a început după o întâlnire confidențială între Cyrus și şah. Întâlnirea a fost o greșeală fatală. Chiar înainte ca Cyrus să părăsească palatul, ministrul fusese informat cu privire la întâlnire. Ochii au căutat spre pumnale și mâinile s-au strâns în pumni. Evreul impur devenise prea neobrăzat. Când primul transport de diamante roșii a venit din Africa de Sud în Persia, Cyrus nu mai era o valoare, ci o responsabilitate a ministrului Curții și a lui monsieur Jean Paul Dubois, pentru care cruzimea era o profesie. Între timp, ministrul, conștient de prietenia mea în creștere cu Cyrus, m-a făcut spionul lui.

– Asta e motivul pentru care, fără știrea lui Cyrus, l-am văzut făcând anumite experimente pe diamante și luând notițe.

Îmi pun mâna pe jurnalul lui Cyrus. Probabil că prevăzuse că Biblia avea să devină o sursă de putere în vremuri dificile.

– Simone, nu i-aș fi făcut nici un rău lui Cyrus. Te rog să crezi că i-am dat ministrului doar frânturi neimportante de informație – locuri frecventate de voi doi, detalii banale cu privire la mama lui în cartierul evreiesc.

În operațiunea de spionaj deveneam o forță pe care Mehrdad trebuia s-o ia în calcul. Eu, care fugisem de la Paris, soacra mea, și, în cele din urmă, Persia ne cuibăriserăm în inima lui. Imaginea

mea de pe cartea de vizită, respingerea lui Yaghout față de mine și încercările mele ca să intru în rolul unei soții persane pe munte deveniseră o realitate mult mai intensă decât o boală. Spionajul îi oferise lui Mehrdad ocazia să pătrundă în viața mea privată. Nu mai era un spectator detașat, ci devenise – dacă nu un iubit – cumva un jucător în evenimentele care aveau să-mi modeleze viitorul.

– În atmosfera ostilă a curții, un singur cuvânt era de-ajuns ca să aprindă tăciunii urii, continuă el. „Fatwa“, o sentință juridică emisă de un lider religios, fusese folosită mult timp pentru a-i elimina pe evrei, fără ca aceștia să beneficieze de un proces echitabil: *Cel care ucide un evreu va primi o mică plată de bani însângerați.*

Își ține capul în mâini; o artera îi zvâcnește la tâmplă.

– Simone, nu știi cine a rostit „fatwa“, cine și-a îndemnat adepții să-l hăituiască și să-l ucidă pe Cyrus, presupusul necredincios. Pot doar să ghicesc că monsieur Jean Paul Dubois și ministrul Curții, maeștri complotiști, au declanșat evenimentele care s-au dovedit mai sângeroase decât oricare.

– În noaptea în care a fost ucis Cyrus, fundamentalistii musulmani s-au revărsat în stradă, dând foc Mahalehului și ucigând fără nici o rezervă evreii. În același timp, în jurul munților, hoarde de bărbați stăteau la pândă, așteptând un strigăt triumfător de la bărbatul care avea ordin să te omoare, Simone.

Fanaticii nu putuseră să anticipeze însă că în acea noapte natura va riposta cu propriile turbulențe.

Strigătele care urmaseră și care reverberaseră în jurul munților nu fuseseră de triumf, ci de teroare. Strigăte de bărbați care fug de fantoma lui Cyrus, ce lansa săgeți roșu-verzui de foc pe cerul persan. Strigăte de bărbați care fug de vrăjitoarea lui franțuzoaică, ale cărei lacrimi se transformaseră în stele căzătoare care se revărsau arzând deasupra capului lor.

Strâng haina lui Mehrdad pe umeri. O zibetă grăsuță se așează la picioarele mele să spargă castane. Animalul miroase a nuci arse și sânge vărsat.

– N-am acceptat moartea lui. Nu chiar. Nu atâta timp cât nu i-am văzut trupul.

– Îmi pare rău să te îndurerez mai mult. Dar am promis să spun tot, și o voi face. Mi s-a spus că trupul lui a fost pregătit după ritualul de înmormântare al musulmanilor șiiți – două bucăți de

salcie învelite în bumbac, plasate la subsuori, și ceva țărână împreună cu un rozariu pe piept, corpul fiind înfășurat în cearșafuri nebătute de vânt. Ca să offenseze în continuare evreul, în loc să-i dea corpul familiei lui, așa cum se obișnuiește, a fost îngropat într-un cimitir musulman.

– Atunci de ce n-am fost ucisă în noaptea aia? întreb cu o mână pe Biblie, în timp ce cu cealaltă trag atât de tare de o buclă, că mă dor rădăcinile.

– Persanii sunt oameni superstițioși. Nimeni n-a văzut vreodată aurora boreală pe munții Alborz. A fost o priveriște îngrozitoare. Fenomenul a fost interpretat ca blestemele unei văduve, iar cerul turbulent ca răzbunarea lui Cyrus. Și Beard, care a venit în ajutor cu mersul lui ciudat și barba ca o frânghie, a fost o dovadă în plus că vă însoțeți cu djinnii. Țsta e motivul pentru care ai ajuns să fii cunoscută sub numele de *Shaunce Banou* și de ce nimeni n-a îndrăznit să te mai înfrunte, nici chiar mai târziu. De ce ministrul Curții mi-a ordonat să ofer o pungă de diamante roșii – falsificate, am aflat recent –, cu un bilet de amenințare ca să pleci din Persia. Nimeni nu voia sângele tău pe mâini. Toată lumea spera că îți strângi lucrurile și dispari singură.

Am vărsat lacrimi de remușcare când am aflat ce s-a întâmplat cu Cyrus. Sunt chinuit de gândul că n-am putut să fac nimic cu privire la ura tot mai mare de la Curte. Ca musulman devotat, ar fi trebuit să am curajul să-mi înfrunt frații, să-mi exprim repulsia înainte de a-mi pierde prietenul. Când ministrul m-a trimis la Paris ca să te omor, singurul bărbat dispus să se confrunte cu *Shaunce Banou*, m-am bucurat de șansa de a-mi răscumpăra greșelile făcând exact opusul. Salvând-o pe soția fugară a lui Cyrus.

– Te-am avertizat că decizia finală cu privire la cine l-a ucis pe Cyrus depinde de tine. Nimeni nu poate să-ți dea numele celor care erau în munți în acea noapte. Dar mai contează acum? Dacă trebuie să dau vina pe cineva, dau vina pe fundamentalistul care e hotărât să reducă la tăcere mințile lipsite de prejudecăți. Și pe oricine de o altă credință. Simone, glonțul care i-a străpuns inima lui Cyrus a fost împregnat cu ură împotriva evreului.

Vânturile se înteau în depărtare. Zibetele se luptau să iasă din tunelurile lor, ca să presare în vale moscul lor parfumat. Mai jos, cu un șal de hermină aruncat într-o parte pe un umăr, cu straturi

de voal fluturând în jurul ei, Françoise se întoarce de la plimbarea ei de seară. Se codește în fața porților, se apleacă și alege un trandafir, îngropându-și nasul în parfumul lui. Se gândește la trandafirii de Persia și la zâmbetul lui Alphonse când avea să primească floarea galbenă, în nuanța ghețișoarei lui. Trece de porți și apoi se întoarce, să mai smulgă un trandafir, de data asta pentru bunicul ei, care venea la cină.

Ridic Vechiul Testament și mi-l apăs pe piept, așa cum făcuse Cyrus când căutase consolare în sinagoga lui. Devenise infinit mai hotărât în cinstea lui, mai sigur de principiile sale și mai puțin înfricoșat de soarta potrivnică.

În Persia, îmi dau seama, eram prea tânără, prea teafără și nevătămată, prea curată să înțeleg rezolvarea enigmei ce avea loc în jurul meu. Femeie acum, încă nu înțeleg semnificația completă a faptelor nou descoperite.

Aerul este încins de parfumul meu, întind mâna după palma lui Mehrdad, mângâi ușor muntele lui Venus, cobor pe linia inimii din palma lui și mă opresc numărând optsprezece bătaii ale inimii mele în timp ce alunec pe linia intuiției. Nu știu ce-mi doresc, ce vreau. Mă gândesc să mă întorc pe călcâie și să alerg pe deal în jos, departe de mirosul lui, acasă, să-mi îmbrățișez viitorul hărăzit, de matriarhă d'Honoré. Dar e Vila Gabrielle acasă? Esențială pentru identitatea mea – ca și pentru a mamei și a bunicii –, cum e 13 Rue de Rosier pentru străbunicul meu?

Acasă e ancora care are să-mi ferească inima să se zbată ca un țipar. Acasă e pretutindeni – Persia, Paris, Vila Gabrielle, Valea Zibetelor – și acasă e nicăieri.

Îmi desfac centura și las pistolul jos.